

A főiskola, és ami mögötte van...

1999. június

XIX. évfolyam, 2. szám

Ára: 30 FT

ZSEBZSIRÁF

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

EXTRA

**62 oldalon,
középen
kivehető
képMell-Ék-
lettel**

**Nyereményjáték
lapunk
60. oldalán!**

Így búcsúztatták negyedéveseinket a kollégium előtt

TARTALOM:

In memoriam Tamás László	3. oldal	Horoszkóp	31. oldal
Búcsú	4. oldal	Menza	32. oldal
Hallgatói tájékoztató	5-7. oldal	Tanítási gyakorlat	33. oldal
Interjú a HÖK elnökével	8-9. oldal	Interjú a kollégiumi büféssel	34. oldal
Beszámolók	10-11. oldal	Farsang	35. oldal
Házunk tája	12. oldal	Rektorválasztás '99	36. oldal
Nemzetközi kapcsolataink	13. oldal	Főiskolai Napok '99	37. oldal
Művelődésszervező konferenciák	14-15. oldal	Bankett	38-39. oldal
Kultúra	16-21. oldal	Múltidéző	39. oldal
Elődeink írásából	22-23. oldal	Körkérdés	40-42. oldal
Magyar Bálint-ügy	24. oldal	II. Nagy Kör Túra	43-46. oldal
Tallózó	25. oldal	Zene: interjú Cipővel és egy Bizó Boy-jal	47-49. oldal
Határon túli magyarok	26-27. oldal	Humor	50-51. oldal
Interjú dr. Wirth Istvánnal	28. oldal	Sport	52-59. oldal
		Rejtvény	60. oldal

Számadás

ZSEBSZÍRÁF

A Jászberényi Tanítóképző Főiskola lapja

Főszerkesztő:

Benkő Tamás
(tördelés)
(Kép-le(te)sen)

Mell-Ék szerkesztő:

Viszok Attila
(korrektor)
(Humor)

A szerkesztőbizottság tagjai:

Fazekas Ildikó
(korrektor)
(Hallgatói tájékoztató)
Horti Andrea
(szedés)
Kocsis Mariann
(szedés)
Kovács Krisztián
(korrektor)
(Sport)
Mata Anikó
(szedés)
(Közélet)

Rovatvezetők:

Baranyay Zsófia (Rejtvény),
Kiss Tímea (Kultúra),
Kriston Rezi Léda (Horoszkóp),
Simon Viktória (Zene),
Urbán Adrienn (Körkérdés)

Munkatársak:

Fábián Tamás, Gergely Anna,
Ghiurca Valentin (Mell-Ék logó),
Gógh Edit, Husznay Miklós,
Kovács Attila, Mecseki Erika, Papp Beáta,
Tábori Zsuzsa, Vetési Melinda

Illusztráció:

Telek Béla

Felelős szerkesztő:

dr. Wirth Lajos

Felelős kiadó:

dr. Benedek Sándor

☐ Zsebszíróf, JTIF, 5102 Jászberény,
Rákóczi út 55. (Kollégium, 124-es szoba)

☎ 06/57-500-405

E-mail: zsebsziraf.jtif@drotposta.hu

Megjelenik negyedévenként
250 példányban.

Lap. eng. szám: III/isk./141/280/1988.

Készült:

Verzál Print Kft. Nyomda, Jászberény.

Felelős vezető:

Purda József

A szerkesztőség tagjai a lapban
megjelent írások szellemiségével
nem minden esetben értenek egyet!

Idestova egy esztendeje annak, hogy e lap főszerkesztője lettem. Egy év eltelté pedig éppen alkalmas idő arra, hogy visszatekintve az ember mérlegre tegye tevékenységét.

Belerázódni a főszerkesztői feladatvégzésbe – szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy – nem volt nehéz dolog, hiszen már az azt megelőző évben is, mint az akkor újszülött *Mell-Ék* szerkesztője, gyakorlatilag én fogtam össze a diáklapot. De mi is történt a *Zsebszíróf* életében a most befejeződő (1998/99-es) tanévben?

Az egyik legfontosabb célnak tartottam, hogy a lap tartalmi megtöltése minél szélesebb alapokra kerüljön, ezért – miután *Viszok Attila* lett a *Mell-Ék* szerkesztője – fokozatosan kialakítottunk egy rovatrendszert. A már két éve állandó (fél)rovatok mellé (mint például *Hallgatói tájékoztató*, *Kultúra*, *Humor*, *Zene*, *Sport*) újabbakat keltettünk életre, amelyekkel újra és újra találkozhatnak olvasóink a diáklap hasábjain (többek között *Horoszkóp*, *Körkérdés*, *Házunk tája*, *Rejtvény*, *Kép-le(te)sen*). Az idei tanulmányi évben megjelentetett négy számunk összesen 150 oldalon jelent meg, ezen kívül szerkesztettünk lapot a gólyák számára (*Gólyanyűző*), egy szaklapot a *Közművelődési és Felhőttnevelési Tanszék* gondozásában (*Művelődésszervező Gyakorlat*), egyet pedig a rektorválasztásra (*Muskotime*). Azaz ilyen-olyan módon, stílusban és céllal kevesebb, mint egy esztendő alatt pontosan 190 oldalon keresztül *tájékoztattunk és szórakoztattunk* (remélem, nem csak saját magunkat...).

Apropó, olvasók. Nagy örömünkre szolgál – s a lapnál tevékenykedők elismerését jelzi –, hogy megnőtt az olvasók tábora. Ezt mutatják az eladott példányszámok, a visszajelzések és az érdeklődő kérdések gyakorisága is.

Elődlegesnek tartjuk, hogy beszámoljunk minden olyan eseményről, rendezvényről, amelyek főiskolánkon zajlanak, vagy főiskolánkkal kapcsolatosak. Fontos az is, hogy a lapban minél több hallgató írása jelenjen meg, hogy ezáltal is érezzék: ez az újság a miénk, hallgatóké, a sorok, hasábkok mindenki előtt nyitva állnak. Természetesen az külön megtiszteltetés számunkra, ha olykor egy-egy oktatónk is eljuttatja kéziratát szerkesztőségünkbe.

Sokáig – e számunk készítéséig – gondot okozott a lapkészítés technikai oldalán tapasztalható jelentős hiányosság (számítógép, nyomtató, szkennel). Ezt a komoly problémát májusban végre sikerült kiküszöbölni, köszönhetően a *Kollégiumi Bizottságnak* és a kollégium igazgatójának, *Vácsi Gyulának*, aki lehetővé tette, hogy pályázat keretében a kollégium javára nyert számítógépet használhassuk. Így javultak a lapkészítés feltételei (eddig „magánúton” készítettük az újságot).

Az idei tanév utolsó számát nyújtjuk most át valamennyi kedves olvasónknak, amely kicsit megkésve, a vizsgaidőszak közepén kerül az „utócsa”. A késlekedésnek több oka is van: legfőképpen az írások késői beérkezése, valamint egyéb, általános teendőink is elszórtak bennünket a *Zsebszíróftól* (vizsgák, ZH-k, bulik, edzés, munka, stb.). Ám végre elkészült *extra* kiadványunk, hiszen 62(!!) oldalon keresztül számolunk be mindarról, ami érdekes lehet a főiskolások számára. A *Zsebszíróf*, illetve elődje, a *Tótumfaktum* fennállásának 19 esztendejében még nem volt példa arra, hogy ekkora terjedelemben jelenjen meg, ráadásul közel félszáz fényképpel, s jó néhány illusztrációval gazdagítva. Remélem, minden olvasónk megtalálja a lapban a számára érdekes oldalakat, s két vizsga, szigorlat, vagy éppen beugró közben kikapcsolódást tud nyújtani egy-egy írás, illetve fotó áttekintése. Amennyiben erre nem lenne idő az iskolai elfoglaltságok mellett, akkor ott van az egész nyár arra, hogy elejétől a végéig elolvassátok a lapot.

Ismét véget ért egy tanév, megérkezett a nyár (ennek legbiztosabb jelei a mostanság a kóli mellett napfürdőző fősulis lánykaink), eljöttek a vizsgák. Búcsúzzunk negyedéveseinktől (lapozzatok a 4., és a 40-41. oldalakra!), én pedig a szerkesztőség és a magam nevében megköszönöm azon végzősök kitartó, áldozatos és segítőkész munkáját, együttműködését, akik rendszeresen írtak a *Zsebszíróf* oldalaira (*Orsi*, *Tomi*, *Zsuzsa*: köszi!). Kívánom nekik, hogy a sikeres államvizsga után megtalálják helyüket a főiskola falain kívüli világban is.

Megköszönöm továbbá a *Zsebszíróf* valamennyi munkatársának egész éves munkáját és a lap színvonalának emelése érdekében tett erőfeszítéseiket. Abban pedig öszintén reménykedem, hogy jövőre (bár sokan közülük n/k a „végzős korbba” lépünk) cseppet sem veszítenek majd lelkesedésükből, s a stáb együtt dolgozhat majd a következő tanévben is. Szeretném, ha nem csak ők, hanem újabb arcok (stílusok, egyéniségek) is kopogtatnának írásaikkal, ötleteikkel a szerkesztőség – vagy akár a 224. – aiján, hogy egy év múlva nyugodt szívvel adhassuk át a stafétát az „utánpótlás” kezébe.

Mert *Zsebszíróf* van, volt és lesz is...

Benkő Tamás

1999. március 16-án súlyos, hosszan tartó betegség után elhunyt *Tamás László*, főiskolánk negyedéves, művelődésszervező-könyvtár szakos hallgatója.

A szomorú hír futótűzként terjedt a főiskolai hallgatótársadalom körében, bejárta a kollégium lakószobáit, eljutott a főiskola tantermeibe, átszaladt füstös-homályos kocsmák rozoga falain, albérleti szobákon, túl a Zagyva parton... A jól ismert, tavasz-váró főiskolás hangulatot fájdalmas csend hasította ketté. *Laci* nincs többé...

A mindig mosolygós, vidám tekintetű srác nem tudta legyőzni a gyilkos kórt. Itt hagyott minket, ifjú sors-, harcos- és diáktársakat; megfagyasztott szíveket, könnyel áztatott vérvörös szemeket. Elment, de emlékezetünkben örökre megmaradt.

Egy barát emlékezései

(*Barta Róbert* hosszú időn keresztül volt *Laci* lakótársa különböző albérletekben, s csoporttársa majd' négy esztendőn át jóban-rosszban. A két hasonló érdeklődésű fiatal között igaz barátság alakult ki. A főiskolások közül *Laci*hoz ő állt a legközelebb. A következő sorokban *Robi* emlékezik *Lacira*...)

...Fantasztikusan erős élni akarás dolgozott *Laciban*. Az embert, ha csak rövid időre elegyedett is szóba vele, magával ragadta *Laci* felhőtlen-töretlen optimizmusa, életszeretete... A legfőbb tulajdonsága ez volt, igen; a mindenáron való élni akarás. Valóságos filozófiát alkotott belőle.

...Pedig súlyos beteg volt, s ezt ő tudta magáról a legjobban... Csontrákban szenvedett... De ha megkérdezték tőle: – *Hogy vagy?*; annyit mondott: – *Ó, már csak két kezelés, s nem történhet semmi baj!*... Nem mutatta ki, nem éreztette senkivel, hogy mennyire beteg. Minduntalan kezelésekre járt, több műtéten is átesett... Úgy élt, azzal a tudattal, hogy betegsége gyógyíthatatlan... Mégis hitt és bízott!...

...A zene volt az élete, nagyon tehetséges gitáros volt. A zene szeretete a családjában ragadt rá; édesapja az egykori legendás *Echo* együttes dobosa volt. Ő írta a zenekar régi, nagy slágerének a szövegét, a *Gondolsz-e majd rám* címűt. *Laci* két remek zenekart kovácsolt össze. Az egyik a *Wie* elnevezésű, amelyről sokszor cikkezett a Magyar Narancs is. A másikban egészen haláláig zenélt, a hététagú *Dinamic Filter*-ben. Budapesti székhelyű az együttes, *Laci* is fővárosi volt. Javarészt feldolgozásokat játszottak, jazz-dance irányzatot, s nagy sikerük volt. *Laci* szervezte meg a zenekart. Társai imádták Őt. Az utóbbi időben a zenekarral kapcsolatos ügyek intézése foglalták le leginkább. Egyszer hallottam őket zenélni, mit ne mondjak: nagyon színes, jó zenét játszottak, nagyszerűen! Úgy gondolom, néhány hónapon belül még hallani fogunk róluk, be fognak futni, ha a zenekar nem esik szét a tragédia következtében.

...*Laci* halálának éjjelén érdekes dolog történt meg velem álmomban. ...Megéltem a saját halálomat, pontosabban megálmodtam. Nagyon valóságosnak éreztem... Majd pár nap múlva azt álmodtam, hogy kihullottak a fogaim... Megnéztem az Álmoskönyvben az álmom jelentését, s abban az állt: *közeli ismerősöd halála*... Egy hét múlva szóltak nekünk a Tanulmányi Osztályról, hogy *Laci* meghalt... Akkor tudtuk meg..., s értettem meg álmaim döbbenetes jelentését...

Laci kiváló kommunikációs képességgel rendelkezett. A semmiről is órákig el tudott beszélgetni bárkivel. Nem sokat tanult, a vizsgái mégis mindig jól sikerültek.

...Hiányzott az életéből egy komoly párkapcsolat... Barátokban viszont nem szenvedett hiányt, *Lacit* sokan szerették, szerették... Mély, nagyon jó kapcsolata volt a családjával is.

Laci mindig a vidámságra törekedett. Azt vallotta: *éljünk úgy, hogy tisztában vagyunk helyzetünkkel, de azt senki se lássa meg rajtunk!*

Ő ennek megfelelően élt. Hiába, óriási élni akarás volt szívében, lelkében..."

(Lejegyezte: Benkő Tamás)

Gondolsz-e majd rám?...

*Nem lehet még itt a búcsúzás,
csak te volnál nekem,
senki más.
Elvitted álmomat, még
látom arcodat,
mindig kísért egy fájó
gondolat:*

*Gondolsz-e majd rám, ha
elmúlt az éjjel?
Minden álmunkat a hajnal
tép szét.
Hazudd, hogy fáj, hogy
most is fáj a búcsúzás,
s hogy nem szeretnél így,
még senki mást.*

*Gondolsz-e majd rám, ha
más csókját kéred?
S nem ölel már át, két
karom téged.
Hazudd, hogy vársz,
örökké vársz, csak engem
vársz,
s hogy nem szeretnél így,
még senki mást.*

(id. Tamás László –
Echo)

Utolsó köszöntés

Az itt maradtak nevében köszöntelek Benneteket, végzős diáktársaink. Majdnem fél évtized van mögöttetek, amely tele volt izgalommal, fáradtsággal, bulikkal, kellemes és kellemetlen élményekkel. S ez mind itt, Jászberényben, a főiskola falai között történt meg veletek. Az idő kinek lassan, kinek gyorsan telt, s az évek során diplomára érettekké váltatok, mellyel együtt járt a sok tapasztalat megszerzése, s az alsóbb évesek tisztelete is. Tiszteletre méltó a kitartásotok, hiszen sokan kezdték el a főiskolai tanulmányaikat és sokan idő előtt fel is adták azt. Az akarat a pillanatnyi céltalanság, reményvesztettség leküzdéséhez elengedhetetlen volt. Ez a pár év megtanított élni benneteket, s a tárgyi tudáson kívül egy igen sajátos szemléletet is elsajátítottatok a csoporttársak, s a főiskolai bulik segítségével. Bár ez az időszak lassan lezárul, mégis megmarad az emlékeitekben, az itt szerzett barátságokban, az elmúlt napokban. S talán ennyi elég is volt az iskolapadokból, a vizsgákból, a tételhúzásokból. Más élet vár ezek után azokra, akik dolgozni kezdenek. Kinek nehezebb, kinek könnyebb lesz, de az biztos, hogy más lesz. Bizonyíthatok az iskola falain kívül is, a szüleidnek, barátaidnak, magadnak. Más kihívásoknak kell megfelelned ezek után. S ha erőd fogytán lesz majd egyszer, ezekből az emlékekből kell, hogy meríts.

Sok szerencsét, kitartást, sikert kívánunk nektek!

Mecseki Erika

Levél a negyedévesektől

Kedves Sorstársaink!

Így a búcsú felé közeledve, illik néhány sort papírra vetni nekünk, végzős hallgatóknak.

Számvetést készítettünk magunknak és elmondjuk, hogyan is telt, milyen is volt az elmúlt négy esztendőnk. Elsőként új fogalmakat hallottunk, sajátítottunk el, mint ZH, index és az aláírás is más jelentést kapott. Az első vizsgaidőszak túlélése után már természetessé vált a számonkérés felsőfokú formája. Majd szépen lassan az első vizsgától eljutottunk az utolsóig: az államvizsgáig.

Ezen évek alatt nemcsak külsőnk és diákigazolványunk változott meg. Már a főiskola falai között is magabiztosabban mozgunk s a tételkidolgozást is egyre magasabb szinten űzzük.

Megtanultuk a könyvtárak, büfék, kocsák nyitva tartását. Megismertük, megszerettük a várost és környékét, megszoktuk az albrételes vagy kolis szobatársak rigolyait.

Emlékezetünkbe vésztük a Jászberény és lakóhelyünk között közlekedő buszok és/vagy vonatok menetrendjét. Azután, amikor minden olyan természetessé és megszokottá válik, egyszer csak vége lesz.

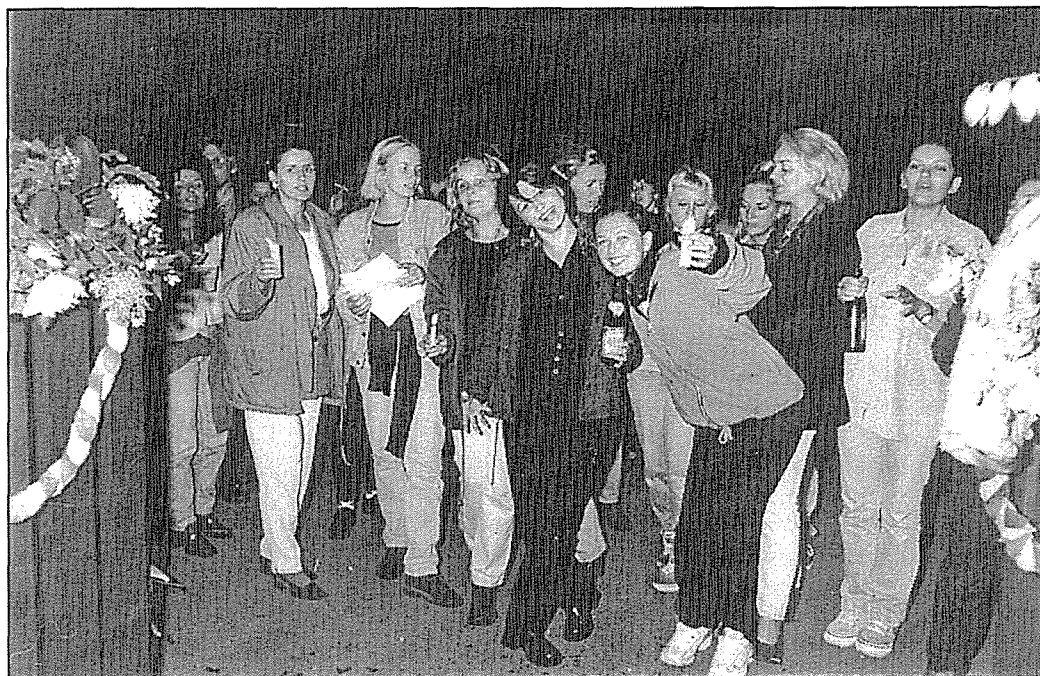
És, hogy mi jár mostanság a fejünkben?

Elsőként is emlékeink kavarnak bennünk. Emlékeink, amit mindig, mindenhol magunkénak tudhatunk, életkori, földrajzi és más tényezőktől is függetlenül. A jászberényi főiskolás évekről eszünkbe jutnak kedvenc csoporttársaink, az átdorbézolt éjszakáink, a folyosóra kiáramló menza illata, a keddi tivornyák, a meg gondolt vagy meg gondolatlan flörtök, az ellögtött órák a zajos büfében.

Másodsorban szeretnénk köszönetet mondani tanárainknak, szüleinknek és diáktársainknak. Szeretnénk megköszönni nekik, hogy segítettek, hozzájárultak, támogattak nevelésükkel, jó szóval, szeretettel, hogy elérjük célunkat, és 1999 nyaratól az értelmiségiek között letáborozhassunk.

Minden jót kíván a végzősök nevében:

Forgó Orsolya

**Szerenádó
negyedéve-
seink
a kollégium
előtt**

A Hallgatói Önkormányzat hírei

A vizsgaidőszak ismét vészes közelségbe került mindannyiunk számára. Ez egyben egy félév végét is jelenti, és mint ilyenkor általában, most is szeretnék visszatekintést adni a félévről, mit is csinált a *Hallgatói Önkormányzat*.

A félév eleje kissé nehezen indult, mivel egyrészt sokan gyakorlaton voltak februárban, ami szinte lehetetlenné tette az összehangolt munkát, másrészt februárban volt *Tisztújító Közgyűlés*, ahol a *Hallgatói Önkormányzat*nak csaknem a fele adta be lemondását, tanulmányi elfoglaltságra hivatkozva, és az új tagok-nak időbe telt, mire beleszoktak státuszukba.

A jelenlegi *Hallgatói Önkormányzat* tagjai:

Kesztyűs Zsolt elnök, *Viszok Attila* alelnök, *Kékesi Ilona* gazdasági ügyvezető, *Kiss Balázs Levente* külügyi referens, *Kovács Krisztián* sport ügyvezető, *Husznay Miklós*, *Erdélyi Gábor* kultúrfelelős, *Fügedi Edit* DJB elnök, *Fazekas Ildikó* KOB-titkár.

Március végén került megrendezésre a *Főiskolai Napok*. A főiskolai vezetésnek köszönhetően kedden déltől tanítási szünetet kaptunk, így a rendezvényeken való részvételt semmi sem gátolta (volna).

Am azt sem a vezetőség, sem pedig a HÖK nem tudhatta, hogy a hallgatóság nagy része a következő heti tavaszi szünet meghosszabbításának vélte és szépen hazautaztak. Így, immár a hagyományokhoz híven idén is családias légkörben zajlott a rendezvény. Tehát ismét jól szórakoztunk.

A tavaszi vezetőképzőn, ami a *Hallgatói Önkormányzatok Országos Konferenciája* által szokott megrendezésre kerülni, csupán *Kiss Balázs* és *Fazekas Ildikó* tudott részt venni, helyhiány miatt. Am semmiről nem maradtunk le, mert két hétre rá vendégül láttuk *Nagy Pétert*, a *HÖK* elnökségének tagját, aki észrevételt tett a hallgatói bizottságok szerveződésére, működésére, eszmét cseréltünk felsőoktatás-politikai kérdésekben.

Május elején került volna sor *Magyar Bálint* ex-kultuszminiszter előadására főiskolánkon, ám egyeztetési és technikai pontatlanságok miatt ez – ideiglenesen – elmaradt. A *Hallgatói Önkormányzat* elképzelése szerint az őszi-téli időszakban lehetne szó különféle fórumok, előadások megrendezéséről, az oktatás (köz- és felső) és az integráció helyzetéről, távlatairól, neves előadók meghívásával.

Ebben a félévben is szép számban érkeztek kérvények, beadványok anyagi támogatás reményében a HÖK-höz. A meg-növekedett igények kielégítésének érdekében a *Hallgatói Önkormányzat* kénytelen növelni keretét, ha továbbra is ki akarja elégíteni a hallgatóság igényeit. A keret növelésével több jutna a rendezvényekre (a régió szponzorokban ugyancsak nem bővelkedik) és szeretnénk, ha a sok esetben igen magas költségű szakdolgozatokra sem csupán jelképes összeg jutna.

A lakhatási támogatás szétosztásának szabályzata is változtatás-sra szorul, annak megoldása azonban a KOB hatásköre, a HÖK-nek csak egyet kell vele értenie. Amit azonban a HÖK módosít benne, az a tanulmányi átlag. 2,51 (közepes) eredmény alatt nem javasoljuk a támogatás kiosztását, mivel ezt az átlagot minimális tanulással bárki elérheti.

Mire e cikk megjelenik, (remélhetőleg) már a HÖK SZMSZ is megtalálható lesz az olvasóteremben, ami alapján a hallgatók tájékozódhatnak a diákszervezetek jogállásáról intézményünkben.

Végezetül pedig szeretnék mindenki figyelmébe ajánlani egy kis szakirodalmat: a *Tanulmányi és Vizsgaszabályzatot* (TVSZ). Ebben a vizsgák menetéről az UV-díjakig mindent meg lehet találni, ami vizsgaidőszakban aktuális. Fellelhetőségi helye a *könyvtár olvasóterme* és a *Tanulmányi Osztály*.

Mindenkinek UV-mentes vizsgázást kívánunk!

HÖK

A Kollégiumi Bizottság hírei

1., Vállalkozó kedvű főiskolások, figyelem! Pályázatot írunk ki a *Gólyatábor* szervezőinek. A pályázat tartalmazza a személyi adataidat (a neveden kívül a címedre is kíváncsiak vagyunk, hogy elérjünk nyáron), egy komplett programtervet (ami megvalósítható) és esetleg olyan rendezvényt, amit te is meg tudsz szervezni valamilyen ismeretséged révén (különleges előadó, extrém bemutató, stb.).

A pályázatokat június közepéig adjátok le valamelyik kobosnak.

2., A *Gólyatábor* ideje alatt a szervezőkön és a gólyákon kívül másnak nem tudunk szállást biztosítani. Ha bármely fel-sőbb éves el akar jönni, hozzon sátrat, azt felállíthatja a koli udvarán, más ellátással nem szolgálhatunk!

3., Nemsokára újra lehet kapni a kollégium és a lakhatási támogatás igénylőlapját. Figyeljétek a hirdetőtáblákat!

4., Idén nyáron is lesz *fazekastábor*. A részletekről a kol-légiumi hirdetőtáblákról, illetve *Váczi Gyula* tanár úrtól érdeklődhettek!

KOB

A Diákjóléti Bizottság hírei

Ezúton szeretnénk tájékoztatni Benneteket, hogy megtörtént a szakmai gyakorlati pénz felosztása. Ez a következőképpen alakult:

– két hétre 400 Ft/fő, három hétre 600 Ft/fő, négy hétre 800 Ft/fő, nyolc hétre 1600 Ft/fő jut.

A május havi ösztöndíjjal kaptátok meg a szakmai gyakorlati pénzt a húsvéti pénzzel együtt, mely 1000 Ft/fő. (Szeretnénk elnézést kérni, hogy nem az április havi ösztöndíjjal kaptátok meg a húsvéti pénzt, de ez önhibánkon kívül alakult így.)

A DJB küldöttgyűlés 1999. május 5-ei ülésén elfogadta *Elekes Mónika* és *Zákány Barbara* lemondását, majd titkos szavazás végeredményeként *Farmosi Andrea* (I. S) és *Madarász Anett* (I. M) DJB elnökségi tag lett. A DJB-elnökség döntést hozott, melynek értelmében *Fügedi Edit* a DJB-elnöki posztot, *Farmosi Andrea* a DJB-elnökhelyettesi posztot, illetve *Madarász Anett* a DJB-titkári posztot tölti be.

Ezúton szeretnénk megköszönni *Elekes Mónika* és *Zákány Barbara* áldozatkész munkáját.

DJB

Fókuszban: az oktatók hallgatók általi véleményezése

A *Hallgatói Önkormányzat* elkezdte a *Felsőoktatásról szóló LXXX. törvény* alapján különös jogként feltüntetett *oktatók hallgatók általi véleményeztetését* (OHV). Nem kerül majd sor minden oktatóra, de természetesen a következő félévben, az őszi időszakban folytatni kívánjuk.

Jelen pillanatban a *Neveléstudományi Tanszék* oktatóit vettük „célkeresztbe”, akiket azután követ majd a többi.

Az „OHV” szociológiai felmérés jellegű, a hallgatók véleményét kívánja tükrözni az adott oktatóról.

Az OHV szabályzat egyébként

megtalálható az intézmény *Szervezeti és Működési Szabályzatában*. A véleményezési adatlapot kiadhatja a tanszék, de kiadhatja a HÖK is. Fontos tudnivalók, hogy a kérdőív *anonim*, nem kell ráírni sem a nevet, sem a csoportot, sem az évfolyamot. Ebből adódóan nem is kell számítani semmiféle „megtorló” intézkedésre az oktatók részéről. Fontos tudnivalók, hogy ezzel nem bíraltok, csupán véleményeztek. Sajnos volt olyan csoport, aki mindezt félreértette és megtagadta a kérdőív benyújtását.

Nagyon reméljük, nem ez lesz a válasz rendszeresen arra, amikor a

Hallgatói Önkormányzat a hallgatók segítségét szeretné kérni. A véleményezéssel ugyanis szeretnénk bevezetni a hallgatók által jónak ítélt tanárok jutalmazását is, aminek módja egyelőre titok.

Ezért azt szeretnénk Tőletek kérni, tisztelt hallgatótársaink, hogy a *Hallgatói Önkormányzat* munkáját ne gátoljátok, hanem segítsétek, hiszen mi csupán a jogaitokat szeretnénk érvényre juttatni mind a mostani, mind a későbbi „akcióinkkal”.

HÖK

Fakt Rádió

Magyarország első pornográf rádiója

Márciustól, ahogy ígértük, aktívak vagyunk, azaz újra szól a kollégiumi rádió. *Valentin* technikai törekvései, *jómagam* műsorvezetői ambíciói azt eredményezték, hogy gyakorlatilag minden nap (péntek kivételével) megszólal az *Aktív Rádió*.

Az induláskor elkövettük azt a hibát, hogy egy olyan nevet választottunk, amely már többszörösen foglalt. Így május elején névváltoztatásra kényszerültünk, amelynek eredménye a *Fakt Rádió*. Az új elnevezéshez új embléma is jár, melyet *Valentin* tervezett. Miért *pont Fakt Rádió*? Ha szétbontjuk az elnevezést *F-re* és *akt-ra*, az előbbi a fakultatív jellegre, míg utóbbi az aktív első három betűjére utal. Az *akt* a (lelki!) meztelenséget is jelképezi.

Szót kell ejtenünk még két új műsorvezetőről, *Holló Gáborról* (DJ Gabesz), és *Valló Edéről*.

Gábor a techno-house-disco irányzatot, míg *Ede* a funky-s zenéket képviseli. Továbbra is várjuk új, lelkes műsorvezetők jelentkezését. Ígérjük, megpróbálunk változatosak, naprakészek lenni ezután is. A pornográf jelző természetesen csak poén.

Viszok Attila

A Zsebsíráf következő száma októberben lesz kapható!

Első lépéseink a tudományok rögzös útjain

Reflexiók a XXIV. OTDK-ról

Főiskolánk öt hallgatóval képviseltette magát Székesfehérváron a XXIV. OTDK Társadalomtudományi Szekciójában. Bötkös Adrien: *Eutanázia*, Bajnóczi Ágnes: *A férfi és nő az Ótestamentumban*, Imets László: *Kelet és Nyugat határán*, Tomity Angéla: *A szerelemről* című dolgozatával a Filozófia alszekcióban, valamint Tábori Zsuzsanna *Jászkákhalma jelenével* foglalkozó dolgozatával a Kulturális és szociálintropológia alszekciójában szerepelt.

Nagyon sok tanulsággal szolgált hallgató és témavezető tanár számára ez a rendezvény. A magas színvonalú dolgozatok, gazdag programajánlat, a barátságos légkör biztosította közérzetünk pozitív alapját, a feszültség, az izgalom, a különböző szituációkban megjelenő emberi gyarlóságok pedig a negatívát.

Az írásban megküldött opponensi vélemények között néhány esetben óriási különbségek voltak. Székesfehérváron maximum 50 pontot lehetett szerezni az írásbeli értékelésből. A két független értékelő között néhány esetben 25 pontos eltérés is jelentkezett.

A szóbeli védésre csak azokat a dolgozatokat hívták be, amelyek opponensi értékelése 50% fölötti volt. Hallgatóink teljesítették a fenti kritériumot, sőt Bajnóczi Ágnes dolgozatát 85%-os értékeléssel az alszekcióban az ötödik legmagasabb

pontszámmal jutalmazták.

Minden jáászberényi főiskolás hallgatónk szereplése dicsegetre méltó, annak ellenére, hogy egyetlen dolgozat sem kapta meg az első három kategória valamelyikét. (Alszekciónként három dolgozatot jutalmaztak.)

Általános tapasztalat, hogy speciális tudással lehet csak előbbre lépniünk, és csakis akkor, ha évekig készülünk egy-egy témakörrel.

Meg kell jegyezni, hogy a most szereplő diákjaink is két évet foglalkoztak témájukkal, de PHD-s és PHD-ra jelentkező ötödéves egyetemistákkal kellett felvenniük a versenyt.

Az 1990-től újjászerveződött OTDK mozgalom nagyon magas színvonalú tudományos munkát kíván a fiataloktól, a specializálódás, a tudományos diszciplínák módszertani és redukciós következetességének követelménye fontos kritériummá vált.

Kiemelkedő eredményt csakis akkor érhet el intézményünk ezeken a versenyeken, ha folyamatos menedzseléssel, a legfelkészültebb hallgatók kiválasztásával és támogatásával, színvonalas házi versenyek rendezésével törekszünk erre.

Kimunkálja azt a tudományos munkát, amely minden szempontból versenyképes lehet.

A magam részéről meg kell köszönnöm mind hallgatóimnak, mind az intézménynek, hogy jelen lehettem az 1999. évi OTDK országos döntőjén, és ott számos tapasztalattal és élménnyel gyarapodhattam.

Antal György

Pályázat! Pályázat! Pályázat! Pályázat! Pályázat! Pályázat! Pályázat!

Elöljáróban egy örömteli hírről szeretnék beszámolni! (*eeegy, kettőőő. hááááááárom!*) A kollégiumban is – mint már csiripelték a hangkárttyák – lesz egy számítógépes terem (persze csak szeptembertől üzemel). Oda kellene húsz fő, aki felügyeletével biztosítaná a gépterem rendeltetésszerű használatát! Ezért még az idén – de legkésőbb 1999. szeptember 10-ig – pályázatot kell benyújtani erre a húsz helyre. A beadványnak tartalmaznia kell:

- ki vagy? (verziók: félisten, függő, halandó vagy netalán főiskolás?)
Koleszosok előnyben!!:

- mióta állsz kapcsolatban a számítógéppel? (– „*Háááát, teccik tunni, az úgy volt, hogy...*”);

- milyen képzéseid vannak? – ha rendelkezel ilyenekkel;

- milyen szakra – no nem erő- – jársz,
s hányad éven?;

- plusz még egy-két olyan információ, amit fontosnak tartasz, s úgy érzed, min-

dezek segítségével te is a húsz „felügyelő” között lehetsz;

- az sem árt, ha megemlíted, hogy milyen elképzeléseid vannak a „*Hogyan használd a géptermiet*” etikettel kapcsolatban.

De ezeken kívül írhat sz bármit
(szívesen olvasok novellákat, verseket,

naplókat, vicceket), csak ÍRJ!!! A pályázatokat a kollégium portájára, vagy a 310-es szobába kell beadni. A pályázatot tartalmazó borítékra írd rá: „számtek”!!!

Mazsi

A Közművelődési és Felnőttnevelési Tanszék hírei

Az 1999/2000-es tanévben a tanszék vezetője, *dr. T. Kiss Tamás* folytatni kívánja a neves előadók, szociológusok, akadémikusok által tartott előadás-sorozatot. Az első félévben a tervek szerint főiskolánk vendége lesz *Mádl Ferenc* akadémikus, az ELTE Állam- és Jogtudományi Kar Nemzetközi Magánjogi Tanszékének vezetője, aki *Magyarország Európai Unióhoz*

*való csatlakozásának jogállása cím-
mel fog előadást tartani.*

Ugyancsak az első tanulmányi félév idején a tanszék vendégeként tart *Közösség, csoport, nemzeti identitás* címmel előadást *Csepeli György* szociálpszichológus.

A két előadás várhatóan októberben, illetve novemberben kerül megrendezésre.

Diáklapunk a vizsgaidőszak elején Kesztyűs Zsolttal, a HÖK elnökével beszélgetett a szervezet működéséről és feladatairól, az elmúlt tanulmányi félévben a hallgatói társadalmat érdeklő néhány eseményről, valamint az elnök nemrégiben felmerült lemondásáról.

+ Az idén februárban újjáalakult HÖK-elnökség – ismeretes: négy végzős hallgató mondott le tagságáról a félév elején – zökkenőmentesen tudta folytatni a régiek munkáját, vagy adódtak fennakadások?

– Kezdetben voltak fennakadások, de ezeket folyamatosan ki tudtuk küszöbölni azzal, hogy megbeszéléseinken minden tagnak körvonalaztam a feladatokrét. Különösebben egyik új tagot sem kell nógatnom, mert mindegyikük teszi a dolgát. A közelmúltban egyedül Balázssal (Kiss Balázs – A Szerk.) voltak az ő tapasztalatlanságából adódó szervezési problémák.

+ Konkrétan mi volt az, amely „az ő tapasztalatlanságából” adódott?

– Balázs elfelejtette azt a ténnyt, hogy önhatalmilag nem szervezhet semmit, csak ha az ötletét, elképzelését jóváhagyja a HÖK-elnökség és a főigazgató úr is. Magyar Bálint ex-oktatásiügyi miniszter, az SZDSZ elnökének meghívásáról van szó. (A témával lapunk 24. oldalán részletesebben is olvashattok! – A Szerző.)

+ A Felsőoktatási Törvény kimondja, hogy a főiskolákon, egyetemeken politikai rendezvényeket nem lehet tartani. S bár Magyar Bálint egyfelől – s minden bizonnyal ennek szólt a meghívása is – érdekes lehet a felsőoktatásban tanulónak, mint volt oktatásiügyi miniszter, ám mint az SZDSZ elnöke, már más színezetet is kaphat a jelenléte.

– Mi pártpolitikától mentes céllal hívtuk volna meg Magyar Bálintot, szigorúan, mint ex-oktatásiügyi minisztert, aki jártas a felsőoktatásban.

+ Nyilvánvalóan ez volt a célotok, de egy pártelnök esetében ezt többen félremagyarázhatják, akár szándékosan is. Hogy kézzelfogható hasonlaltat éljek, Csúrka István, mint író meghívását biztos nagyon sokan félreértették...

– Igen, talán pontosan hasonló kaliberű lenne a dolog. A főigazgatóság is ettől félt, hogy a dolog ilyen színezetet kaphat: A jövőben a történektől függetlenül szeretnék meghívni Magyar Bálintot, s más, az integrációban jártas szakértőket is.

+ Lépjünk túl a Magyar Bálint-ügyön. Te, mint a szervezet elnöke, néhány hónapi tevékenység után meg tudod-e állapítani, hogy melyik tagság végzi, illetve végezte feladatait hatékonyabban: a régi, amelynek derékhada két-három esztendő alatt alig-alig változott, vagy a mostani?

– Az eltelt idő távlatában ezt nem igazán tudom megállapítani, azt kell erre felelnem, hogy a szervezet nem működik rosszabbul, mint annak idején. Az újaknak is vannak saját elképzeléseik, de még mindig sok újdonságot tudok mondani nekik, azaz: van mit tanulniuk.

+ Az új HÖK számára első igazi erőfelmérő, ha fogalmazhatok így, a Főiskolai Napok rendezvénysorozata volt. Nos, a visszhang bizony nem minden esetben volt dicsérő, azaz sokan fanyalogtak a nem túl változatos programok miatt...

– Nem tudom, én nem hallottam ezeket a kritikákat, hozzám nem jutottak el...

+ Akkor mondom, ami hozzám eljutott: kevés volt a kulturális és egyéb program, valamint a bulik sem elégítették ki szélesebb réteg igényeit. Ráadásul a nagy hagyománynak örvendő kollégiumi lépcsőfutó-verseny után a kollégium igazgatója, Váczi Gyula elmarasztalta a szervezőket... Te milyennek láttad az idei Főiskolai Napokat?

– Az egyik nagy-nagy pozitívuma volt az idei rendezvénynek, hogy hosszú idő után megkaptuk tanítási szünetnek a Főiskolai Napokat. Vagyis senki nem hivatkozhatott arra, hogy a programokon azért nem tudott részt venni, mert órára kellett mennie. Másfelől viszont – s valóban, itt érzem megmutatkozni azt, hogy az új hökösök még nem elég széles látókörűek – tény, hogy kevés volt az előadó. A korábbi években kialakult jó néhány előadóval olyan kapcsolat, hogy bármikor vissza lehet őket hívni. A szóba jöhető nevek és elérhetőségük egy listán szerepelnek, amit az előző garnitúra hagyott hátra az utódoknak. Ám nekik még nincs ebben kellő gyakorlatuk, s ezért érhet minket jogos kritika. Ám abban biztos vagyok, hogy a következő nagyobb szabású rendezvényen ilyen jellegű probléma nem lesz.

+ Itt látom visszaköszönni korábbi aggodalmunkat (amelynek hangot is adtunk lapunk 1998. decemberi számának 6. oldalán. – A szerk.); jelesül, hogy nem elegendő, ha a gyakorlott HÖK-tagok csupán úgynevezett rendezvényszervezői forgatókönyvet hagynak az utánuk jövő nemzedékre. Szerencsésebb lett volna, ha a régiek a fiatalabbakat fokozatosan „betanítva” a rendezvényszervezés

kulisszáiba, biztosították volna a folytonosságot. Annak kárát, hogy az elmúlt két évben a HÖK által szervezett rendezvények a februári távozők saját privilégiuma volt, most saját szemünkkel láthattuk, s bőrünkön tapasztalhattuk.

– Igen, lehetséges, hogy úgy kellett volna eljárni, ahogy mondd. Így utólag már okosabb az ember, akkor úgy tűnt, hogy ebből nem származhat probléma. Ráadásul akkor, amikor szerveződében voltak a Főiskolai Napok – márciusban és április elején –, többen a régiek közül gyakorlaton voltak, s nem tudták tapasztalataikkal segíteni az újak munkáját.

+ Várhatóak-e tagcserék a közeljövőben? Azért kérdezem, mert tudom, hogy korábban komolyan fontolóra vették a lemondásodat.

– Nem lesz – remélem – lemondás, és én is maradok. Februárban, a végzősök távozásakor elgondolkodtam azon, hogy le kellene köszönnöm, több ok miatt is.

+ Publikus, hogy miért?

– Voltak olyan pillanataim, amikor úgy mondt megrettentem attól, hogy az új HÖK-kel milyen lesz majd együtt dolgozni, elvégre a tagság negyven százaléka kicserélődött, ami még ilyen kis helyen is elég nagy arány. Másfelől pedig akkoriban szűrtem le, hogy a hallgatók részéről nincsen meg a szükséges együttműködés. Nem akarok, s nem is tudok kertelni, ki kell mondanom, hogy a hallgatók nem működnek együtt a HÖK-kel. Sokan csak fél füllel hallanak valamit, s azt harsogják. Erre példa, hogy visszahallottam olyat, miszerint mi azért vagyunk, hogy a tanárokkal összerúgjuk a port... Ez egészen egyszerűen nonszensz! Vagy tőlem például lépten-nyomon megkérdezik, hogy én hökös vagyok-e?!

+ Mikor jelentkezik a gyakorlatban problémaként az, hogy kevesen ismerik a HÖK-öt, s annak tagjait?

– Nem csak a HÖK-kel, de saját jogaikkal sincsenek tisztában. Kézzelfogható példa erre, hogy az elsősökkel meg akartuk csináltatni az oktatók hallgatói véleményezését. Ez törvény adta jogunk, a Felsőoktatási Törvény erről a Különös jogok között tesz említést. A hallgatók azt hitték, ezzel velük akarunk kibabrálni; hogy ők kitöltik, mi az eredménnyel nekirontunk a tanárnak, aki ezért ugyebár rajtuk fog bosszút állni. Nos, ez a lehetőség nem ezért van! A legalapvetőbb probléma, hogy nincsenek a hallgatók tisztában azzal, hogy mi a HÖK-nek a feladata. Úgy gondolják, mi egy kötelező dolog vagyunk, s nyugnek tekintenek minket. A hallgatók

érdekeit képviseljük, de ez a hallgatók többségét nem is érdekli. Mindenki a saját személyes problémáival van elfoglalva, nem törődik a közösséggel. Nincs párbeszéd a hallgatók és a HÖK között. Már régóta azon vagyok, hogy elhárítsam ezt a kommunikációs problémát, de képtelenség, ha a meghirdetett fórumainkra – említhetem akár a közgyűlést is – el sem jönnek.

+ *Van arra koncepció, hogyan lehetne mégis érdeklődővé tenni a hallgatói társadalmat itt, a jászberényi tanítóképzőn?*

– Van erre elképzelés, de van egy bizonyos határ. Meg akarom valósítani azt, hogy minden csoportvezetőnek írásban átdok majd egy általános ismertetőt a Hallgatói Önkormányzatról, s megkérem őket, hogy óra után olvassák fel a csoport tagjainak. Erre a következő év elején sort is kerítünk. Emellett tervezzük, hogy a leendő elsősök számára kiküldünk a felvételi értesítés mellé egy ismertetőt; ez több főiskolán, egyetemen is így zajlik. Ez lenne az alap. Illetve a következő félév elején, ha lehet, akkor már a Gólyatáborban tartanánk az elsősöknek egy bemutatkozást, hogy idejében tudjanak a jogaikról, s arról, hogy mi kik vagyunk, mit akarunk.

+ *Ebben való törekvésében szívesen segítjük a HÖK-öt, például a Gólyatáborban megjelenő kiadványunkban (Gólyanyűző) közzé is tehetnénk ezt a bizonyos részletes ismertetőt a Hallgatói Önkormányzatról.*

Kanyarodjunk vissza a lemondási szándékodhoz. Ugyebár most végzel művelődésszervező-könyvtár szakon, ugyanakkor elsős vagy szociálpedagógus szakon. Vagyis: van még idő a HÖK-elnöki székben.

– Így van, két éves mandátumom november 30-án jár le, s bár elbizonytalanodtam, a többi hökös határozott kérésére elhessegettem a lemondással kapcsolatos gondolataimat. A kedélyek végül lecsillapodtak, a helyzetet átgondoltam, s arra jutottam, hogy mivel tényleg teljesen új a jelenlegi elnökség, kötelességem irányítani a munkát. Most ugyan elkésérített a fentebb említett OHV-s ügy, de bízom abban, hogy változik majd a hozzáállásuk a hallgatóknak ehhez a dologhoz is.

+ *Melyek a legfontosabb feladatai a szervezetnek az új tanévet illetően?*

– Mindenekelőtt amiről eddig szoltam, tehát a hallgatók tájékoztatása. Reméljük, sikerül nagyobb bizalmat kiharcolnunk a jelenleginél. Fontosnak tartom kiemelni, hogy mi független szervezet vagyunk, nem

holmi része a főiskola vezetőségének; első sorban a hallgatók érdekeit képviseljük, bár természetesen figyelembe kell vennünk a főiskola érdekeit is. További teendőink majd a közelgő integráció kapcsán fognak felmerülni, és ebben a tekintetben együtt kell működnünk a főiskola vezetésével.

+ *Tudomásunk szerint ismét napirendre került a hallgatói normatíva felosztásának megváltoztatása. Ebből komoly nézeteltérés alakult ki fél évvel ezelőtt a hallgatói szervezetek – HÖK, KOB, DJB – tagjai között, mert néhányan azt szerették volna elérni, hogy jelentősen emelkedjen néhány képviselő díja – s ezt úgy kívánták megvalósítani, hogy nagymértékben csökkent volna a szociális keret. Most mi a helyzet ezen a téren?*

– Valóban terveztük, hogy változtatunk rajta. A legégetőbb probléma a normatíva felosztásával az, hogy kevés a Hallgatói Önkormányzat juttatása. Jelenleg ez 1.4 százalék, ami több mint korábban volt, de még mindig nagyon kevés, mert az igények növekszenek, a rendezvények többre kerülnek, hála Istennek szakesteket szerveznek a hallgatók, sok a kulturális célra történő kiadás, egyre többen indulnak országos tanulmányi versenyeken, és ezek támogatása mind-mind pénzbe kerül. Annak örülünk, hogy gyarapodnak a kulturális, tanulmányi, sport rendezvények, ezeket szívesen támogatjuk, csak a rendelkezésre álló összeg sajnos nagyon kevés. Mindössze 0.6 százalékos emelést szeretnénk véghez vinni, hogy a keretösszegünk növekedjen.

+ *És ezt honnan lehetne „lecsípni”?*

– Ez a nagy probléma, hogy honnan... Mert a szociális támogatások terhére már történt módosítás, ahhoz nem szeretnénk nyúlni. Őszintén megmondom, erre konkrét választ jelen pillanatban nem tudok adni, mert ezt még nem tárgyaltuk végig. Bízunk abban, hogy a kormány betartja végre ígéretét, s az idei év elejére megígért, 70 ezer forintról 80 ezer forintra való éves hallgatói normatíva emelést szeptembertől már saját bőrünkön érezhetjük. Ha ez bekövetkezik, akkor elegendő lesz a jelenlegi, 1.4 százalékos arány is. A másik forrásunk lehet a JTIF Hallgatókért Alapítvány, amelyet még 1997-ben hozott létre a HÖK, a KOB és a DJB közösen. Ennek én is egyik alapítója vagyok. Ez az alapítvány viszont eddig egyáltalán nem „élt”, vagyis se bevétele, se kiadása nem volt.

+ *Mi a célja ennek az alapítványnak, amelyről eddig elég keveset lehetett hallani?*

– Célja első sorban az arra érdemes hall-

gatók támogatása szociális, tanulmányi és kulturális téren. Az alapítvány eléggé elhamarkodottan lett létrehozva, kuratóriumának tagjai kivétel nélkül hallgatók, akikről nem mondhatni, hogy értenek egy alapítvány működtetéséhez. Éppen ezért szakértők segítségét fogjuk kérni a hatékony működtetés érdekében. Szeretném, ha ebből is származna némi bevétele a HÖK-nek, hogy azt hallgatói célokra fordíthassuk.

+ *Az utolsó kérdés: említetted, hogy támogattok sokféle hallgatói kezdeményezést. Gyakran tapasztalható, hogy – saját példáinkból kiindulva említhetem a diáklap és a sportrendezvények kiadásait – a Gazdasági Hivatal pénztárából az igényelt, a HÖK-elnökség által megszavazott és már számlákkal bizonyított (tehát a hallgatók pénzéből előre kifizetett !/!) pénzüsszeg igen sokszor csak hosszú hetek múlva kerül kifizetésre az így gyakorlatilag „kölcstönt adó” hallgatóknak. Ennek mi az oka?*

– A helyzet az, hogy a GH pénztára naponta nem tárolhat többet 300 ezer forintnál a pénztári órákban. A főiskolán egyébként is jelentős pénzmozgások vannak, tehát előre jelezni kell a kívánt összeg nagyságát, hogy elegendő legyen az aznap kifizetendő pénz nagysága a kasszában.

Szerintem nem nehéz a pénzfelvétel, mert ha mi mondjuk hétfőn este, megszavazunk egy összeget kifizetésre, azt szerdán felvehetjük. Ez a következőképpen működik: írunk kell egy jegyzőkönyvet, hogy megszavaztunk egy összeget, akár a hallgatói normatívából járó kulturális alapról, akár a főiskola által biztosított működési keretünkből, ezt nekünk engedélyeztetni kell a tanulmányi főigazgató-helyettesessel (dr. Szabados Lajos), és ellenjegyeztetni kell a gazdasági igazgatóval. Esetlegesen e két személy elérése okoz időbeli csúszást; a papír házon belül van, csak a két aláírás hiányzik, mert anélkül pénzt nem vehetünk fel. Őszintén megmondom, kicsit értetlenül állok a dolog előtt, mert ez a pénz alapvetően hallgatói pénz, amellyel a HÖK rendelkezik. S hogy engedélyeztetnünk kell; engedélyezni annyi, mint nem engedélyezni... Bár eddig ilyenre nem volt példa, s remélem, hogy nem is lesz. Hogy ez a rendszer jó, vagy rossz, nehéz eldönteni: az egyik oldalról megnyugtató a hallgatók számára, hogy akármire nem herdálhatjuk el a pénzt.

+ *Köszönöm a beszélgetést!*

Benkő Tamás

A háttérrádiózás aranykora, avagy a hiány soha nem gerjeszt keresletet

Beszámoló az Országos Egyetemista és Főiskolás Rádiós találkozóról

Egy régi hagyomány éledt újjá május második hétvégéjén Győrben, ahol az ország kollégiumi stúdiósai adtak randevút egymásnak. Az ország tizenöt felsőoktatási intézményéből érkeztek résztvevők a szakmai és egyben informális találkozóra. Az első este már az ismerkedés jegyében telt el (zenei vetélkedő, buli), úgyhogy elmondhatjuk, hogy a foglalkozás elérte célját. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a szombat reggeli gyűjtött „arcképcsarnok”.

A nap további részében szakmai előadások következtek tematikus összeállításban. Először Vitéz Péterrel meg tudhattuk, hogy milyen anyagi és jogi követelményei vannak egy rádió elindításának. Természetesen először frekvenciát kell kapnunk, amelyet meg kell pályázni. A pályázatnak nagyon komoly követelményrendszere van. Összesen 100 pontot lehet szerezni, melynek felépítése a következő: maximum 30 pont kapható óránként 24(!) perc közszolgálati műsorért. Amennyiben kevesebbet sugárzunk, természetesen a pontszám is csökkenni fog. További 20 pont jár a műsorszolgáltatásban szerzett tapasztalatokért, 20 pont a műsorszerkesztéért, 10 pont a rádió gazdasági tervéért, 10 pont a rádió műszaki berendezéséért, végül 10 pont azért, hogy mennyi pénzt ajánlunk fel. Minél többet ajánlunk, annál több pont „üti a markunkat”. Bonuszként újabb 10 pontot lehet szerezni, ha olyan frekvenciára pályázunk, amelyet már korábban használtunk. Ez rendkívül nehézé teszi azok számára a frekvenciához jutást, akik még sehol nem sugároztak. (Lásd *Kalózkod* című film.)

Amikor valami csoda folytán mégis sikerül „frekit” szerezni, akkor kezdődnek az igazi megpróbáltatások. Az első három hónap költségvetését le kell tenni egy bankba. Építeni kell egy stúdiót, amely körülbelül 12 millió forintba kerül. Amennyiben 24 órás adást szeretnénk, szükségünk van egy másik stúdióra is, a szerkesztés miatt, ami ugye újabb pénzkiadás.

A stúdió személyzete kétféle módon épülhet fel. A hagyományos: technikus, műsorvezető, zenei szerkesztő; illetve az ún. amerikai típusú, amelynek a lényege az, hogy mindent egy számítógép vezérel, pontosabban egy műsorszerkesztő program. Ez utóbbihoz elegendő egy ember, aminek azt

hiszem, nem kell ecsetelni az előnyeit. Bármennyi embert foglalkoztatunk is, vizsgát kell tennie a technikusként és a műsorvezetőnek is.

Térjünk vissza a konferencián elhangzott további előadásokra! Polló László a Portocom Kft. képviselőjében a *note-book* felhasználási lehetőségeiről beszélt. A *note-book* egy hordozható, kommunikációra felkészített eszköz. Az egyetemi tanárok előadásokhoz, a tűzoltók a veszélyes objektumok adatainak tárolásához, újságírók tudósítások küldéséhez használják. Persze sok más területen is kiválóan alkalmazható, ám az ára miatt igen nehezen elérhető. Segítségével hanganyag, digitális fénykép, sőt videofelvétel is küldhető. Mindehhez ter-

tott. Mindez azonban némi visszatetszést váltott ki a hallgatóságból, ugyanis annyira távolinak, annyira elérhetetlennek tűnik az egyszerű ember számára, mint az a bizonyos keleti város Makótól. Később Szever Pál a Juventus Rádió zenei főszerkesztője is megerősítette, hogy az Interneten lebonyolított rádióadás elterjedése szélesebb körben azért még a jövő zenéje.

Orosz Endre felüldülést jelentett a technikaorientált, *web-függő* és *note-book* püfölő társaság után, ő ugyanis az újságírás műfaji oldaláról beszélt. Azaz beszélt volna, ha nem pont az „Internetesek” után következett volna. Így azonban az Internet ellenőrizhetetlensége és a laptop volt a nyitó téma. Ezután azokról a publicisztikának álcázott írásokról esett szó, amelyek nem szólnak semmiről.

Végül Nováki Jules a műsorszerkesztésről, Szever Pál pedig a zenei szerkesztésről beszélt. A közszolgálati rádióknál a műsor témájához igazítják a zenei kínálatot (poénzene), míg a kereskedelmi rádióknál a hallgatottság a meghatározó. Sajnos igaza volt Szever Pálnak abban, hogy a magyar zenei közízlés olyan, mint az utakon tomboló közlekedési morál. Így fordulhat elő, hogy egy évtizedes múlttal rendelkező zenekar (*Perfect Name*), és egy tizenéves sztárocska (*Nika*) azonos támogatottságot „élvez” a lemezkiadójánál. Rádásul a PN esetében a reklámszakemberek elkövették azt az óriási hibát, hogy az új albumot az együttes bemutatkozó lemezeként hirdetik(!), holott ez a negyedik korongjuk. Ma a rádióhallgatóknak egyetlen igénye van a rádióval szemben, mégpedig az, hogy ne zavarja őt. Háttérfunkciót tölt be, elűzi a csendet. Amíg ez így marad, addig nem érdemes semmilyen műsort készíteni.

A konferencia vége tehát elég borongósra sikerült, de senki nem keseredett el igazán, hiszen ezekkel azért nagyjából tisztában voltunk eddig is. Ezt a szakmát egyébként is nehéz megszerettetni, ettől csak elijeszteni lehet az embereket, de azt hiszem, hogy nem az az ijedős társaság gyűlt össze Győrben. Legjobb bizonyíték erre az esti vetélkedő, ahol senki sem rettent meg sem a bortól, sem a csapolt sörtől. A szervezők azt ígérték, hogy lesz még ehhez hasonló találkozó, addig is ősszel a videósok találkozóját rendezik majd meg Dunaiújvárosban.

Végül szeretnék köszönetet mondani a KOB-nak (Valentin nevében is), hogy lehetővé tették nekünk ezt a szakmai jellegű kirándulást.

Víszkok Attila

Országos Egyetemista és Főiskolás Rádiós találkozó

Győr
1999 május 7-9

mészetesen nem árt egy mobil telefon és Internet összeköttetés.

Steindl L. Erik, a Magyar Rádió külső tudósítója tíz éve, három évig a *Danubius Rádió*nál dolgozott, megfordult a *Juventus Rádió*nál is, tudósította a *BM*-et, valamint a *Pesti Riport* bűnügyi tudósítója volt egy évig. Ő készítette *Európában* az első ejtőernyős interjút, amikor 4500 méter magasságból kiugrott egy profi ejtőernyőssel és néhány ezer méter magasban az ejtőernyőzésről faggatta... Véleménye szerint a lassú médiák néhány év múlva el fognak tűnni, ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy a valós időben tudósító újságírónak jobban meg kell gondolnia, hogy mit mond, hiszen nincs idő a javítgatásra.

Fazekas László a *CHIP Online* című *Internetes* újság főszerkesztője a világháló rádiós felhasználási lehetőségeiről tájékoztat-

Felsőfokú találkozások

Április 29-30-án tartotta a FEKOSZ Észak-Magyarországi régiója gyűlését Dunaújvárosban, amelyen kollégiummunkat Váczi Gyula kollégiumi igazgató, Fazekas Ildikó és Mata Anikó KOB-tagok képviselték.

Szintén 29-én kezdődött a HÖÖK vezetőképzője, amelynek jogi kurzusán Kiss Balázs, kollégiumi kurzusán Fazekas Ildikó vett részt.

Csütörtök délelőtt hátamra kanyarítottam a jól megpakolt hátizsákom és nekiindultam egy hosszú hétvégének, melynek programjában egy dunaújvárosi FEKOSZ régiótalálkozó és egy csillebérci HÖÖK vezetőképző szerepelt. Busszal zötykölődtünk fel *Mazsival Pestig*, útközben gyönyörködhettem a *Heaven Street Seven* énekesének eszméletlen hosszú szempilláiban. Csak ez tartott vissza attól, hogy rosszul legyek (utálok buszozni!). *Pesten* áttömegközlekedtünk egy másik buszhoz és máris Dunaújváros felé döcögünk. Megérkezés, üdvözlés, regisztráció, szállás és már kezdődött is a megbeszélés, ahol elég fontos kérdéseket feszegettünk. Lemondott a régióvezetőnk és két választmányi tagunk is, ez elég nagy érvágás. Mindhármuk pozícióját be kellett töltenünk. Sokat vitáztunk a készülő kormányrendelet véleményezéséről és a kollégiumok alapszolgáltatásairól is. Előkészítettük a nyári találkozót, amely augusztusban lesz *Gödöllőn*, itt fogja ünnepelni a FEKOSZ a 10 éves jubileumát.

A munka után vendéglátóink busszal körbevittek a városon, végül a *Duna* partján kötöttünk ki (nem csónakkal), ahol halászlévacsora várt minket (nem volt olyan finom, mint *Gyula bácsi* babgulyása!). A kötetlen eszmezsere után még körbenéztünk az ottani főiskolás éjszakai életben (csütörtökön nem jobb a miénknél). Másnap(os) reggeli után rendhagyó programban volt részünk, különleges vendégként bejutottunk a *Dunaferr Rt.* acélgyárába. A hiedelmekkel ellentétben a gyár még üzemel és nem is veszteségesen. Csinos kék védősisakban végignéztük az acélgyártás és a hengerelés, darabolás folyamatát. Elég félelmetes élmény volt, de lenyűgöző. Acélportól szürkén és farkaséhesen tértünk vissza a koliba,

éppen ebédkor. A régiótalálkozóhoz ezzel vége is lett egy szomorú esemény miatt; a diákokhoz nagyon közelálló volt főigazgató temetése zajlott délután.

Gyorsjáratú busszal újra irány Pest, onnan BMV-vel (busz, metró, villamos) eljutottam *Csillebérc*re, immár egyedül. A HÖÖK vezetőképzője már csütörtök óta zajlott, így késői bejelentkezésem némi zavart keltett. A szervező fiú nehezen értette meg, hogy én nem *Viszok Attila* vagyok (Akkor meg mit keresek ott?), még az ajándék tollamat is magánál feledte. A programok ekkor is folytak, az én kurzusomon (kollégium – ki gondolta volna?) éppen a *Schönherz* koli igazgatója és a volt FEKOSZ elnökök beszéltek a szervezet múltjáról. A témában elég tájékozott vagyok, felesleges volt rohanni és otthagyni a szép tollat. Ez volt aznap az utolsó foglalkozás, mivel *Pokorni Zoltán* oktatási miniszter lemondta az esti beszélgetést. Az acélgyári élmények és az utazás viszontagságai miatt alétan hullottam ágyamba. A bulizni induló fiatalok „motozása” miatt kissé nehezen tudtam elaludni (pedig sokat edződtem a 322-es szoba élénk éjszakai élete miatt).

Következő reggel frissen ébredtem és a reggelimet a FEKOSZ jelenlegi elnökével költöttem el. Utána egy *Schönherz*-es fiú ismertette az ő felvételi rendjüket. Ebből sajnos egyik résztvevő sem tudott építő jellegű információt begyűjteni. Ezek után a lakhatási támogatásról folyt a szó, az összegyűjtött tapasztalatokat ismertették, ebben sem volt túl sok újdonság. A következő előadás szintén érdekesség szintjén maradt, bemutatkozott a *Bibó István Kollégium*; de legalább megtudtam végre mi az, hogy szakkollégium.

Az ebéd alatt és után tudtam kicsit tájékozódni a kurzuson résztvevő emberekről. Meg is döbbsentem rendesen, elég fura volt az összetétel: volt egy lányka *Pécsről*, akinek annyi köze volt a kollégiumokhoz, hogy ő is kolis, egy másik lányka a *Budapesti TK*-ról jött, amely intézménynek egyáltalán nincs kollégiuma; egy fiú *Gyöngyösről* érkezett, ahol alig egy hónapja alakult meg a KOB. Szóval csupa „szakértő” közé kerültem.

Délután egy HÖÖK-os szervező tartott előadást arról, hogy hogyan is kell megrendezni egy programot. Ez is elég

vicces volt, néha mondott nagy marhaságokat (*Ha T. Kiss tanár úr hallotta volna!*). Ezek után egy régi ismerősöm tartott beszámolót a GATE Zöld Klubjáról, ami megint nem volt újdonság. A kiírt programtól eltérően betömegközlekedtünk a *Schönherz* koliba. Ez végre igazán érdekelt. Mindent megnézhattunk a pincétől a padlásig – szauna, konditerem, lakószoba, konyha, mosókonyha, számítógépterem, stúdiók, irodák, stb. Szerencsére KOB-os vezetőnk nagyon biztosan mozgott abban a hatalmas épületben, én többször el akartam tévedni. Bekukkanthattunk az *Új Vár Klub* kulisszái mögé is. A pizzavacsora után taxiba vágta a közel 30 fős társaságot és végigsöpörtünk a városon, hogy időben érkezünk *Deutsch Tamás* előadására. A miniszter úr kivételesen keveset késett. Mielőtt beözönlöttünk volna a terembe, egy HÖÖK-os fiú készpénzzel kifizette a taxik számláját. *Deutsch Tamás* begyakorolt magabiztossággal válaszolt fél órán át a legegyszerűbb kérdésre is anélkül, hogy megközelítette volna az érintett témát. De legalább leereszkedett hozzánk!

A záróbuli nehezen indult be, kezdetben félelmetesen hasonlított a szakest hangulatához. Hirtelen beözönlött egy rakat osztálykiránduló középiskolás kislány, ez persze odavonzotta a hímnemű résztvevőket is, így hamar belendült a táncos mulatozás. A zenei szolgáltatás hamar kimerült, így a társaság magja átvonult egy bungalóhoz, ahol a dunaújvárosi (!) különítmény „borlerakata” miatt nem bírtuk sokáig, hosszú volt a nap, nyugovóra tértünk.

A reggeli nehézkes ébredés és a finom ebéd után hazatértek a nagybatyus emberkék – ki jó, ki rossz tapasztalatokkal. Én nem sorolom magam egyik táborba sem. Sok információt beszerkeztem, de egyik sem kapcsolódik a kollégiumokhoz. Láthattam, hogy a legtöbb szervező és HÖK-ös résztvevő kocsival száguldozott és mobilon csevegett, ért még néhány igen negatív élmény is, de azok személyes jelleggel bírtak.

Legalább megvolt az igyekezet a HÖÖK részéről, hogy az ellenségeskedést félretéve közelítsenek a kollégiumi önkormányzatok felé. Ez elég. Egyenlőre!

A főiskolán tartott előadásokról

A közelmúltban három előadó is járt nálunk, akiknek életrajzi adataiból, gondolataiból idézek néhány sort:

Novák László Ferenc, etnográfus (muzeológus)

Kutatásának fő területét képezi a településnéprajz, népi építészet, hagyományos gazdálkodás, temetkezés, stb.

Március 24-ei előadásában a településnéprajz jellegzetes vonásairól beszélt. Településtörténetről, a település fogalmáról, sőt arról is, hogy a néprajz e tudományterületet hogyan közelíti meg. A kutató a táji adottságot, a történetiséget, a földrajzi eredményeket minden esetben figyelembe veszi egy adott kutatás alkalmával, és a mai települések működését életjelenséggént vizsgálja.

Nanovfszky György, nagykövet

„Kultúrák között Oroszországban” címmel tartott előadást március 17-én Magyarország második oroszországi nagykövete. Elődje 1707-től *Nedeczky Sándor*, aki az Osztrák-Magyar Monarchia idejéig képviselte hazánkat. Majd 285 év szünet után 1992 májusától hat évig az imént már említett személyt kérték föl e tisztség betöltésére.

A nagykövetet az államfő nevezi ki és hívja vissza, de a címet, rangot élete végéig használhatja.

Nanovfszky György több funkciót is betöltött. Képviselte hazánkat külföldön, illetve az idegen országot *Magyarországon*. Emellett hivatalvezetőként vezette a diplomataállományt, az itt állomásozó csapatokat kivonta, illetve az adósságok ren-

dezésének ügyét is tárgyalta, valamint a műkincsek hazahozása érdekében intézkedéseket hajtott végre. De nevéhez fűződik a csecsenföldi túszügy rendezése is, és a másfél évet „felemésztő” *pannonhalmi* találkozó megszervezése is.

Pungor Ernő, kémikus

Az 1923. október 30-án *Vasszécsényben* született tudós csaknem minden címet és rangot magáénak mondhat a szakmájában. Életpályája gazdag.

Ittléte alkalmával a tudományos élet jelenéről és múltjáról beszélt. Véleménye szerint e területen *Magyarország* a század elején virágkorát élte. *Eötvös Loránd* szavára tette már akkor, hogy csak az legyen kutató, akinek van elég pénze. A helyzet ma is változatlan.

Az orosz megszállás alatt felhívták a figyelmet, hogy készülni kell a III. világháborúra, pénzre és mérnökökre van szükség. Az 50-es években a hallgatói létszám emelkedett ennek köszönhetően. Az egyetemek feladata azonban nem a kutatás, hanem az oktatás. Aki csak oktat, az csak elolvas valamit, előad. Az az oktatási forma, amelyben nincs benne az oktató, leértékelődik.

A Kádár-korszak után a kutatási téma mellé az eredményt is fel kellett tüntetni, de mivel a kutatási eredmények nem segítettek a termelést, ráébredtek, hogy az alapkutatásokra kell egy „bázis”. Ezért jött létre 1990-ben az OTKÁ.

Mára a szellemi réteg az iparban elvesztette a bizalmát, külföldön dolgozik. Alapkutatásból építi az ország a jövőt.

Pungor Ernő kémikus előadást tart

Április 6. és 9. között, bár csábított a tavaszi szünetre kijáró pihenés, néhányan nem szakadtunk el iskolánktól. Húsvét hétfőn ugyanis egy csapatnyi *angers-i* (Franciaország) egyetemista és elenyészőbb számú, egészen pontosan kettő vechtai (Németország) főiskolás érkezett a kollégiumba. Jászberény testvérvárosainak hallgatói a Német-Francia Ifjúsági Iroda jóvoltából vettek részt az évek óta hagyományosan megrendezett találkozón. (Erről bővebben lásd Gergely Anna írását a *Zsebszírát* előző, 1999. márciusi számában.)

Az idei konferencia témája az európai regionalizáció problémaköre volt. A vendéglátók részéről dr. Stanitz Károly főigazgató helyettes úr tartotta kézben az eseményeket, a nyelvi nehézségek megoldásában pedig Szilágyiné Hodossy Zsuzsanna, Horváthné Kispéter Zsuzsanna és Nagyné Paksi Margit segített.

A program részeként a külföldi „professzorok” tartottak előadásokat országuk közigazgatási rendszeréről. A Jászságot dr. Pethő László tanár úr mutatta be képek segítségével, német nyelven, illetve Jászberény főpolgármestere, dr. Magyar Levente nyújtott áttekintést a regionalizációs kérdésekről. A hallgatókat néhány harmadéves művelődésszervezős képviselte kulturális érdeklődésüknek megfelelő témájú kiselőadásokkal. A dolog érdemi részéről még csak annyit, hogy a résztvevők három csoportot alakítottak, amelyek közül kettő az

Konferencia az európai regionalizációról

iskolarendszerek egységesítési lehetőségeit vizsgálta, a harmadik maga a régió fogalmát igyekezett körüljárni.

A fennmaradó szabadidőben sem hagytuk magukra a külföldi diákokat. Így aztán olyan „elképesztő” dolgokat ismerhettek meg, mint a boroskóla, a tökmag, vagy a barackpálinka.

Ők legfeljebb whisky-vel isszák a kólát, és megkérdezték, hogy a Zöld Ász-e a legjobb „bár” a városban. A koliban rendezett bulin a „nagyüzemi” teáért lelkesedtek, na meg

bácsi által vezetett jászsági kirándulás. Jászapáti

középiskoláinak megtekintése talán túl hosszúra sikeredett, de a finom ebéd mindenkit kárpótolt. A jászkeséri Makovecz Imre tervezte művelődési ház és a jászszentendrési templom mindannyiunk számára érdekes látnivalók voltak. A tartalmas túra után a vendégek meglepték magukat egy vacsorával a *Stellában*, majd levezetésképpen „csörögtek” kicsit a *Pannóniában*.

Jutott nekik a koránkelésből is, amikor ellátogattak a *berényi* piacra.

A konferenciát - mintegy jutalomként - a szemnek és száznak egyaránt kellemes állófogadás zárta. Legvégül pedig még megismertettük a franciákat a francia fröccsel, hát persze, hogy a *Rákóczi*ban. A mindig vidám társaság itt azt is megmutatta, hogyan lehet énekszóval mulatni. A francia dalokra általában magyar nótákkal kontráztunk. A pálmát azonban a „Sárgán virágzik a tök...” közös előadása vitte el, ami hallás utáni francia átiratban így nézett ki: „Chargane Viláidsik e teuc”. Fogalmam sincs, honnan tudhatta Gergely Anna előre, de lényegében igaza volt az említett korábbi cikkben: a világ ifjúsága találkozott, énekelt és hazament.

(A konferencia *angers-i* folytatásáról a következő írásunk számol be.)

Simon Viktória

Chargane laidsik
teuc loch on
hosadedseuqueue
aut que sbene megalac
mayoxat jechargane

A „Sárgán virágzik a tök...” kiejtés szerinti leírása francia nyelven (egy poháralátét hátoldalán)

a magyar népzeneért, amire roptunk is egyet körbe-körbe. És ha már „folklor-est”, előkerült egy kóstolóra való aszú is.

Az eseményeket színesítette a Farkas Feri

Egy út emlékirata

1999. május 1-én („Éljen május elseje”...) hajnali hat órakor indultunk két kisbusszal a főiskola elől - Angers-ba.

A németországi szállás után Strashourgon keresztül Angers - Atlanti-óceán - borvidék - Bnissaci kastély - Párizs - Pfonzheim-i szállás Németországban, és május 9-én este újra Jászberény. Iszonyatosan jó volt!

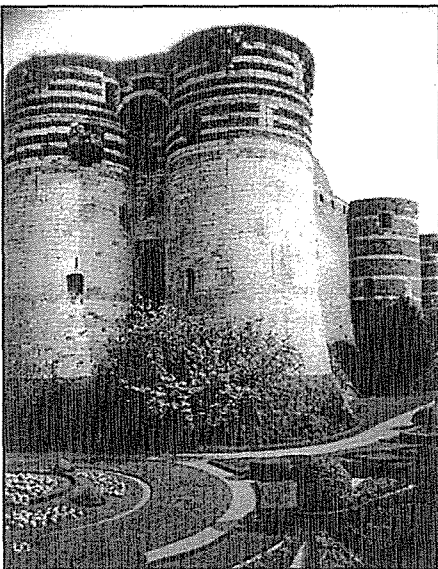
Röviden az előzményekről: Vechta és a főiskolája testvérvárosa, -iskolája Jászberénynek; Vechta „testvérkapcsolatban” áll a franciaországi Angers-val - és a most aláírt egyezmény értelmében a Loire-völgyi város tanítóképzője és a JTIF között is működhet cserediák, -tanár kapcsolat. Nosza, rajta, tanuljatok nyelveket!

Hogy kik voltunk ott: akik a húsvéti szünetben végig részt vettek - a németekkel, franciákkal együtt - a diákkonferencián (a három ország iskolarendszerét, iskoláit és régióit vetettük össze).

Még szívesen maradtunk volna: az utazás alatti várakozás, majd kint a sűrű programok, a kedves vendéglátók miatt, akik minél töb-

bet akartak egy hét alatt megmutatni hazájukból.

Már az utazás maga izgalmas volt - két kisbusszal mentünk, amiből néha „gubanc” lett.

Az anders-i vár

De ezeket is gyorsan megoldottuk, csak pár embert érintett negatívan.

Részletes program helyett csak vázlatosan: Franciaországba és vissza is két-két napig mentünk: odafelé Strashourgot, visszafelé Párizst néztük meg. Angersban öt napot töltöttünk: lezártuk az itthon elkezdett csoportmunkákat; voltunk az óceánparton, a Loire-torkolatnál.

A víz elég hideg volt (13 Celsius-fokos), így csak a forróvérű német ifjak mártóztak meg benne.

Egy heti ott-tartózkodásunk alatt több bort ittunk, és sajtot ettünk, mint itthon egy hónap alatt.

Minden nap részünk volt a fogadások valamilyen formájában - álló-, ülő-, éttermi.

Egy borvidéki pincében megtanulhattuk (öt fajta bor után), hogyan kell szakszerűen kóstolni.

Természetesen egy esti kávézólátogatást még be tudtunk iktatni a sűrű programok közé.

Összefoglalva: nagyon megérte - próbáljátok ki Ti is!

Kékesi Ilona

Sikeres fiatalok Szegeden

A szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola közművelődési tanszéke március elején négy napos *Közművelődési Konferenciát* rendezett – idén nyolcadik alkalommal –, ahová a jászberényi főiskolások is ellátogattak.

A négy nap előadásai főként arról szóltak, hogyan lehetnek a fiatalok sikeresek a média és a kulturális menedzsment területein. A több mint százhusz vendég hallgató megismerhetett művészeket, újságírókat, program-szervezőket, akik saját pályafutásukról, munkájukról beszéltek. A nyomtatott sajtót a *Népszabadság*, a *HVG* és a *168 óra* egy-egy fiatal újságírója képviselte, akik meglehetősen különböző módszerekről, munkastílusokról számoltak be, de abban egyetértettek, hogy kezdőként nagyon nehéz elfogadtatni magukat a már befutott profikkal, s a ma divatos újságíró iskolák elvégzése sem biztosíték arra, hogy vala-

kiből valóban egy szerkesztőség munkatársa válik.

A Tilos Rádiótól érkezett Tóth Szabolcs és Kádár Tamás egy külön műfajba, a reklámentes rádiózás titkaiba engedtek minket bepillantani. A *Sziget Kft.*, a *Pesti Est* és a *Bahia Kiadó* tulajdonosai, kitalálói arról meséltek, hogyan lehet sok ötlettel, pénz nélkül jövedelmező vállalkozást teremteni. Gál Zoltán és Maros Róbert – aki az *Első Egyetemi Utazófesztivál* szervezője – hasznos gyakorlati tanácsokat adtak a klubvezetésről az épület kiválasztásától a belépődíjak kiszámításáig.

Több sztárvendéget is hívtak a szervezők. *Vijity Tvrtko*, a *Tv2* „száguldó riportere” eredeti stílusú előadásával meghódította a közönséget, pedig tartalékosként ugrott be Vámos Miklós író helyett.

Azok a kitartó hallgatók sem csalódtak, akik a tömeggel dacolva már délután egy órakor helyekért küzdöttek *Friderikusz Sándor* háromkor kezdődő előadására, aki ezúttal otthon hagyta „showman énjét”, és

türelmesen válaszolgatott a kérdésekre, kulisszatitkokat árult el, és álszerénység nélkül adta elő nálunk szokatlan karrierjének történetét. Megtuttuk, szerinte mi a siker titka: ha jól akarsz valamit csinálni, akkor csinálj magad!

Egy jól sikerült díszbemutató után a *Kalózok* című film rendezőjével és két szereplőjével is beszélgethettünk. *Sas Tamás* családottan mondta el, milyen ellentétek alakultak ki a film kreatív producerei – *Geszti Péter*, *Dés László* – és közte az utómunkálatok során.

A konferencia zárónapjára is jutott két híresség. *Kovács Ákos* zenész és *dr. Somody Imre*, a *Plusssz* feltalálója, sikeresen tartotta vissza a résztvevőket az idő előtti hazautazástól.

A konferencia a főiskola művelődésszervező szakos hallgatóinak munkáját dicséri, a szervezés minden feladatát ők végezték.

Horti Andrea

Vélemények a MŰVELŐDÉSSZERVEZŐ SZAKEST-ről

1999. április 28-án a főiskola dísztermében egy szakmai fórumot rendeztünk, ahová a média, zenei menedzsment és a programszervezés világában jártas, országosan is ismert szakembereket hívtunk meg. A meghívott vendégek s mi szervezők is nagyon jól éreztük magunkat, de arra is kíváncsiak voltunk, vajon nektek és tanárainknak hogy tetszett a rendezvény. Íme, néhány vélemény a sok közül:

Mondi András (IV. M): – Nagyon örültem a szakestnek, és jónak tartom. Gratulálok a szervezőknek. A szaktársaimtól viszont nagyobb érdeklődést vártam volna. Úgy gondolom, hogy az első- és másodéves hallgatók nem használták ki azokat a lehetőségeket, amelyek a rendezvényből adódtak, például megismerkedhettek volna a felsőbb éves hallgatókkal, érdeklődhettek volna a szak iránt, stb.

André Eleonóra (III. B): – Le a kalappal azok előtt, akik megszervezték ezt a programot, mert annak a pár embernek nagy munkája fekszik a rendezvényben. Jó volt, hogy az egyes programok el voltak választva egymástól, mindenki érdeklődésének megfelelően tudott válogatni. Nagyon tetszett az is, hogy a meghívottak nem zárkóztak el az előadáson kívüli „folyosói” beszélgetések elől sem, telefonszámok cserélődtek, kapcsolatok alakultak ki, s ezzel egy picit további jövőnket is tudtuk építeni. Úgy érzem, hogy a művelődésszervező szakos hallgatóknak jobban össze kellene tartaniuk – ha a harmadévesek szerveznek valamit, akkor elvárható lenne, hogy az első- másodéves hallgatók ellátogassanak, érdeklődjének, hogy mi folyik a szakon, mik a lehetőségeik.

Bolyhos Andrea (II. M): – Nagyon elégedett voltam a szakesttel, csak az esett rosszul, hogy nagyon kevesen érdeklődtek, főleg a művelődésszervező szakosok, pedig nekik szólt, értük volt. A programok nagyon színvonalasak és színesek voltak, ahogy hallottam a visszajelzéseket, az előadók is nagyon jól érezték magukat, örültek, hogy itt lehettek.

Dr. T. Kiss Tamás (a Közművelődési és Felnőttnevelési Tanszék

vezetője): – Nagyon fontos lépésnek tartom, hogy végre valahára a művelődésszervezők is szakestet szerveztek, hiszen valahol egy szakest reprezentálja a hallgatók szakma iránti érzékenysége, másrészt a meghívott szakemberek olyan színes képet tudnak rajzolni a művelődésszervezés világáról, amely motiváció lehet a hallgatóknak. Bízom benne, hogy hagyományteremtő volt ez a rendezvény, jó lenne, ha a másodévesek, elsőévesek folytatnák ezt.

A szervezés színvonalas, gördülékeny volt. Nem voltak nagy problémák, azok a kis gondok, amelyek egy ilyen nagy rendezvény szervezésekor felmerülnek, szükségszerűek – amolyan munkazörejek. Úgy tapasztaltam, hogy ezeket a hiányosságokat észrevétlenül tudták megoldani a szervezők.

A részvétellel kapcsolatban úgy gondolom, hogy akiket érdekeltek a programok, azoknak volt lehetőségük, hogy eljőjenek. A rendezvény jellegéből adódott, hogy volt egyfajta mozgás, volt egy egészséges cserélődés a hallgatóság soraiiban. Ez megint egy nagyon fontos dolog. Nem egy statikusságra törekvő rendezvényről volt szó, hanem valóban mobil, formálódó világok egymáshoz illesztéséről – hiszen minden rendezvény egy külön világ volt.

Akik nem tudtak eljönni, igazán sajnálhatják. Bízom abban, hogy ha ennek a rendezvénynek elterjed a híre – talán a jó hír is terjed legalább úgy, mint a rossz –, s lesz olyan hatása, hogy jövőre több lesz az érdeklődő, vagy éppen a most távolmaradók jelentkeznek, hogy szeretnének egy újabb szakestet szervezni.

Dr. Wirth István (docens): – Nagyon meg voltam elégedve az április 28-án megrendezett szakesttel. A hallgatók megismerkedhettek a média világával és más közművelődési, kulturális szervezési lehetőségekkel is a színes, színvonalas program keretein belül. Részt vettem a médiával kapcsolatos kerekasztal-beszélgetésen, és igazán színvonalasnak tartottam a különböző helyekről érkezett újságírók beszélgetését. Jónak tartom a művelődésszervező szakos hallgatók kezdeményezését. Remélem, ennek folytatása is lesz a jövőben.

Dr. Antal György (adjunktus): – Kíváncsian és örömmel kísértem figyelemmel a harmadévfolyamos művelődésszervező szakos hallgatók lázas készülődését az április 28-án megrendezésre kerülő

szakestjükre. A szervezők nem sokan vannak, néhány arc, néhány név, szinte mindig velük találkozunk. Ők azok, akik a külföldi vendégeket fogadják, akik tanulmányokat, riportokat és interjúkat készítenek, ők azok, akik életet szeretnének lehelni a hétköznapijainkba. A program nagyon színvonalas és érdekes volt. A meghívott vendégek országosan ismert szakemberek, sikeres, a magyar kultúráért sokat fáradozó honpolgárok.

A magam részéről a legérdekesebb programnak a „Művészetek völgye” létrejöttéről, jelenéről és jövőjéről szóló beszélgetést tartottam, annál is inkább, mert arról is képet kaphattunk, hogy miként kapcsolható össze a hagyomány a modernnel, a természetközelség a nagyvárosi emberrel, a „tömeg” a „magas” kultúrával, és egyáltalán hogyan csábítható egy kis pénz a humánszférához. Sajnos kevesen voltak az érdeklődők ezen a délutánon, kevesen voltak a hallgatók és oktatók egyaránt, de elkezdődött valami, és van remény, hogy folytatódik. Gratulálok a szervezőknek!

Benkő Tamás (III. M): – Minden elismerés megilleti a szervezőket már magáért az ötletért, amiért fejükbe vették; művelődésszervező szakestet kellene rendezni főiskolánkon. A februárban eltöltött gyakorlati helyeiken építgetett kapcsolataikat remekül felhasználva igazán érdekes előadásokat hívtak meg, akik élménybeszámolóikkal, szakmai előadásaikkal az első perctől az utolsóig lekötötték az érthetetlenül kisszámú publikumot. Csak bízni lehet abban, hogy nem

az első, s egyben utolsó művelődésszervező szakest „ősbemutatójának” lehattunk szemtanúi, hanem ennek a remek kezdeményezésnek a jövőben folytatása is lesz. Rendezvényszervezés szempontjából kiemelendő, hogy a meghívott, s előre beharangozott vendégek betartva ígéretüket eljöttek Jászberénybe, senki nem mondta le „fel-lépését”. Ez külön dicsérete az eseménynek. Büszke vagyok „szervezkedő csoporttársaimra”, bár annyit megjegyeznék: a hallgatóságnak kevésbé kellett volna erejét megfeszítve fülelnie, ha a hangosítást jobban megszervezik, s ha a Média diszkrét bája című résznél a „műsorvezető” nem ül háttal az érdeklődőknek. S amit nem értek: vajon az elsőéves hallgatók olyannyira tisztában vannak választott (?) szakmájuk lehetőségeivel, hogy egy ilyen nagyszabású rendezvényen – tisztelet annak a néhány kivételnek – távollétükkel tüntetnek?...

A szakest szervezői köszönik minden érdeklődőnek a részvételt, a dicsérő szavakat és a sok biztatást. Köszönjük a szakmai, és nem utolsó sorban az anyagi segítséget a Közművelődési és Felnőttnevelési Tanszéknek és dr. T. Kiss Tamás tanszékvezetőnek, valamint a Hallgatói Önkormányzatnak. Nélkülük ez a rendezvény sem jöhetett volna létre!

Bathó Mónika, Horti Andrea, Kiss Tímea,
Rentkó Erzsébet, Simon Viktória, Vetési Melinda (Szervezők)

„Talán elkezdődött...”

Néhány gondolat egy szakest ürügyén

A hetvenes évek végén, a nyolcvanas évek elején talán nem sokban különbözött főiskolai, egyetemi hallgatónak lenni a maitól, és lehet, hogy lényegileg nem is különbözött.

Az is lehetséges, hogy megcsalnak emlékeim, és túlságosan megszépítem a múltat, de úgy emlékszem, szellemi hatásokban, kulturális programokban olyan gazdag világ vett körül bennünket, hogy gondjaink inkább a kiválasztás körül adódtak, nem az események hiánya miatt.

A programokat maguk a diákok szervezték, szereplők, vendégeik magunk voltunk és természetesen tanáraink, barátaink.

A Jazz-klubokon, szakesteken, bridzspartikon, a külföldi hallgatók műsoros estéin, a Görög, a Dél-szláv és Magyar táncbázi délutánokon hallgatók és tanárok természetes, baráti közelségben együtt szórakoztak, tanultak, felhasználva mindazt a szellemi energiát és értéket, amit a tehetséges fiatalság életének talán legvibrálóbb, legdinamikusabb, legizgalmasabb időszakában ezeken az eseményeken képes megmozgatni – mindenki örömére.

Talán nálunk, Jászberényben is elkezdődött most valami?

Antal György

A nagy sikerű művelődésszervező szakest programja (a történeti hűség kedvéért)

13 óra 30:

Megnyitót mond *Dr. T. Kiss Tamás* tanszékvezető

14 óra:

Kerekasztal-beszélgetés „A média diszkrét bája” címmel
Vendégeink: Nyíró András (Internetto), László János (Magyar Hírlap), Váczi Virág (Tv 2)

16 óra:

Kapocs, a művészetek völgye címmel előadást tart
Márta István főszervező

17 óra:

Kerekasztal-beszélgetés *Programszervezés vidéken és a fővárosban* címmel
Vendégeink: Nagy Károly (Almássi Téri Szabadidőközpont)
Stumpf Gábor (Művelődés Háza, Sárospatak)

18 óra:

Kerekasztal-beszélgetés *Érvényesülés a magyar könnyűzenei piacon* címmel
Vendégeink: Abella Miklós (a Republic együttes menedzsere),
Németh Róbert és Szűcs Krisztián (Heaven Street Seven együttes)

20 órától 23 óráig:

Zenés, táncos összejövetel

Színháztörténeti sorozat

Új Színház

Az *Új Színház*, Budapest, az *Opera* és a *Balettintézet* szomszédságában (Paulay Ede u. 35.) található. Bár maga a színház – mint ahogy neve is mutatja – nem régóta áll fenn, az épület, amelybe költözött annál inkább. Története a századfordulói nyúlik vissza.

1909-ben ebben a *Lajta Béla* tervei szerint art-deco stílusban épült házban kezdte el működését a *Parisiana* mulató, melynek eredeti fa ajtaja még ma is látható a színház bejáratánál. A hely 1910-ben már *Kristálypalota*, két év és egy belsőépítészeti átalakítás után pedig *Táncpalota* néven vált ismertté.

1919-ben a *Revüszínház* költözött az épületbe. Ennek köszönhetően kerültek beépített széksorok a nézőtérre. A színház mai páholsoros belső tere az 1921-ben *Vágó László* neobarokk tervei alapján végrehajtott átépítés során alakult ki. Ekkor vált véglegesen teátrummá a korábbi mulató, melynek az átalakítás után *Blaha Lujza Színház*, 1925-től a *Nemzeti Színház Kamaraszínháza*, majd *Kamara Színház*, később *Andrássy Színház* lett a neve. 1945-ben itt alakult meg a *Várkonyi Zoltán* vezette *Művész Színház* is.

1949-től egy újabb profilváltás után az épületben működő *Úttörőszínház*, majd *Ifjúsági Színház kamaraszínháza* már a gyermekközönség igényeit szolgálja.

Az ötvenes évek elején a homlokzat a szocialista realista építészet stílusában átalakították. A kőburkolatot lebontották, a nyílásrendszert megváltoztatták, miként nevét is, ezúttal *Jókai Színházra*.

A teátrum épületében még ezután is sokféle néven – hosszabb-rövidebb ideig – különböző társulatok működtek: 1962-től *Thália Színház*, 1971-től *Bartók Színház*, 1974-től *Budapesti Gyermekszínház*, majd a nyolcvanas évektől *Arany János Színház*.

A nyolcvanas évek közepére elkerülhetetlenné vált az épület

felújítása. Az 1987-től 1990-ig tartó rekonstrukció jó alkalmat adott tervezőinek (*König Tamás*, *Wagner Péter*) arra, hogy a sokszor átalakított színház építészeti karakterét újra meghatározzák. Sikerült visszaadni az épület régi arcát és hangulatát, melyet a *Lajta Béla* által tervezett homlokzat határoz meg.

Így alakult ki a kilencvenes évekre a teátrum mai arculata, és kapott helyet a sokat látott épületben az *Új Színház*, melynek igazgatója *Székel Gábor* volt. Helyét 1998-ban *Márta István* – a korábbi zenei vezető – vette át. Ekkor kezdődtek a színház életében az igazán nagy változások. Bevezetésre került egy modern számítógépes jegykezelő és nyilvántartó rendszer, teljesen átalakították a PR és marketing, valamint a szervezési osztály személyi összetételét. Új kezdeményeket biztosítottak a pártoló közönségnek (például: névre szólóan kipostázott színházi műsor, minden hónap első hetében 10% árkedvezmény a következő hónapra érvényes jegyekre, stb.) mindenféle kötelezettség nélkül.

A színházban bemutatásra kerülő darabok között a komoly drámáktól kezdődően a könnyed vígjátékokig szinte minden műfaj megtalálható. Ebben az évadban a tavalyi évek sikeres stúdiós előadásain felbuzdulva egy különleges sorozatot is elindítottak. Olyan műveket mutatnak be, amelyeket a színház fiatal kollégái közös erővel és lelkesedéssel hoznak létre. Az előadások érdekessége, hogy világgunkat az ifjúság merészségével, lendületével szólítják meg. Társulatának persze olyan neves színészek is tagjai, mint *Bánsági Ildikó*, *Nagy-Kálózy Eszter*, *Eperjes Károly*, *Gáspár Sándor*, és még hosszan sorolhatnám.

Úgy gondolom, hogy a színházat kedvelő, tartalmas szórakozásra vágyó embernek mindig érdemes ide betérnie és megnéznie a színes repertoár valamely darabját.

Vetési Melinda

Könyvajánló

Curzio Malaparte: *Kaputt*

Egy igazán rendhagyó háborús regényt szeretnék figyelmetekbe ajánlani. Rendhagyó és különleges. Nincs benne szó támadó és védekező katonák ezreiről, nem olvashatunk megrendítő tömegjeleneteket, nem írja le különböző hadtestek taktikai húzásait... Nem történelemkönyv és nem megszépített vagy éppen megrútított visszaemlékezés.

Ez egy riportkönyv, vagy inkább egy különösen érzékeny ember naplója, ami a kisemberek és „nagy emberek hétköznapi életét mutatja be. Nem számít, hogy román paraszt vagy magát római császárnak képzelő német tiszt. Katonák, akik a *Ladoga-tóba* fagyott lovakat siratják, vagy a lengyelországi német helytartó felesége, aki a zsidók kegyetlenségéről tart előadást, olasz városiak, akik a bombázás közepette városukat féltik a legyek elszaporodásától. A történetek szereplői élnek mindennapjaikat, s közben háború van, ami szokatlan, gyakran megrázóan kegyetlen tettekre kényszeríti őket.

A könyvet olvasva talán közelebb kerülünk a tankönyvek és háborús filmek, dokumentumfilmek által uniformizált, elidegenített történelemhez. Talán könnyebben megértjük azt is, mi folyik éppen most a szomszédságunkban, ami távolinak tűnik ugyan, de sajnos maga a valóság.

Magyar Könyvklub, Bp., 1998.

(Alapkiadás: Európa Könyvkiadó, 1966.)

Horti Andrea

Nyári programajánló

Lehet, hogy most a vizsgaidőszak közepén még nem gondolsz a nyaradra, de érdemes körülnézni az országban, s a nyári programok közül csemegézni, kiválasztani, ki, hol töltené szívesen a szabadidejét (költené pénzét). Néhány programajánlatot olvashatsz ezen az oldalon – a teljesség igénye nélkül – a nyárra vonatkozóan, s biztos, hogy tudsz majd választani, hiszen szerepel itt a könnyűzenei koncertektől kezdve a művészeti fesztiválig minden, s szinte a nyár összes napjára tudunk valamit ajánlani.

06. 06. – 08. 28.

Gödöllői királyi kastély nyári szabadtéri rendezvénysorozata

06. 18.

Mike Oldfield koncertje a Kisstadionban

07. 06 – 07. 07.

WOMUFE (Világzenei Fesztivál) a Párkuszpadon

07. 08. – 07. 11.

Szertelenül Fesztivál Mezőtúron

07. 09.

R.E.M. koncert az MTK-stadionban

07. 09. – 07. 11.

XX. Kalácsa Folkfesztivál a diósgyőri várban

07. 09. – 07. 11.

Visegrádi Nemzetközi Palotajátékok a visegrádi várban

07. 13. – 07. 17.

Csörge-tői Fesztivál Szekszárdon

07. 16. – 07. 25.

Művészetek Völgye. Helyszínek: Kapolcs, Taliándörögd, Vigándpetend,

Monostorapáti

07. 21. – 07. 25.

EFOTT (Egyetemisták és Főiskolások Országos Turisztikai Találkozója)

Hajdúszoboszlón

07. 26. – 07. 28.

Víz - Zene - Virág Fesztivál Tatán

07. 26. – 08. 02.

IX. Csángó Fesztivál Jászberényben

08. 04. – 08. 11.

Pepsi Sziget az Óbudai Hajógyári szigeten

08. 20.

Debreceni Virágkarnevál

08. 21. – 08. 28.

Zempléni Művészeti Napok. Helyszínek: Sátoraljaihegy, Sárospatak, Füzfűrádvány,

Tokaj, Hollőháza, Kassa

09. 02.

Massive Attack koncert a PeCsában

Ne feledjétek a NAPFOGYATKOZÁST sem augusztus 11-én a Szombathelyi Söfok-Szeged sávbán!

Jó szórakozást!

Kiss Tímea

Filmajánló

„Nekem lámpást adott az Úr a... zsebembe...”, vagy mi?

Nem tudni, hogy *Mucsi* szándékosan rontja-e el a szöveget, de teszi ezt éppen a rendező előtt. Mint iskolásfiú bénázza el a feladott anyagot. Viszont szándékosan marad kivágatlanul. A rengeteg (túl-) közeli a videokamerás filmezést idézi, meghagyott, eredeti háttérzajokkal, sokszor zene nélkül. Kvázi (?) spontaneitások gyűjteménye. Így hát mind képileg, mind 'eljátszásilag' egy amatőr mozi hangulatát teremti meg az idős rendező. Azoknak lesz ismerős ez a stílus, akik látták már *Szőke András* készítette filmet. Domináns ez a stílusjegy, de nem egyeduralkodó. Kelet-európai, durva gengszterek és társadalmilag legalizált változataik is feltűnnek a vásznon amolyan utórealista, 'kiköpött valódi' módon. Merthogy négy fejezetre, ha úgy tetszik, négy különálló részre tagolódik ez a stíluskeverésével, ötleteivel, képeivel kivételesnek mutatkozó film. Hasonlók vannak, de mintha ebben a moziban *Jancsó* összeszedett volna minden fontosabb örökséget, de főleg a kortársak látástechnikáját és egyebeit, hogy a magáéhoz hozzáillessze és létrehozza a nagy dobást. *Grunwalsky Ferencet* meg egy bölcs tudásával hagyta, hadd operatorkodjon, ahogyan akar, mert az jó lesz. A *Kritikában* legként csak mint minden idők egyik legmocskosabb szájú magyar filmje szerepel, de annyi baj legyen.

Apám, beülsz a moziba, öt perc múlva összenézel a barátoddal, és azt kérdezed, miközben szakadsz a röhögéstől, hogy meddig lehet ezt az örületesen eltalált hangoltságot tartani?! Végig!

Hogy valami sztoriféle mentén is megragadható legyen, adott három időtlen, de végül is következetes sírásó, akiknek úgy, mint mindenkinek, különböző szükségleteik vannak. Ezen kívül szeretnek, és nem szeretnek bizonyos dolgokat. *Kapa* (*Mucsi Zoltán*) például nem csípi, ha valaki csak úgy füttyörészik a temetőjükben. Kábé ekkor indul el a történet, ha kihagyom a keretképeket a nagydarabokkal. Találnak egy kínait, majd odamennek a padon ülő két öreghez (*Jancsó* és *Hernádi*) egy kicsit diskurálni. A valódiság – amire az is rájátszik, hogy minden színész a 'gyári' személyi igazolványában feltüntetett nevét használja, és hogy a többiek jelmeze a saját civil életben viselt ruhájuk – keveredik olyan a dolgok menetére előre tervezetten fittyet hányó elemekkel, mint az, hogy a vásznon korábban láthatóan jobblétre szenderültek pofátlanul újra és újra elötűnnek és játszanak tovább. Persze, mert a következetesség és a folytonosság egy másik szinten ragadható meg. Mert ahogy a világban is szarnak a kisemberre, úgy szarnak itt arra, aki valami rögzült szokásokkal akarna most mozizni. És olyan jó, hogy

éppen ez a stílusokkal, hirtelen beugró jelenetekkel teli film képes ismét arra, hogy az említett kisember méltóságát (? inkább csak azt, hogy kisember is van, és élni akar) megéreztesse a nézővel. Mert éppen nem a röhögéstől nedvesedik a szem, amikor/ahogyan a végig valami hihetetlenül igazi *Scherrer Pétertől*, *Petikétől* elveszik a biciklit, vagy amikor verdes az angyalszárnyaival, miközben golyókat kap a hátába, hogy az apoteózisa azért ne olyan sima ügy legyen. *Jancsóból* és *Hernádiból* végig olyan nyugalom árad, mint akik – és valóban – már (vagy mindig is?) túl vannak a hiúság vásárán, de vannak kiválasztottaik, akiken keresztül a filmben, a világban vannak. Ők a sírásók. Ez ugye groteszk is és még sok minden más is. És úgy különbözik a két öreg, hogy közben ők is emberek, akiken nevetni kell, akik miért is lennének fontosabbak nálunk – hasonlítanak ránk. Mert a sírásók tudják, hogy *Hernádi Miklós* nagy költő és hogy *Jancsó Gyula* is valami híres izé, csak most éppen nem jut eszükbe semmi róla.

Lémy Benkő Attila

(A szerző néhány évvel ezelőtt főiskolánk tanító-művelődésszervező szakos diákja volt, jelenleg a pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem végzős hallgatója.)

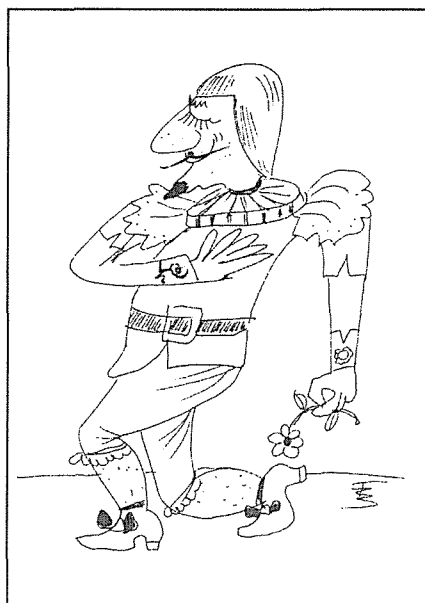
Szerelmes Shakespeare

Az ifjú *William Shakespeare* ihlet- és pénzhiányban szenved. Mivel pénzt csak a műveiért kaphat, megpróbál ihlet után nézni. Egy laza erkölcsű nőszemélyben rá is talál műzsájára, ám amikor rájön, hogy a hön szeretett nő másokhoz is kedves, újra elkenődik. Közben egy kalózárról és egy kutyárról szóló komédiát ír, melyből a film végére kalandos körülmények között kikerekedik a *Rómeó és Júlia*. Az áttörés akkor következik be, amikor a *veronai szerelmesek*hez kísérteties hasonlósággal megismerkedik (és persze rögtön beleszeret) *Violával*, a gyönyörű és nemesi származású úrihölgygel. Tovább bonyolítja a helyzetet, hogy *Viola* férfinak öltözve megkapja *Rómeó* szerepét, minderről azonban a derék *William* mit sem sejt. A végére aztán többnyire minden jóra fordul, de hepiendre senki ne számítson. A film tele van komikus és lírai jelenetekkel (ahogy ez ma divat), emellett hű (?) képet kaphatunk a korabeli erkölcsről és a színházi életéről is. Külön

szót érdemel *Erzsébet* királynő karaktere, aki egyszerre méltóságteljes és „lezser” (körülbelül olyan, mint *Mel Gibson* a *Rettenthetetlenben*). *Viola* megformálásáért *Gwyneth Paltrow*-t az akadémia *Oscar*-díjjal jutalmazta.

‘Va

Illusztráció:
Telek Béla

Művészetek völgye, avagy tíz nap, és ami mögötte van...

Azoknak szeretnék egy kis ízelítőt adni *Márta István* MŰVELŐDÉSSZERVEZŐ SZAKESTEN (április 28.) elhangzott előadásából, akik egyéb fontos teendőik miatt nem tudták meghallgatni. Az előadás alatt uralkodó családias, közvetlen hangulatot és *Márta István* magával ragadó beszédstílusát persze nem tudom teljes egészében visszaadni, de mindent megteszek azért, hogy legalább részleteiben felidézzem.

A *Művészetek Völgye* egy független nyári fesztivál. A véletlen hozta létre. Története 1984-ben *Márta István kapolcsi* házvásárlásával kezdődött. Az érintetlen szépségű táj és az ott élő rendkívüli emberek nagy hatással voltak rá, sokkal jobban érezte magát ott, mint *Pesten*. Mind emberileg, mind művészileg több impulzust kapott a helytől és a sokszor lenézett, parasztnak titulált lakosaitól, mint bárhol, bárki mástól.

Így hát három-négy év múlva, mikor azon kapta magát, hogy már nincs mit tennie a háza körül, elhatározta, megpróbál igazán hasznos tagja lenni ennek a 470 lelkes kicsiny településnek. Nem volt könnyű dolga, kétszeres hátránnyal indult. Pesti lévén eleve gyanús személynek számított, és az, hogy ezen felül még művész is, csak rontott a helyzetén. Hosszú munka és kitartás után azonban sikerült elnyernie a falusiak bizalmát. Ezen felbuzdulva 1989-ben létrehozta a település első civil szervezetét *Kapolcsi Kulturális és Természetvédelmi Egylet* néven. A helyi lakosok ugyan sokáig nem tudták, mit takar ez az elnevezés, többen hitték azt, hogy ez egy új párt, mégis egytől egyig beléptek az egyletbe. Valószínűleg ez azért történhetett meg, mert abban az időszakban (már nem léteztek tanácsok, de még az új önkormányzatok

sem jöttek létre) egy kicsit „gazdátlanul” érezték magukat az emberek. Ennek a szervezetnek a megalkulásával viszont újra úgy érezték, hogy van vezetőjük, irányítójuk.

Első lépésként kicsinosították a falut, rendbe tették a főteret és megszüntették a „szemétdombot”. Aztán *Márta Istvánnak* eszébe jutott, hogy rengeteg kedves művészbárátjával akár egy három napos fesztivált is „összedobhatnának”, csak úgy, a maguk szórakozására. Szólt is a *Nemzeti Színház-beli* ismerőseinek (hiszen akkor még ott volt zenei vezető), *Kubik Annának*, *Nemcsák Károlynak*, *Csiszár Jenő* rendezőnek..., stb. Megszerveztek egy színházi előadást, egy kiállítást és egy zenei koncertet. Mondanom sem kell, ilyen vagy ehhez hasonló rendezvény még soha nem zajlott a településen. A baráti társaság saját két kezével felépítette a színpadot, megkezdődtek a próbák, amelyekben statisztaként már *kapolcsiak* is részt vettek. Először az *Özvegy Karnyónét* adták elő, az előadásra 350 ember volt kíváncsi, ami igen szép szám, hiszen mindössze 470-en laktak a faluban.

Ez idő alatt rájöttek a *kapolcsiak*, hogy a művészek is „emberből” vannak, nem pedig valamiféle „szent tehének”, például *Nemcsák Károly* szállásadó nénije egy alkalmas pillanatban kiásatta a színésszel a vízóra aknáját, majd őstől kezdve tojást és almát küldött a *Nemzeti Színházba*, mert ez így illik.

Ez a kulturális esemény rengeteg önbizalmat és hitet adott az ott élőknek. Az első év sikerein felbuzdulva újra meg újra megrendezték, és egyszer csak azt vették észre, hogy a rendezvény kinőtte a falut, hiszen a település lakosságának három- négyszerese látogatott el ez

alatt a pár nap alatt a *Kapolcsra*.

Aztán szép lassacskán a szomszédos községeket (*Taliándörögdot*, *Pulát*, *Monostorapáti* és *Vigándpetendét*) is magába olvasztotta a fesztivál. 1996-ban már öt faluban, 42 helyszínen, 220 program zajlott, 35 ezer nézővel. Így jött létre a sok kis településből „egy nagy falu”, melyet minden nyáron tíz napig *Művészetek Völgyének* nevezünk. Mindez nem valósulhatott volna meg az itt élők összefogása, a szomszédos önkormányzatok jó kapcsolata, *Márta István* és két nagyszerű segítőtársa: *Pallagi Anikó* és *Galkó Balázs*, valamint a rengeteg barát, ismerős nélkül.

Mindenki, aki él és mozog, ez alatt a tíz nap alatt segédkezik a lebonyolításban. A *Völgy* fiataljai az általános iskola felső tagozatától kezdődően a középiskolásokig végzik a lóti-futi munkát: kezelik az információs központokat, szedik a jegyeket, stb. Az idősebbek azt a 40-42 kiállítást őrzik, ami ez idő alatt megrendezésre kerül. A többiek pedig a vendégek étkeztetésével és szállásának elkészítésével vannak megbízva. Szeretik ezt csinálni, hiszen így legalább pár napig „valakinek” érezhetik magukat, és még pénzt is kereshetnek.

Amit nagyon fontos megemlítenem ezzel a multikulturális fesztivállal kapcsolatban, az a tartalom. Mindenféle stílus és műfaj helyet kaphat a rendezvényen. Csak egyetlen kikötés van velük szemben: színvonalasnak kell lenniük.

Aki a leírtakban kételkedik, július 16. és 25. között saját maga győződhet meg annak helyességéről. Megtapasztalhatja, milyen is tíz napig a *Művészetek Völgyében*, a kultúrának s az emberi értékeknek ebben a különleges tárházában élni.

Vetési Melinda

Szín-pad

MINTHA – Műcsarnok, 1999. május 1. és 14.

(Előadta: Krupa Sándor, Lőrinszky Attila (nagybőgő), Várszegi Tibor)

Adott két bohóca hajadzó alak, találékony és improvizatív nagybőgőzajokra. Performance-ként hirdetik a tettet, de inkább csak a nagybőgő performance-a ez: a két figura játéka, és együtt az egész e megjelölésnél mintha több lenne, végiggondolt-sága és kidolgozottsága az említett műfajnál alaposabb. Mindazonáltal a darab averbalitása legalább úgy neheztli meg a fogyatékos és megkérdőjelezhető ismertetés szükségességét, mint egy nonfiguratív festmény. Azért annak, aki nem látta a bemutatót, elmondható, hogy a darab a cím implikációit végig szigorúan szem előtt tartva (miközben az egész történet Isten szeme előtt/benne játszódik, mondja Várszegi Tibor, eszembe juttatva, hogy a játszóter háromszöge akár az orosz ikonok isteni tekintetét is jelentheti) a látszatösszefüggések felismerésének lehetőségével ajándékozza meg közönségét, miközben a pusztulás-megtisztulás motívumaival és közismert mitikus történetek újrafogalmazásával találkozunk.

Mégha közhelyszámba is mennek a következő észleletek, nem nehéz kivenni a tragikus (vékony) és a komikus (pocakos) bohócot. Előző dominánsan horizontális (almákkal találkozik a boncasztalon – avagy a kultúrsznob beszopja a horgot, mivel már önkéntelenül Lautréamont híres, múlt századi mondata fog eszébe jutni, mely a szürrealizmus szépségeszményét fejezi ki), a másik toporog a játéktér minthafája alatt (ez egy huzalhalomból álló installáció, melyről egy alma csüng alá). Krupa Sándor szerint a Bibliatöredék gondolata sem éppen helyte-

len befogadói tapogatózás. A boncasztal története viszont a XX. századi művészet Bibliarészlettel fölérő mozzanata, mostanra hagyománnyá válása. Az egyik színész e térben kezdettől benne van, a másik valahogyan belekerül: egyszerűen bemászik a lehatárolt térbe. Kontaktus elég kevés figyelhető meg köztük, kapcsolatuk inkább a szétjártás felől magyarázható, mivel e külön játékok kiegészítik egymást ellentétes cselekedeteik és a minthaságok révén, igaz, mindkettőjük tekintetét az 'isteni háromszög' vonalai vezetik meg. A vékonyabbik öngyilkos hasonszúrását (mintha osztrák akcióművészet) kiadás követi, de a kiömlő anyag fekete föld, ami a megszokás 'hiteles' pirosánál lényegesen zavarbaejtőbb. A másik figura kuncogásra ingerlő, infantilis megihletődő arcot produkál, amikor meglátja a minthafa almáját. Mivel a néző feszülten figyel, és csend van, a minthafabarúgás, mely az alma megszerzésének türelmetlen akarásáról vall, elpukkasztja a röhögés első patronját. Jellemző, hogy amíg a minthaságok minthasága sorra megmagyarázható, addig a nagybőgőzajok sosem csupán látszólag kapcsolódnak a játszóter tetteihez. Mondhatni a nagybőgő és a színészek kontaktusa valósabb, mint a színészeké egymás között.

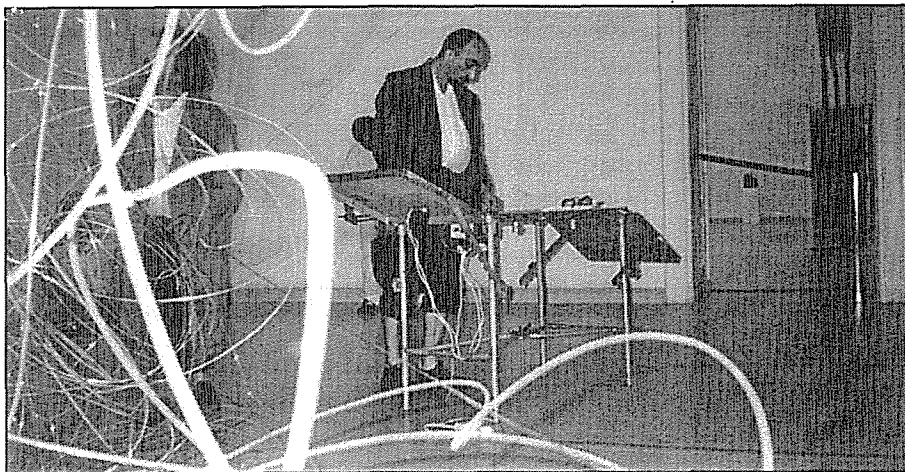
A számomra legfontosabb gondolati rímek – miközben sok minden kimarad itt – a hátsófel irányból világrajött, vászonra festett almák és egy másik 'sor', Magritte képe, az Ez nem pipa (illetve az erről írt rendkívül fontos Foucault-tanulmány egy része; Athenaeum, 1993/4.) alkotja. A három alma 'bálványa', ez a festett kép izgalomba hozta a közönséget, hiszen a minthaság explicitté

válásának ez a tetőpontja. És ekkorra a darab minthaságai szinte kibogozhatatlanul szövődnek már egymásba, miképp az installáció dróthalmazza is (azért magánörültem, hogy 'a fa odvában' a videó nem üzemelt), hiszen a történet, a kvázi folyamatot csak egy-két mozzanattal visszapörgetve is azt láthattuk, hogy a fán lévő alma megevését kiköpes követte, tehát semmi köze a hátsóféltől előtűnő vászondarabkára festett almákhoz. Azáltal, hogy ez világossá válik, annak is világossá kell válnia, hogy a festett almák semmivel sem azonosak önmagukon kívül, és eredetileg még csak nem is reprezentációi a világ kézzel fogható dolgainak. Amire hasonlítanak, illetve ami hasonlít rájuk, az egy gondolat, ami almát gondolt. („Csak a gondolat képes hasonlítani. Hasonlít, amennyiben azzá lesz, amit hall, lát, megismer; azzá válik, amit a világ nyújt számára.” [Magritte, idézi Foucault.]) Ez aztán visszairja magát a darab egészére, amely e kulcsjelenet, de a metsző következetességgel megválasztott cím által is végképp eltolja magától a műre magára vonatkozó, azt valaminek a reprezentáció-jaként felismerni vélő törekvéseket. Mindez nem jelenti azt, hogy Várszegiék az alkotás önmagával való azonosságtudatának eufóriájában tombolnának, és hogy csupán e tulajdonképpen már sokszor tudatosított gondolatnak a színre vitelét szándékoznak. Azonban attól az emberi természetünktől, hajlamunktól, mely a műben valamiféle valóságutáztatást vél felfedezni, időről-időre meg kell tisztítani az értelmezésre irányuló gondolkodásunkat, ám ügyelve arra, hogy erőszakos kigyomlálást végezni nem célszerű, nem is lehetséges – s hogy mondatom a saját farkába harapjon – éppen a veleszületett természetünk miatt.

Utoljára még a cím paradoxonára szeretném felhívni a figyelmet. „Mintha”: egyáltalán nem valami helyett látjuk az előadást; nem mintha a dróthalmaz egy fa lenne; nem mintha vér folya – nem mintha a hasból; nem mintha megennék az almát; nem mintha kiszednék a hulla csontvázát, nem is mintha azt megenné egy nem is mintha kutya. Nem is mintha ugatná azt a kutyafáját.

Lémy Benkő Attila

(A három szereplő közül Várszegi Tibor tanár urat hallgatóink közül senkinek sem kell bemutatni. Krupa Sándorról azt érdemes/érdekes tudni, hogy a '90-es évek elején diáklapunk főszerkesztője volt.)

A boncasztal és a minthafa

Seregszemle dolgaim felett

Hajnali négykor, valahonnan a messzi távolból, hangfoszlányok csiklandozták meg egészen álmos agyamat. Kényelmes ágyamban tökéletesen átadva testem a még tökéletesebb dolognak, az alvásnak, tizenhárom éves öcsém arca bontakozott ki előttem.

Volt rajta valami. Valami szokatlanul furcsa. Szeme huncutul mosolygott, egész lénye, ahogy ágyam fölé magasodott, alattomos sejtelmet tükrözött. Itt valami nincs rendben...

Ahogy levettem tekintetemet kaján mosolyáról, lassan, óvatosan egy alávaló szódásüveg homálya villant fel kezében. Szemem és agyam ettől a látványtól pillanatok alatt kiélesedett. A szóda! Húsvét van! A szóda! Ami másnap mindig hű társam, amit annyira szeretek. A gyomromban. Most átállt az ellenség táborába.

Ha lelcsol, dühös leszek rá. Nem mászok ki egész nap az ágyból! De hiszen az lenne a legjobb! De mégse...

Öcsém már tudta, amit azonban a gyilkos másodpercekben én még csak sejtettem: korán reggel, ráadásul ÉBREDÉSEMKOR, ami 21 éve szent és sérthetetlen, nem szabad merényletet

véghezvinni, ráadásul azon az ünnepen, amit ma már nem sokra tartok.

Lévén nem vagyok egyik egyház tagja sem, nem kereszteltek meg soha. Mi az, hogy húsvét? Mi még talán sejtjük, de ha ma bárki megkérdez egy hatévest, az nem fogja tudni megmondani. És ez nem az ő hibája lesz. Sok embernek nem Jézus feltámadásának megemlékezése, nem ősi rituálé, ami a termékenység körül forog, nem bolondos kútvides öntözés. Már nem. Ma zsebpénzgyűjtés, evés-ivás. De főleg az utóbbi.

És én ezért bájologlak? Ezért keljek fel korán, hogy az előző napokban megsütött süti, beszerzett üdítő, alkohol, gondosan megfestett tojás (amit négy éve nem én festek) más gyomrában nyugodjon? A tojás jobb esetben ott. Szomorú élete többek közt az utcán is befejeződhet. Azért mosolygok mindenkire, azért bűzölög a fejem délutánra, hogy óvónő anyukám megvető pillantásait kerüljem.

Pedig nem ez lenne az első, s gyanítom az utolsó alkalom sem, hogy dacosan, duzzogva ellent mondjak neki. Megszokta. (Talán olykor hiányolja is.)

De ő, mint egy kis tündér sűrőg-forog, kedvesen mosolyog, s közben nem látja a fiúk szemében a „vajon mennyi pénzt

adnak?”-ot, vagy a „leülök egy kicsit csevegni, eszek, iszok, aztán itt se vagyok, nem hiányzik ez nekem!”-et? Nem látja az egész húsvét ezredvégi szégyenét? Hogy nem veszi észre?

Látja, tudja, de nem mérgezi ezzel magát. Igaza lehet. Hagyja, hogy az édes illúzió körbefonja, s ezáltal neki is jobb kedve lesz. Előtörnek megfakult gyermekkori emlékei, amikor három bátyja egy '60-as évekbeli húsvét reggelen a kerekas kútnál megmosdatta.

– Anya, jöttek! – kiált az öcsém még mindig szódás flakonnal.

Kopogás az ajtó zsalugáterén.

– Mindjárt szólok neki! – nyílik a szobaajtó. Anya sötétvörös haja bevilan a szobába. Szeme tüzes, mert fél, visszaaludtam, s legyintek az egészre.

Na, jó, idén utoljára eljátszom még a szemem által rám húzott szerepemet. De idén utoljára!

Magamra kaptam ruháimat, kibotorkáltam a nappaliba, s mosolyogva hagytam, hogy szomszédék nyolc éves Istvánkája fejemre csurranjon illatos üvegcséjéből.

Idén utoljára! Jövőre nem leszek itthon!

Persze. Négy éve ezt mondom.

- g -

Krízis

Nem szólt semmit, csak köpött egyet. Szép hegyeset tudott köpni, csak úgy csattant. Néha nem jól számította ki a lövés célját és erősségét, a „küldemény” esetleg lecsorgott az állán, vagy túllőtt a célon, de ez nem ilyen volt. Tökéletes röppálya után a csillogó nyálcsomó pontosan a cipője orra előtt landolt. Lehajtotta fejét, és szemlélni kezdte művét. Én megkönnyebültem, hogy nem kell végre a szemébe néznom, követtem tekintetét és én is a csillogó kis kupacot bámultam.

Beszélnünk kellene, de hallgatunk. Bár ő mindent elmondott ezzel a köpéssel. A véleményét rólam, a történetekről, kettőnkéről, a világról. A feszültség vibrált köztünk, éget a haragja.

Nem is tudom, miért vagyunk itt. Állunk egymással szem-

ben, tekintetünk lesütve, köztünk egy nyálkupac és még mindig hallgatunk.

Minek kezdtük el egyáltalán? Erről sem beszéltünk soha. Lehet, hogy nem illünk össze. Viszont már annyi mindent megéltünk együtt, egymásért, egymás mellett.

Megváltozott, mostanában nagyon érzékeny. Ekkora cirkuszt pár ártalmatlan karmolás miatt?! Csak megjedtem és kész. Még ezt sem érti meg. Ezt az egészséget nem akartam, azért is szöktem el. Ha olyan rossz neki velem, akkor miért keresett, minek jött utánam?

Érzem, hogy az ő fejében is ez jár. Gyengül. Mindjárt végigsimít a hátamon és szent a béke. Estére kapok a tálkám-ba tejet és dorombolok az oldalához bújva.

Mégiscsak ő a legjobb gazdi!

Fazi

Azért szeretünk!

Ülök, és jön felém. Végül is, meg se lepődök. Azt hiszem, már megszoktam a hátrányát. Épp ezért, fel se tűnik, hogy milyen szép. Szép?

Furcsa kifejezés rá. De ha ez az igazság! Meg sejtelmes is. A külseje. Csak ne tudnám, milyen igazából! Mert abban semmi sejtelmes nincs. Maga a ROSSZ. Mint egy örömlány. Vonzó a

külseje, megközelít, légiesen hozzád libben, körülölel. És te meghajolsz előtte, mikor tudod, hogy bűnös. Meg azt is tudod, hogy igazán nincs rá szükséged. De a vágy!

Minden rossz tulajdonsága ellenére KELL neked.

Pedig a cigifüst köztudottan káros az egészségre. De hát a „rossz lányok” is kellenek némelyeknek...

Eduss

Vers mindenkinek...

Az élet értelme?

Az ember légy
Ki hálóba ragadva
Próbál jövőjéért
S létéért küzdeni.
Ezen a helyen
Nem szívesen maradna
De ezzel a sorssal
Ily módon büntetik.

Ez a tény
Lényegesen sokat jelent,
Hisz ha tudjuk
Választásunk több nincs.
Ősi mondást temetheted,
felejtethed,
Miszerint te nem élsz
kétszer
Ezért léted drága kincs.

Változó világ

Változó világ.
Sodrás.
Várakozás. Ámulat
Szellemi és testi
kábulat.
Ez az!
Veled mulat.
Minden paraszt,
Polgár.
Látod?
Szemeid tükrében
ott hál a halál,
aki szerelmed
s a párod.

Katona Zoltán

Rémálom

– Aludj, Kedves, ne félj, hisz itt
vagyok
Megvédelek, megteszek mindent,
amit tudok
De ha ők jönnek, értsd meg, semmit
sem tehetek
Nagyobbak, legyőznek, szorítom
kezedet
Hatalmuk erős vár – megvadítanak
Elvesztem fejem és elszakítanak
tőled, mert erősek
kegyetlen erőknél
apja erőszak
terror és brutális harcok
torz vágytól elvakult arcok
Egyedül vagyunk ellenük
Elsöpör, szétép az erejük
Nincs már mit tenni
a harcot fel kell venni
Én szorítom kezéd
mást úgysem tehetek
Elvesztünk, vége
Ne mondd, hogy megérte
Csak zuhanjunk együtt a mélybe

N.

Este, egyedül

Újra csak eltelt egy nap,
S megint itt vagyok egyedül.
A nap a horizont alá bukik,
S lassan minden elsötétül.
Beköszönt az este, a magány,
Elcsendesednek az emberek.
Sötétség borít mindent, csak
Néhol gyúlnak kósza fények.
Éjszaka van, pihenni vágyom,
Valahol álomra hajtani fejem.
Úrrá lesz rajtam a magány,
Becsukom fáradt szemem.
Most már minden csendes.
A táj, a szoba elsötétül.
Elpihen a test, a lélek,
Szemem álomra merül.
Álmodom egy új napról,
Ami szebb lesz, boldogabb.
Álmodom egy új világról,
Hol sosem leszek magam.
Álmodnék még sok szepet,
Ami csak az enyém,
De az ablakon beszűrődik
A magányt sejtető fény.

Májusi kép

Ha eljő a május
kinyílnak a virágok.
A világ szép lesz,
az emberek boldogok.

A világ szép lesz,
az emberek boldogok...
S a kinyílt virágok közt
Csak Rád gondolok

Kriston Rezi Léda

Álom – Emlék I.

Álmodtam veled a múlt éjjel,
átsuhantál a fák alatt az őszi széllel,
s akkor, ott átöleltél a holdfényvel,
majd eltűntél a sűrű köddel.

Gyors voltál s hirtelen,
néma és kedvetlen.
Egy emlék – egy álom.
Már csak egy fotó vagy az asz-
talonon.

Rólad

Szemed játszi pillantása:
Óh az a ragyogás. Ma
minden olyan könnyű lenne,
ha akkor ott nem néztem volna
abba a gyönyörű szemedbe.

Pillanat

Olyan kedvetlen voltál.
Vajon miért?
Úgy rajongtál.
De nem tudom kiért?

Búcsúzás I.

A víz csak hömpölygött a vállamon,
s én a zuhany alatt álltam.
Rád gondoltam,
s a vizet hagytam had' folyjon.

Arra gondoltam,
hogyműlt a pillanatban
a szerelem,
mely irántad égett énbennem.

Mikor intettél az ablakból
ez az utolsó. Tudtam jól.
Utolsó a találkozás,
s utolsó a vágyakozás.

Utolsó a perc, mit veled tölthettem,
utolsó csók, mit rád lehelhettem.
Az utolsó és vége,
elmentél. Örökre.

Ajánlás Szakácsi Csillának

Nehéz búcsúzni
Tőled nehéz lesz elválni,
akivel sokat nevettem,
kinek gondomat elmesélhettem.
Volt mikor szomorkodtunk,
s néha életünk alakulásán izgultunk.
Együtt voltunk,
de most már búcsúzunk.
Búcsúzás az egész élet,
mert valakinek mennie kell végleg.
S most én vagyok, aki elmegy,
de a szívemben megőrzöm ezt a sok
emléket,
ami engem eddig étetett,
s megígérem, hogy soha nem
feledlek.
Nem feledem a régi szobát,
s nem feledem az iskolám falát.
Azt a sok-sok emléket,
mi ide köti egy darabka életemet.
Sír a szívem, megremeg.
Fáj a szó, de elmegyek.

Margaréta

Hiú remény

Álom, mely legszebb az életben
Szerelem, mely meleg a szívemben.
Remény, mi elszáll és nem jön,
hiába vársz rá.
Üldözöd, mi szép lehet
Szívemben üldözöd már a képeket
Mint egy villámcsapás
törtéletedre a bánat
és hátat fordít az öröm,
mi még várhat.
Magány és magány
mint egy szétnyúzott játék
öröm és öröm
mi csak egy kusza tájkép.

Fekete Evelin

Még

Szívem csillagtalan ég
Benne éjtől megfosztott a Hold
A parton futótűz ég
Elvész ott mindenem amim volt
Lassan a láng belém kap
De a láng tovább él, - az örök.
S mint 8 óra tájban a nap
Eltűnök halkan hegyek mögött

Testem a hamuban ring.
S hajnallal többé nem kelek
Valaki most felém int
Egyet azért tudj: Szerettelek!

PIR

Egy pillanat alatt

Egyszer volt hol nem volt, volt
Egyszer egy pillanat, mikor tekin-
tetünk
Összeért egy pillanat alatt.
Furcsa érzés nem vitás, s éreztem a
szívemben
Egy hatalmas dobbanást.
Félve néztem, hol találalak,
Csak, hogy tekintetem ott lehessen
éppen nálad.
Eltűntél mint hullócsillag az égről,
És erős vihar vált egy kellemes télből.
Egy újabb pillanat után,
Szavakat kerestem egymás után.
Megtalálni oly nehéz volt, és szavak-
ba önteni
Mindazt.
Mikor volt egy pillanat
S tekintetünk összeért egy pillanat
alatt.

Snaszi

Tabula

Az érkezés pillanatában
akármilyen jött bármiként
betűtelen lettem hittem
nem is tudtam boldog legyek-e
vagy szomorú letörölt
vagy lapozott „én?..” hagytam hogy
újraírjon Tiszta nem leszek
soha mert azt nem lehet
szólt egyik kiszolgáltattott
önhiitt iniciálék cífrák
firkák meg-megtorpanók
látszólagos egymásutánja
valólagos egymásrajövés
egyre kisebb a fehér
ami lehet ismeretlen
az csak nő így aztán a „fehér
folt” fekete mi minden
társított a magáért
nem létező színhez nincs radír
se lapozás itt mint az
idő megjavíthatatlan
megtanulni feketén lenni
lenni Szeretlek fájni
téged és őt
sajogni bennem
magamat mindben
ez mind ugyanaz
ne korlácsolja
hát vessző a szó-
közi űrt véges-
ségtelen csak ez (...)

Dóla Mónika

Korabeli rektorjelölt bemutatkozása önéletrajz formájában. A *Dugó Párt* vezére, **Búsi Lajos** (ma a *Megyei Közgylés* elnöke) írását olvashatjátok. (Megjelent 1985 ápri-

lisában a *Tótumfaktum* – a *Zsebszír* elődje – V. évfolyam, 2. számában, a *Főiskolai Napok* alkalmából készült külökiadásában.)

Dugó önéletrajza

Ezt teljes felelősségem – már amennyi van – tudatában, számos hatások alatt nem állva merem leírni.

Nevem: *Búsi Lajos* – hímnemű emberi lény vagyok.

Édesanyám neve: *Anyu*.

Édesapám neve: *ugyanaz, mint az enyém*.

Húgom: *van*.

Szüleim foglalkozása: *munkás, tehát jó családba születtem*.

Rokonaim között nem volt szellemi fogyatékos, börtöntöltelék, alkoholista, ez azonban nem jelent egy végleges állapotot. Tizenkét évvel a 6-3-as magyar-angol meccs után láttam meg városunk kissé hiányos felszereltségű kórházában a napvilágot. Mit mondjak, nem voltam elragadtatva. Szerencsére nem kellett kérvényeznem, hogy inkubátorban helyezzenek el, mivel sokak sajnálatára egészségesen és időben születtem meg. Ekkoriban szociális körülményeim olyanok voltak, mint a mai átlagos újszülötteké. Nagyszülőknél lakott családom. Apám mégsem ivott, és ráadásul nem is veszekedett anyámmal.

Első három évem gyorsan és szinte emlék nélkül telt el.

Ezután kezdődtek meg viszonytagságos útjaim, amelyek közül az első az óvodába vezetett. Roppant büszkén viseltem kis óvodás táskámat, az óvodába menet, akár az úton, akár az árokban, akár a pocsolók közepén, sőt még nagyritkán a járdán is.

Büszkeségemet azzal magyaráztam és magyarázom a mai napig is, hogy én protekció nélkül kerültem az oviba. Életem ott négy boldogságos évig tartott. Óvónőim sajnálatára a középső csoportot csak második nekirugaszkodásra tudtam elvégezni. Már akkoriban is voltak problémáim a feletteseimmel. Többet álltam a barátommal egyetemben a sarkon, mint az egész csoportunk. Már akkor sem bírtam elviselni az igazságtalanságot. Hétéves voltam, amikor jó szüleim beírtak az általános iskolába. 1972. szeptember elsején felmálházva, akár egy számár, elindultam az iskolába. Jó is volt az egy darabig, de ahogy kezdtek komolyabbra fordulni a dolgok, rá kellett jönnöm, hogy ez nem nekem való. Nagy öröömre olyan jó osztálytársaim voltak, akik osztották a sokak által bírált nézetemet, hogy szépnek szép az iskola, de kívülről sokkal szebb, mint belülről. Gyötrelmek után gyötrelmek következtek. De azért a nyolc évet elfocizgattam délelőttönként.

Szüleim kívánságára és a magam akaratából gimnáziumban tanultam tovább. Kis városom kis gimnáziuma nem sok jóval biztatott. Azonban első napom nagyon jól sikerült, megismerkedtem életem legnagyobb szerelmével. Sajnos ezután sorom megpecsételődött. (A lány ugyanis a nyomdában dolgozott.)

Ezután jöttem rá, hogy az alkohol öl, butít, nyomorba dönt, az

ember ellensége, de csak a gyáva ember futamodik meg ellenségei elől.

Orosz tudásom már akkor is annyi volt, mint most. Megegyezett egy hathónapos kisgyerek szókinccsével, kinek szülei kizárólag magyarul beszélnek.

Rajz órákat ritkán látogattam, rajztanáromat is csak a sarki presszóból ismertem. Közös emlékeink a mai napig is sörös szálakkal fűznek egymáshoz bennünket. Életfilozófiáját a mai napig betartom: „*Amit ma megihatsz, ne halaszd holnapra!*” Valami ilyen mámoros állapotban jelentkeztem a JTK-ra. Sajnos ez hiányzik az emlékezetemből.

És aztán jött az érettségi... Ez nem volt egy paradicsomi állapot. Az eredményt azonban már egy asztal alatt ünnepeltük.

Megjött az értesítés a felvételire, és én mentem. De minek...

Úgy látszik, bíznak bennem, már van egy sikeres félévem.

Én is bízok, ha nem is Istenben...

Dugó Tízparancsolata

- 1., Az iskola nem kocsma, hogy mindennap odajárjunk.
- 2., A „vándorkocsma” szolgálat (Tanszék, Szepi) köteles minden pénz nélküli hallgatót kiszolgálni.
- 3., Telt ház érdekében előadások előtt bemelegítés helyett ráhangolóként féldecik mérressenek.
- 4., Ne molesztálj részegeket, hogy téged se molesztáljanak hasonló esetben.
- 5., Tilos egyedül lefeküdni.
- 6., Az élet szép, de párosan még szebb.
- 7., A kapcsolatok virágozzanak, csak ne gyümölcsözzenek!
- 8., A tévé csak és kizárólag magyar-idegen meccseket köteles közvetíteni (ha lehet, nem Rózsa Gyuri közvetítésében!).
- 9., A füst köteles önszántából kimenni az amúgy sem tökéletesen záródó nyílászárókon!
- 10., Köteles minden épeszű lény DUGÓRA szavazni!

Sírató

Mondd, mit is érthet az ember e szürke világból, kintől
s széttört álmoktól keseredve, zokogva, ha eljön,
mint bőszip képmutató-megváltó: régi szerelme?

Sört iszik. Áfonya ízt köpköd, dideregve tekint szét:

nézi a semmibe hulló vágyai ritka türelmét,
nézi a szentek homlokain, mint gyűlnek a ráncok,

s érzi nyakában a másnapos-álmos
pengeszilánkot.

Preszter Ágnes

(Megjelent a *Tótumfaktum* külökiadásában az 1987/88-as tanév első félévében.)

Kis kedvenceim

A költő születik. Aki még ennyit sem hajlandó megtenni, az nem is érdemli meg, hogy költő legyen.

A természetben nincsenek fizikai törvényerejű rendeletek.

Megette a fene azt a művészetet, amely nincs válságban.

Egy nukleáris háborút a természet nyernének meg.

Sok filozófus szerint a világ figyelemre méltó.

A Föld az emberiség stratégiai fontos területe.

Az elsivatagosodás veszélye az irodalomban is fennáll.

Bölcsességekre szükség van, mert a fal fölöslegesnek érzi magát, ha nem hányna rá borsót.

Aki nem hiszi, az nem tud kiábrándulni.

Eljön az idő, amikor az ENSZ pályázat útján keres főtájkárt.

A civilizációs betegségek megszüntetésének nem a legrokonszenvesebb módja a civilizáció elpusztítása.

Mit üzenjünk a jövő nemzedékének? Talán ezt: „Elnézést!”

A tejjel és mézzel folyó Kánaán jóléte is a tej és a méz világpiaci árától függ.

A csepp kívázza a követ, csak legyen türelmünk kívárni.

A bizalomgyengítő tárgyalások is folynak.

A költőnek rímes és időmértékes érzelmei vannak.

A dzsungel törvényeit is megszegik.

Étekezni sokféleképpen, éhezni csak egyféleképpen lehet.

A számítógép gyorsabban számol, mint az agy, amely csak feltalálta a számítógépet.

Egyetlen élőlény sem büszke magas tápértékű táplálék voltára.

Az ember kívülről mindig más, mint belül. De ritkán jobb...

Isten az egyetlen lény, akinek még csak léteznie sem kell ahhoz, hogy uralkodjék.

Előbb rajzold meg a grafikont, s csak utána dönts el, hogy mit jelent.

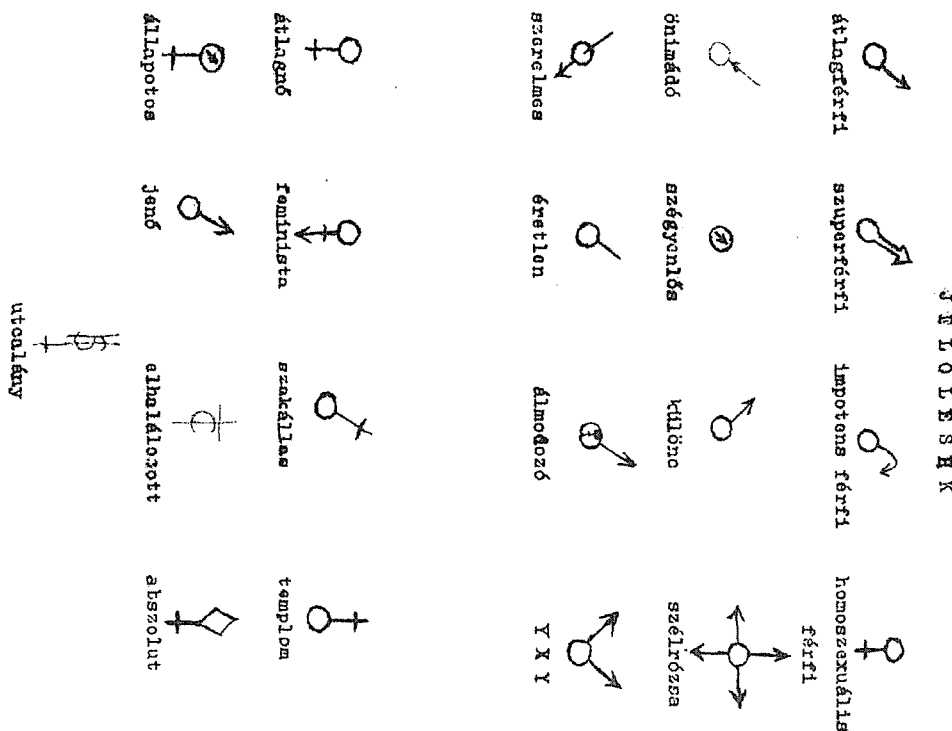
Kísérleteid legyenek megismételhetők, hogy mindig azonos módon valljanak kudarcot.

Közzreadta: Tóth Erzsébet

(Megjelent a Tótumfaktum 1986. májusi számában.)

Megjelent a
Tótumfaktum
különki-
adásában az
1987/88-as
tanév első
félévében.

KORMOS Péter

Nagy vihart kavart főiskola- és város szinten Magyar Bálint ex-kultuszminiszter a Jászberényi Tanítóképző Főiskola épületébe tervezett, megszervezett, majd megücsült előadása. A sok tekintetben kellemetlen eseménnyel foglalkoztak a megyei médiumok,

valamint a jászberényi Jászkürt is. Az utóbbiban 1999. május 15-én Szántai Tibor főszerkesztő írt cikkében az ominózus „Magyar Bálint-ügyről”, amelyet diáklapunk most változtatás nélkül közread. A Zsebszíróf meg kívánta adni Kiss Baláznak, a Hallgatói Önkor-

mányzat tagjának a lehetőséget, hogy véleményét elmondhassa, ám ő nem tartotta szükségesnek, hogy az ügyben megnyilvánuljon.

(benköt.)

Az előadás elmaradt

Nem szívesen bújnék Kiss Balázs bőrébe, aki a Hallgatói Önkormányzat vezetésének tagjaként szervezte Magyar Bálint ex-kultuszminiszter szereplését a Tanítóképző Főiskolán. E szakmai találkozó elmaradt, mert azt dr. Benedek Sándor főigazgató nem engedélyezte. Ha csak az ügyben érintettek véleményét ír-nánk le, akkor is oldalakat kellene feláldoznunk. Éppen ezért csak a lényeges momentumait idézzük fel a meglehetősen furcsa és kellemetlen esetnek.

Dr. Benedek Sándor azért nem engedélyezte a rendezvényt, mert: 1. A HÖK-nek csak javaslattevői hatásköre van a főiskola vezetésére felé, önállóan ilyen vagy hasonló rendezvényeket nem szervezhet,

nem bonyolíthat le az intézményben.

2. Iskolaidőben külső előadó szereplése nem engedélyezett, a tanítást zavarni nem lehet. Az ominózus hét pedig éppen az utolsó konzultációs hete volt a végzősöknek, s nem lett volna szerencsés, ha konzultáció helyett Magyar Bálint előadására mentek volna.

A főigazgató - akit egyébként Magyar Bálint nevezett ki posztjára - azt is elmondta lapunknak, hogy az ex-kultuszminiszter meghívása már azt megelőzően megtörtént, mielőtt ő a rendezvényről tudott volna. Az, hogy a hallgató beszélgetett erről az iskolavezetés több tagjával is nem tekinthető hivatalosnak, hiszen a döntés a

főigazgató kezében van. Egyébként Magyar Bálint titkárságának és az ex-kultuszminiszternek is tudnia kell, hogy milyen jogai vannak a Hallgatói Önkormányzatoknak - jegyezte meg a főigazgató. A meghívás pedig nem a főiskola nevében történt, s nem előzte meg a kötelező javaslattevői talákozótól dr. Benedek Sándor hivatalosan április 21-én értesült, s másnapi levelében tiltotta meg annak lebonyolítását a főiskolán.

Természetesen Kiss Balázs is elmondta nekünk saját verzióját. Az ügy azonban akkor is bukásra lenne ítélve, ha nem hibázott volna, hiszen ő csak egy hallgató a főiskolán. Próbálkozott a rendezvény „megmentésével”, de a főiskola helyett a DMK-ba nem jött el az ex-kultuszminiszter, mert úgy gondolta, a főiskola hallgatóival a főiskolán találkozna szívesen.

Magyar Bálint a történetek ellenére jönné a főiskolára, ha hívnák. Igaz, meglehetősen furcsának találta az események ilyen alakulását.

Sokak véleménye, hogy lett volna egy elegánsabb megoldás a problémára. Mert kinek hiányzik, hogy okkal, vagy ok nélkül politikai felhangja legyen egy ilyen esetnek. Van elég baja enélkül is a felsőoktatásnak. Persze a „szabál az szabál” tartja a klasszikus mondás. Igen ám, de a hibák is javíthatók. Időnként még úgy is, hogy a kecske is jól lakjon, meg a káposzta is megmaradjon... Sz.

Jászkürt
Jászberényi város lapja
XI. évf. 13. szám
1999. június 12.

Jászkürt
Jászberény város lapja
XI. évf. 13. szám
1999. június 12.

Jászkürt
Jászberény város lapja
XI. évf. 13. szám
1999. június 12.

Lapunk kiterjedt kapcsolatrendszert tart fent más felsőoktatási intézmények szerkesztősegeivel. Ennek köszönhetően diákújságíró és szerkesztő társaink rendre eljuttatják hozzánk megjelent diáklapjaikat.

Rovatunk második részében a *szegei Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Tű* című lapjából közlünk egy olyan írást, amelynek szerzője lehetne bármely *Tivornya-látogató jászberényi főiskolás* is...

A Regheős-érzés

Regheős Bendegúz szabadidőközpont. Kedd este, szerda este, csütörtök este, minden este. Fények, lányok, kalandok, párok. Alkohol, fű, petting.

Először fordult elő, hogy józanul mentem el... a Regheős-be.

Magamhoz véve egy üveg önvédelmi sört, az asztalhoz könyökölve próbálok akklimatizálódni. És körültekintve döbben-ten kell észrevennem: Úristen, itt mennyi lány van! Mennyi, és milyen szép! Szédülök, mert nem győzöm legeletetni a szememet. Erre az ijesdségre inni kell még.

Minden arcban a lányt kutatom, akinek itt kellene most lennie, de nem jött el. Minden pohárból az ő arcát iszom ki.

A lányok ruhája nem takar, hanem mutatja, amit takarnia kellene. Hívogat kacsintásuk, ahogy kacéran táneolnak a színpadon. Van, hogy úgy érzem, ez csak a kirakat, s a bolt bizony zárva van.

Régen látott barátokat ölelek meg, mindenkit meghívok egy italra, mindenkit meghallgatok, s magam is elmondom mindenkinek, mi bánt. Mert ilyenkor lehet igazán rádöbbedni, hogy mennyi minden bánt.

Észre sem veszem, hogy mikor kezdett el tetszeni a zene, és arra meg már egyáltalán nem emlékszem, melyik volt az a szám, aminek felhangzásakor a műanyag poharat eldobva magam is a tömegben ugrálok. De ott vagyok, és ugrálok.

Mellémsodródik valaki, rám-nevet, táncolunk. Megcsókolom.

Iszok még.

Részeg vagyok. Nem baj, a lány is. Fogja a kezemet, húz valamerre.

Amikor hazafelé baktattam az ébredező városban, arra gondoltam, hogy én tulajdonképpen boldog vagyok. Most még nem tudom, nem érzem ugyan, de húsz év múlva hálával fogok gondolni a Regheősre, a sok részeg éjszakára, a jóbarátokra, haverokra, ismerősökre. A lányokra, akik érzelmesek, a lányokra, akik csak játszanak az érzelmekkel, és a lányokra, akik nem éreznek semmit. Erre az egész Regheős-érzésre.

(el)

Molnár Mihály festménye

Patronálás felsőfokon - (Nem csak) elsősök figyelmébe!

Az alábbiakban egy talán már kissé feledésbe merült (de talán még nem kihalt) szokásra szeretnénk a figyelmeteket ráirányítani. A patronáló tanár személyéről, szerepéről lenne szó.

Régebben hagyományszámra ment, hogy minden egyes tanulócsoport választott magának egy (valamilyen ok miatt szimpatikus) oktatót, aki jobb-rosszabb tanácsaival, ötleteivel

ellátta a „felügyelete alá tartozó” diákokat. A patronáló tanár többek között segíthet az adott csoportnak a tanulási stratégiák kialakításában, a vizsgarend összeállításában, az órára járás ösztönzésében, a tanórákon kívüli tanulási-képzési lehetőségek kiaknázásában.

Ha felkeltette érdeklődésüket a fenti lehetőség, akkor ne tétovázzatok: keressétek fel az általatok ideálisnak tartott tanárt, és vegyétek rá, hogy „bábáskodjon” a csoport felett.

Higgyétek el, előnyötökre válhat!

(K. K.)

Moldvai csángó magyarok régen és ma (I. rész)

Bizonyára sokan hallottátok már a csángó kifejezést, ha máshonnan nem is, akkor a Jászberényi Csángó Fesztiválról, ami idén nyáron már kilencedik alkalommal kerül megrendezésre Jászberényben. Én nem tudom, hogy a történelem tankönyvek mennyire említik a csángó népcsoport múltját, és nem is csodálkozom, ha valaki megkérdezi, *mi az, hogy csángó*, hiszen erről mi magunk is alig tudunk valamit. A kérdezősködők közül legtöbben megkérnek, hogy mondjak valamit csángó nyelven, és érdekes módon a legtöbben nevetni kezdenek (?). Ezért egy olyan mondatot próbálok meg lefni (a csángók nem írják a nyelvüket), ami a déli csángó dialektust (több dialektus létezik) mutatja be, és lehet, hogy kivált némi mosolyt. (Kazinczyék nyelvújító mozgalma semmilyen hatással nem volt Moldvában.)

„Hájdá s'segéts csánnyuk lá hibu száddát.” (Gyere, segíts lecsinálni (lezární) a padlásfeljárót.)

Az alábbi írással az érdeklődőknek szeretnék némi információt nyújtani a csángó népről, a *Moldvai csángó-magyar okmánytár* alapján.

Moldova vázlatos története

Ez a kereken 93000 km²-nyi terület, mely – a nyugati határsáv hegyes-dombos részeit kivéve – mindenütt síkság, majd egy évezreden át a keletről, Ázsiából nyugatra törő lovas-pásztor népek felvonulási területe volt. Közülük egyesek csak áthaladtak rajta, mások hosszabb-rövidebb időre meg is telepedtek. A hunokat követték az avarok és egyes bolgár törzsek, a 800-as évek második felében a magyarok, majd a besenyők és az úzok, végül a XI. században a kunok. Az utóbbiak a magyar királyság határvédelmén már nem tudtak áttörni. A besenyők és az úzok felőrlődtek a harcokban, a kunok pedig kényszerűen megtelepedtek a Moldvában és Havasalföldön, mígnem a nagy mongol-tatár támadás az 1240-es

években őket is szét nem szórta, és mint népet meg nem semmisítette. Az évszázadokon át tartó háborús helyzet, az ezzel járó pusztulás és bizonytalanság csak a XIV. században szűnt meg, amikor Nagy Lajos magyar király hadserege Lackfi András, a székelyek ispánja vezetésével, 1345-ben a tatárokat végleg a Dnyeszter mögé szorította.

Az 1350-es években Dragos vajda – Nagy Lajos király jóváhagyásával – Máramarosból román kíséretével Moldvába nyomult, és megalapította a moldvai államot. Az 1370-es években vert első moldvai pénz – az egyik oldalán az Anjou-címerrel – nemcsak a Magyarországtól való függést, hanem a külön állami létet is tanúsítja. Az új állam néhány év alatt határait az Al-Dunáig és a Dnyeszterig tolta előre.

A románok első említése ezen a területen 1164-ből ismert. Nikétasz Khoniakész bizánci történétíró említi, hogy Manuel bizánci császár unokaöccse, menekülés közben a halicsi határ előtt „vlachok” fogságába került. A következő adatunk majdnem 100 évvel későbből van IX. Gergely pápa említi IV. Béla királyhoz 1234-ben írt levelében, hogy a milkói kun püspökség területén (azaz a délkeleti Kárpátok közvetlen előterében) egy „vlachnak nevezett nép él”, s a magyar királyságból többen, magyarok és németek közéjük menvén, görögkeleti hitre térnek és „a vlachokkal egy néppé lesznek.”

A XIV-XVIII. századi leírások szerint, Moldva lakossága sokszínű és etnikailag vegyes. Az alaplakosság a román. Bukovinában azonban többségben vannak a rutének, Besszarábiában egyre erősebb keletről, a Dnyeszter túlsó partjáról az ukrán, délkeletről a tatár bevándorlás, különösen a déli részeken mind több a cigány, a városokban pedig örmények, lengyelek, zsidók, törökök, görögök, sőt kis számban olaszok élnek, egy részük állandó lakosként, mások csak átmenetileg. Teljesen német (erdélyi szász) lakosságú mezővárosok mellett, *Moldva belsejének legszámosabb nem-román népe a magyar.*

A moldvai magyarokat forrásaink a XIII. századtól kezdve említik, részben azonban már korábban is itt élhettek. A nyelvészeti kutatások szerint, különösen a Kárpátok és a Szeret közötti területen,

olyan helyeken is, ahol a népesség évszázadok óta román, a folyó- és pataknevek jelentős része valamelyik török nyelvből, a magyarból vagy a szlávból, de utóbbi esetben magyar közvetítéssel került a románba. Ez azt tanúsítja, hogy ezeken a helyeken a magyar lakosság megelőzte a román. A XVI. századra a magyar települési terület összeszorult, de még így is szinte zárt egységet alkotott északon Szucsava és Románvásár közt, délen Bákó körül és a Tatros vize mellett, továbbá a Szeret jobb partján. Egyes falvakkal találkozunk a Szeret, és a Prut között, sőt a Dnyeszter mentén is.

A moldvai magyarok – akiket az irodalomban már régebben kialakult terminológiával csángóknak nevezünk – eredete sokáig a mondák és a találgatások ködébe vészett, s ma sincsen kellően tisztázva.

Egy régebbi elmélet hívei azt vitatták, hogy a moldvai magyarok ősi magját a honfoglaláskor a Kárpátokon kívül maradt magyar töredékek alkotják. Bizonyítékul – az archaikus nyelv mellett – az itt-ott előkerült IX. századi régészeti leletekre hivatkoztak. Ez az érv azonban – ahogy többen rámutattak – önmagában aligha peröntő. Miután a keletről érkező honfoglaló magyarság egy része ezen a területen keresztül vonult, nyilvánvaló, hogy ennek tárgyi emlékei maradhattak. Nem lehetetlen, bár nem bizonyítható, hogy egyes kisebb magyar csoportok csakugyan lemaradtak, és megtelepedtek Moldvában. Nincs azonban semmilyen nyoma, hogy ezek a feltételezett honfoglaláskori falvak folyamatosan tovább éltek volna, s a ma ott élő csángók a IX. században megtelepedtek utódai volnának. Igaz, régészeti feltárásokat ezeken a vidékeken mindmáig alig végeztek. De ha arra gondolunk, hogy a Moldvában igazolhatóan megtelepült úz, besenyő és kun falvakat a késői népvándorlás vihara teljesen megsemmisítette, nehezen képzelhető el, hogy éppen a magyarok maradtak volna meg. Ez ellen szólnak a honfoglaláskori megtelepedések, illetve a falvak kontinuitásának a hegynevek is.

A Kárpát-medencében megtelepedő magyarság az első évszázadokban pusztán személynévvel jelölte településeit (Solt, Tass, stb.), s

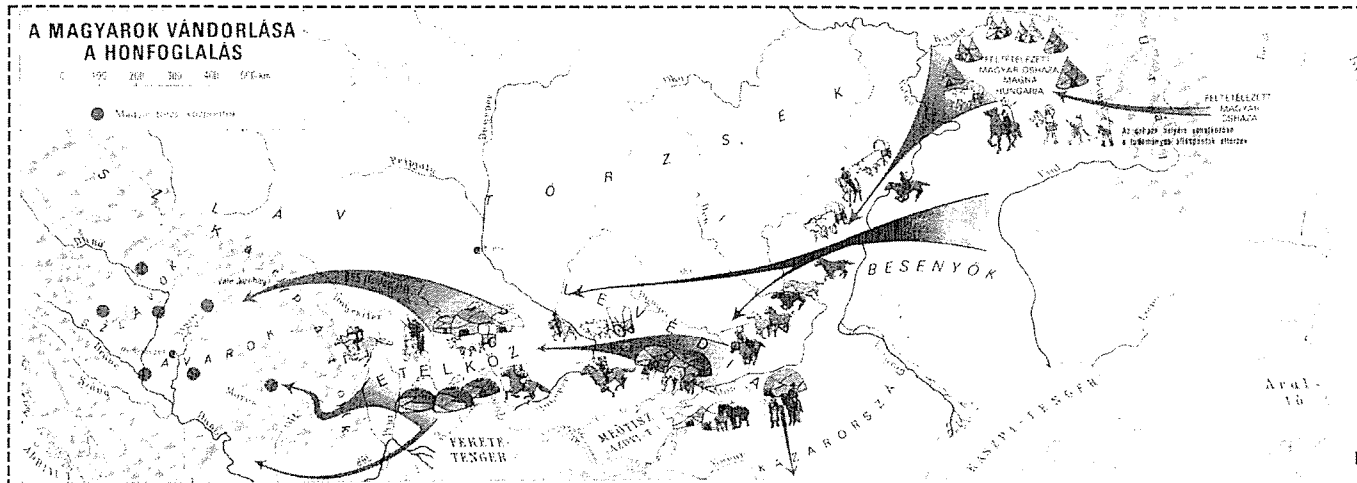

legfőbb a kicsinyítő „d” képzőt rakta hozzá (Álmosd, Szepesd, stb.). Ezzel szemben Moldvában ilyen korai helynév formát nem találunk, pedig tudott, hogy a helynevek még népességsere esetén is tovább élnek, az új lakosság átveszi a nevet a régitől. A puszták személynévből alkotott helynevek helyett a -falva, -vására forma uralkodik. Ez a névadási

majd 1941-ben, a később a taganrogi szovjet hadifogoly táborban tífuszban elpusztult fiatal kolozsvári kutató, Mikecs László, aki terjedelmes monográfiát írt a csángók történetéről.

A két szerző eredményei a lényegét tekintve megegyeznek, és a következőkben foglalhatók össze: a moldvai magyarok első okleveles említései a XIII.

Székelyföldről történt a telepítés. A következő évszázadokban azután önkéntes kivándorlással számuk egyre gyarapodott. A XV. században az inkvizíció által üldözött dél-magyarországi husziták, a XVI – XVII. században a jobbagysorsot nem vállaló székelyek, majd a XVIII. században, a madéfalvi veszedelem után, a határőr-szolgálat elől

gyakorlat viszont már a XIII-XIV. századra utal. Egyébként a népi emlékezet sem őriz semmit, ami a honfoglalás korára utalna.

A moldvai csángók történetére vonatkozó kutatásokat 1934-ben kitűnő tanulmányban összegezte a jászvásári (iasí-i) egyetem tanára Gh. I. Nastase,

századból ismertek. Első falvaik a Szeret jobb partján, a katonailag fontos helyeken települtek; közülük nem egyben ma is régi erődtörmények romjai láthatók. Ez valószínűsíti, hogy a magyar királyok által tudatos elgondolással, a tatárok ellen létesített határőrtelepülések voltak. Az északi részre a Szamos-völgyéből, a délre a

menekülő székelyek gyarapították számukat. Ezek a megállapítások mai ismereteink szerint is helytállóak.

(folytatás a következő számban)

Ghiurca Valentin

Kapcsolat

Alig várom, hogy oda érjek, s régi barátaim között lehessenek. Ám az ajtó előtt még gondolkodom. Bemenjek, ne menjek? Végül is, miért ne? Miért ne tölthetném ismét velük a napot? Belépek az ajtón. Még pár mozdulat, s ott vagyok közöttük. Üdvözlök. Már vártak. Mosolyognak. Kérdezik, hogy vagyok. Mit csináltam, mióta nem találkoztunk. Mintha olyan régen lett volna ... 12 órája. Azért elmesélem nekik, hogy már megint elegendem van a világból, s hogy soha nem történik semmi. S itt - sajnos - a legnagyobb szórakozást az jelenti, ha valamelyik „fröccsöntőben” kötünk ki. De se baj! Most itt vagyok, s ez a lényeg. Mit csináljunk? Egyből beindul a fantázia. Mondják a jobbnál jobb ötleteket. A sok javaslat közül nyer a *Kocsmá*. Mindannyian átmegyünk. Mindjárt kerítünk magunknak pincért, kocsmározt. A fiúk „verik az asztalt”, ha épp’ lassú a kiszolgálás, vagy a pincér többet beszélget az egyik asztalnál. Belibben egy lolita, „megszólal” a gitár, elindul a beszélgetés. Viccözn. Ki mikor vizsgázik? Már megint mi történt a géppel, s ki tud programot szerezni. „*Iszogatunk, táncolgatunk.*” Majd megunjuk, s elhagyjuk a *Kocsmát*. Kinn már várnak ráink. Új arcok, ismeretlen ismerősök. „*Hol voltunk eddig?*” Mosolytenger, s mindenki cinkosan kacint a másikra. Idilli állapotok. Kerge emberek. A szokásos üdvözlések, a régi arcok keresése. „*A múltkorri buliról készült képek kész vannak!*” Szóal meg valaki csendesen a tömegben. Egy emberként ordítunk fel: „*Muttttttttttt!*” Az elkövetkező tíz perc néma csend. Majd megszületik az ítélet. Se a *Miking*, se a *Pipaacs*, de még a *Ricsi* se kaphat gépet a legközelebbi bulin! Túl sok a kompromittáló jelenet! A hangulat egyre jobb. Az új látogatókhoz is mindig van

egy-két szavunk. Ők általában csendben figyelik társaságunk, s ha valamit nem értenek, személyre szólóan teszik fel kérdéseiket. Vannak ellenben olyanok is, akik csak ott lézengenek, s mikor megunják a „zajos” társaságot, elmennek. Hát igen. Egyszerre több helyre is kell figyelni. Mert ugye ott van/nak/ titkos beszélgetőpartnere/i/d - van, amikor négy személy is egyszerre -, s a „kinti” beszélgetésbe is élénken bekapcsolódsz. Aztán megjön, akire már régóta vártam. Diszkréten különvonulunk. Fél óra múlva mennie kell, de még visszajön. „*Meddig leszel itt?*” Mosoly kíséretében bejelentem, hogy zárásig. Vissza a többiek közé. Megtudom, hogy kerestek, s már éppen belejönnek megint a beszélgetésbe, amikor kifagyok. Nem, nincs tél. Hideg sincs. Csak ez a hülye gép... Mert ugye a kapcsolat néha megszakad. Akár a valóságban.

Hát egy olyan szakadéskor találtam rá a „telnetre”. Egy internet segítségével elérhető beszélgető csatornára. Ahol mindenki meghallgat mindenkit. S itt nem számít, hogy hány éves vagy, nincsenek áthidalhatatlan távolságok, s elérhetetlen emberek. Nem nézik a korod, hogy hol tanulsz, vagy hogy hogy nézel ki. Izgalmas. Ismered? Ha nem, ajánlom figyelmedbe! De nagyon vigyázz! Könnyen rá lehet szokni. S akkor nincs menekvés. S a szakadék egyre távolabb közted és a valós világ között. Közted és a sulis között. Közted és a vizsgák között. Jönnek a szemrehányások: „*Már megint hol voltál?*” „*Függő leszel!*” Nem! Már az vagyok! De nem baj. Majd kialszom. S jön az új nap. Mehetek megint iskolába, s ismét alig várom hogy odaérjek... felmenjek a lépcsőn... belépjek... üdvözljenek. Csak egy baj van! Közeledik a nyár ... A KAPCSOLAT MEGSZAKADT.

Mazsi

Interjú Wirth Istvánnal

Dr. Wirth István főiskolai docens az 1998/99-es tanévben részt vett a Bálint György Újságíró Iskola által diplomásoknak szervezett újságírói kurzuson. A tanár úr a művelődésszervező szak keretén belüli kommunikátor szakirány fejlesztése érdekében vállalta az egy éves időtartamú újságíró tanfolyam elvégzését.

– Honnan eredt az ötlet, hogy beiratkozon a Bálint György Újságíró Iskola újságíró tanfolyamára?

+ A főiskola felajánlotta számomra, hogy fedezi a képzés anyagi részét, s mivel én viszonylag régebb óta foglalkozom újságírással, illetve annak csak egy részével, beiratkoztam.

– A különféle manapság divatos újságíró iskolákról megoszlanak a vélemények. Önök mit, és hogyan tanultak az egy év során?

+ Az újságíró képzés két szemeszterben zajlott, ahol többek között a következő tantárgyakat oktatták: kommunikációismeretek, sajtójog, szociálpszichológia, médiatörténet, laptervezés. Az előadók országosan elismert szakemberek voltak; Németh G. Béla, Sükösd Mihály, Réz András, Kéry László, Kapitány Ágnes és Gábor. Nyugodtan állíthatom, hogy előadónk a szakma legjobbjai közül kerültek ki. Az iskolának volt egy úgynevezett vendégsorozata is, amelyre a hazai szellemi élet „krémjét” hívták meg, hogy előadást tartsanak számunkra. Közülük említhetném például Bodor Pált, vagy Szabó Magdát. Az előadások Budapesten, a MÚOSZ Bajza utcai székházában zajlottak. Jelenleg egyébként a Bálint György Újságíró Iskola az egyetlen olyan intézmény Magyarországon, amely államilag elismert felsőfokú képesítést ad az újságíró iskolák közül. A Bálint György Újságíró Iskola vezetője Földes Anna, aki bizonyára sokaknak ismerős lehet, hiszen egykoron a Nők Lapja sikeres főszerkesztője volt.

– Egy esztendői tanulmányai során milyen tapasztalatokat szerzett?

+ Mindenekelőtt megdöbbentett az az erős szakmai háttér, amely e szakma mögött áll. Igen komoly képzési metódusa alakult ki az iskolának, gondolok itt arra,

hogy a műfajismeret, műfajelmélet, sajtótörténet és szerkesztés tantárgyakból nagyon sok minden újat tanultam. Nagyon érdekes volt továbbá az Eszmeáramlatok Sükösd Mihály és Németh G. Béla előadásában. A hallgatók, akik velem együtt részt vettek a képzésben, túlnyomórészt fiatalabbak voltak nálam egy generációval. Mindenki más szellemi háttérrel lépte át ennek az iskolának a küszöbét, természetesen más és más elvárásokkal. A nagy többség újságíró-pályafutásról és egyebekről ábrándozik, vonzza őket az oknyomozó riportok sokasága. Nekem az a véleményem, hogy az újságíró, mint értelmiségi szakember, főképpen arra törekszik, hogy előbb-utóbb irodalmi értékű produktumokat adjon ki a kezéből. Vagyis az a publicista újságírói stílus, amelyet Kosztolányi Dezső, vagy Herczegh Ferenc képvisel, áll hozzám közelebb. Én igazából soha nem akartam újságíró lenni, engem mindig inkább a publicisztika vonzott. Ha egy mód van rá, én a főiskolán is ebbe az irányba próbálom terelni a hallgatókat. A cél az lenne, hogy egy tisztas kommunikációs stílusban megtanuljanak alkotni, írni, s akkor már lehet választani a műfajok közül.

– Meg lehet tanulni így írni, vagy erre alapvetően születni kell?

+ Nyilvánvaló, hogy alapjában véve írni valaki soha nem fog megtanulni, ha nem rendelkezik a megfelelő olvasottsággal, ha nincs meg a kíváncsiság szókinccse, mert akkor csak gügye, együgyű, megyei újságba való fogalmazásokat fog írni. Nem arról van ugyanis szó, hogy egy témáról fogalmazást kell írni, hanem egy téma, egy dolog kapcsán valakinek vannak gondolatai, érzései, s azt kell egyéni módon írásba foglalni. Az újságírói szakma alfája és omegája az olvasottság. Itt a főiskolán például nagyon fontos lenne, hogy a művelődésszervező szakon a hallgatók irodalmat, irodalomtörténetet és beszéd-művelést tanulhassanak.

– Tudomásom szerint a tanár úr is gyakorló újságíró, sőt foglalkozik lapszerkesztéssel is. Hallhatnánk erről bővebben?

+ Az IPM-ben, megyei újságokban és mindenféle más lapokban jelentek meg írásaim. Főként tárcanovellákat próbáltam írogatni, ezen kívül a tudomány színvonalát súroló írásokat, olyan témában például, mint a párbaj, vagy a Vitézi Rend története. Engem mindig sokkal inkább a

kalandok érdekelték, a „zsákutcák hősei”, mintsem a történelemkönyvekben „reflektorfényben úszó” hadvezérek, akik sorsáról mindenki hallott és olvasott már éppen eleget. A kaland, amely az irodalom- és a történettudomány határmezsgyéjén helyezkedik el. De hogy ne „kalandozzak el” kérdésének lényegétől, való igaz, hogy Balla Ferenc barátommal és kollégámmal közösen szerkesztettünk egy lapot Jászvilág néven.

– Már megszűnt ez a kiadvány?

+ Szó sincs róla, a lap működési engedélye ma is működik, csak megjelenése szünetel.

– Milyen céllal alapították meg a Jászvilágot?

+ Azt a célt tűztük ki, hogy különféle alapítványok segítségével egy jó értelemben vett század eleji publicisztikának adjunk teret ebben a periodikában. Távol a napi hírek, a napi politika acsarkodó világától, a kotnyeleskedő-típusú újságírótól mentesen, igazi irodalmi értékeket próbáltunk meg publikálni. A Jászvilágot két ízben is sikerült kiadnunk, ám az anyagi lehetőségeink elapadtak, így a következő szám megjelenésére addig várnunk kell, amíg újfent megteremtődnek a kiadás anyagi feltételei.

– Mi kell a tanár úr szerint ahhoz, hogy valakiből jó újságíró váljon?

+ Igazából megmondani ezt nem tudom, s már előttem is sokan megpróbálták erre a kérdésre választ adni... Véleményem szerint ahhoz, hogy valaki újságíró legyen, fantasztikus nyitottságot, érdeklődést kell tanúsítani a külvilág felé, s nagyon fontos a józan ítélőképesség is. Valamifajta olyan önkontroll, amely képessé teszi az embert igazi szellemi alkotómunkára. Éreznem kell, hogy például egy oknyomozó riport készítésénél hol van az a határ, amit nem léphetek át, ahol még nem szenved csorbát a személyiség szabadsága; ahol az újságíró nem tehet kárt. A másik tényezőt már említettem, de nem lehet róla eleget beszélni; az olvasottság. Úgy érzem, ma Magyarországon van egy nagyon rosszul értelmezett műveltségkép. A műveltséget összekeverjük a jól informáltsággal. Ha tudom, hogy a BUX-index hogy mozog, az jól informáltság, ám a műveltség ennél fontosabb dolog: megrágott tudásanyag, átgondolt olvasmányok, megfigyelések sokasága. Én főleg ezt hiányolom az újságíró társadalom nagy részéből.

– Köszönöm a beszélgetést!

Benkő Tamás

MELL-ÉK

A Zsebzsiráf szórakoztató melléklete

Több poszton is megbízhatóan

(beszélgetés Fekete Evelinnel, a kézilabdacsapat játékosával)

(55. oldal)

Farsang: A Korbácsos Nő, Superman és a Guinness sör

(35. oldal)

Az NB I B-s női kézilabda-bajnokság 1998/99-es idényének hatodik helyezett csapata, az Alurad JTKF DSE együttese:
Felső sor: Ugrin György (edző), Fekete Evelin, Farkas Szilvia, Péntes Ibolya, Horváth Anita, Viczián Paula, Szenczy Nóra, András György (szakosztályvezető).

Középső sor: Turesányiné Pesti Edit, Csüllög Aranka, Fekete Kinga, Nagy Zsuzsanna.

Alsó sor: Kókai Gáborné, Gyarmati Nóra, Hang Györgyi.

II. Nagy Kör Túra:

Másfél millió kisoróka
Jászberényben...

(43-46. oldal)

A JTIF Főiskolai Napok '99 „Négyes labdarúgó-torna”
1. helyezett csapata, a Zemplén-Budapest FC.
Állnak: Adamcsék András, Ormai Péter, Lőrinc István.
Guggolnak: Lipták Lajos, Nervetti Péter, Hevesi Zsolt, Hóbor László (fekszik).

Holtpont

Azt mondják, ha valaki huzamosabb ideig fut (pár kilométer), eljön az a bizonyos holtpont, amin illik átesni. Ezt a tapasztalataim alapján csak megerősíteni tudom, ugyanis öt évig középtávfutó voltam. A nyolcszáz méteres síkfutásnál ez a holtpont a hatodik és a hetedik száz méter között van, ilyenkor az ember legszívesebben megállna és kifújná magát. Ilyen alkalmakkor rendszerint bekiáltott az edzőm, hogy „bátrabban!!!”. Miután összeszedi magát az ember, úgy-ahogy túlesik ezen a cseppet sem kellemes perióduson és félig öntudatlan állapotban robog a cél felé.

Főiskolánk társasági- és közéleti is elérkezett egyfajta holtponthoz. Miért mondom ezt?! A különböző rendezvények, például *Főiskolai (hétköz)Napok*, a *Bankett*, egyre kevesebb embert vonzanak. Nem akarok itt kitérni a szervezésbeli hiányosságokra (bár vannak bőven), inkább a hozzáállást veszem szemügyre egy kicsit. Vajon mennyire nehéz egy végzős számára, hogy eldöntse, elmegye-e szerenádozni, illetve a (saját!) bankettjére

vagy sem? Milyen szempontok játszottak szerepet akkor, amikor az volt a kérdés, hogy bulizzak-e egy utolsót azokkal, akikkel négy évig össze voltam zárva? Az idei banketten bőven volt hely táncolni (ami végül is jó), és az asztalok sem törtek össze (ami szintén jó), de ez azt is jelenti, hogy jóval visszafogottabb volt az előző éveknél.

Nemcsak a rendezvények látogatottsága gyér, hanem az emberek alkotókészsége is eltűnőben van (eltűnt?). Mindenesetre nehéz elhinni azt, hogy ennyi intelligens, tehetséges ember közül ne lennének (többen) olyanok, akiknek jobbnál jobb ötletei vannak. Talán a megvalósításnál akadnak el, ütköznek falakba és ez teljes letargiába dönti őket.

Azoknak, akik szeretnének valamit CSINÁLNI, és vannak ötleteik, de nem merik, vagy nem tudják megvalósítani, csak annyit üzenek: „Bátrabban!!!”

Viszok Attila

Tanáraink négy keréken

Ezt is megértük... mondhatnám így is. Végzősek vagyunk, elröpült a négy év. A *Zsebzsiráf* hasábjain ez az utolsó cikkem. Remélem, a *Tanáraink négy keréken* című rovat megnyerte tetszésedet, és jól mulattatott tanáraitok egy-egy komikus autós sztoriján.

Bízom abban, hogy lesz, aki átveszi tőlem a stafétabotot és folytatja ezt a rovatot, így előbb vagy utóbb minden tanár sorra kerülhetne. Mert négy év ehhez kevés volt.

Sziasztok!

A volánnál

Koczkané Szécsi Zsuzsanna

A Természettudományi Tanszék adjunktusa edzett autóvezető, a németországi sztrádákön tanult meg igazán vezetni, nem ritkán napi több száz kilométert is volán mögött tölt.

– Milyen a viszonya az autózáshoz, az autókhoz?

+ Vezetni nagyon szeretek és életem folyamán rengeteg időt töltöttem el a volán mögött. Az autókért viszont nem rajongok, nem ismerem meg messziről a Volkswagent és a Porschét, mint a fiam.

– Milyen autói voltak eddig?

+ Betartottuk a fokozatokat. Trabanttal kezdtük, amit egy Dacia követett és most egy Opel Astránk van. Bámulatos volt számomra, milyen minőségi különbségek léteznek autók és autók között.

– Miért döntött az Astra Caravan mellett?

+ Másfél évig Németországban éltünk, a férjem kint kapott munkát és havonta ingáztunk Németország és Magyarország között. Ezért kellett a nagy rakterű autó.

– Na jó, de miért pont az Astra?

+ Akkor kezdték el gyártani Szentgotthárdon, úgy gondoltuk, alkatrész-utánpótlás szempontjából ez a legideálisabb választás, és Jászberényben is van márkaszervize.

– Megbízható?

+ Nagyon. Semmi probléma nem volt még vele, kivéve, amikor egy bevásárlóközpont parkolójában belém tolatott egy kisteherautó. Tél volt, nagy hóesés. Beálltam egy helyre és a teherautó is ugyanazt a helyet választotta. A legszörnyűbb az volt az egészben, hogy nagyon lassan történt, közeledett, közeledett és rányomta a vezető felőli ajtót.

– Mint női sofőr, hogyan ítéli meg saját vezetési tudását?

+ Tempósan vezetek, de egy-egy viharosabb nap után nem tudok úgy koncentrálni. Ha nyugodt vagyok, akkor viszont jól és toleránsan vezetek. Ezt Németországban tanultam meg, ahol sokkal jobb a közlekedési morál, mint itthon. A németek sokkal toleránsabbak és nyugodtabbak.

– Ha nem lennének anyagi korlátai, milyen autót választana?

+ Nem szeretem a nagyon komfortos autókat, nem választanék full extrás kocsit. Különböző is, ezzel a kérdéssel a családom többi tagja foglalkozik. Én csak vezetek.

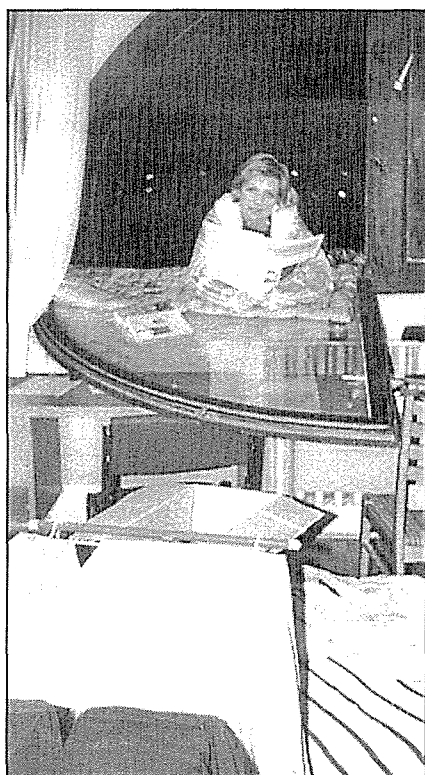
Fábián Tamás

A Zsebzsiráf képes Mell-Ék-lete

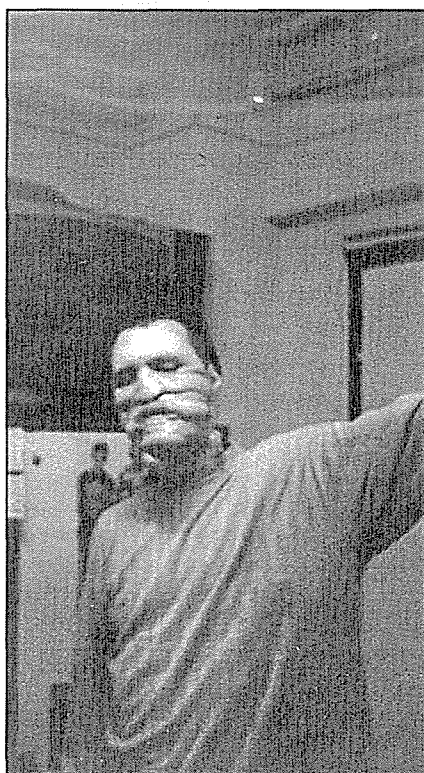
Válogatás főiskolások fényképalbumaiból...

Ablak-(Zseb)zsiráf olvasó

Nyugtával dicsérd a lapot!

A kollégium réme

„A pofádat befogod,
a pofádat befogod...”

Puding(k)rém

Mos(d)ás után visszajövünk!

Háló, háló, figyelem!

„Az arcodon elkent szűnyogtetem...”

A fotókat készítette:
Benkő Tamás, Kovács Réka, S. J. és mások

„Hölgy”koszorúban

A fogatlan prókátor, Oszy és Boy George

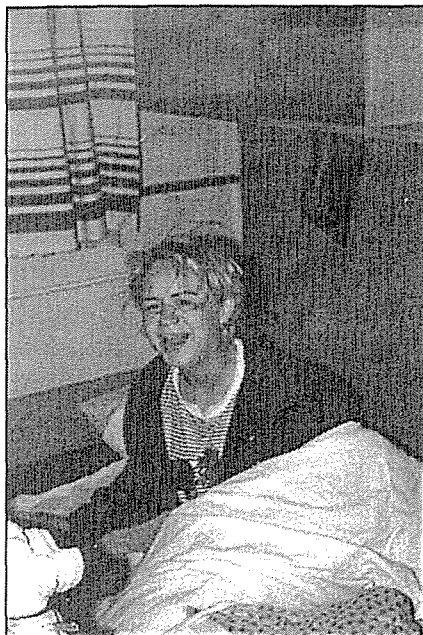
A Zsebzsiráf képes Mell-Ék-le

Válogatás főiskolások fényképalbumaiból...

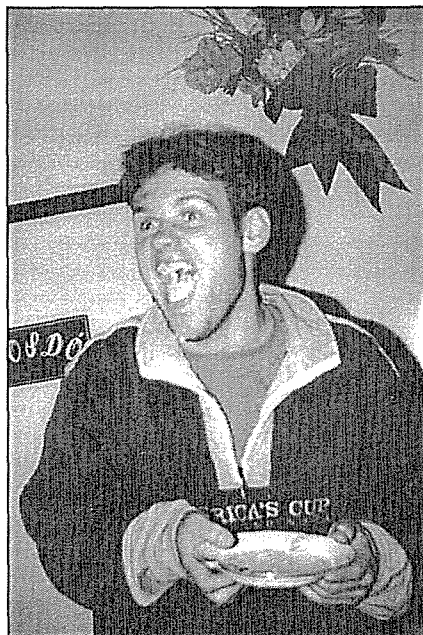
„Az aki szép, az reggeli(s) szép”

Viszont-tátásra!

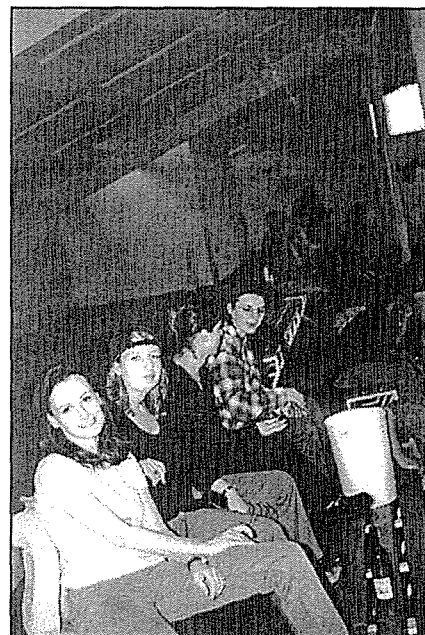
„Hajrá Négy Muskotályos!”

„...Még ha össze is gyűrte az ágy...”

Evés közben jön-megy az étvágy...

COOP-ék szurkolás közben

A jó, a rossz és a csúf...

Kés, villa, (H)olló a menza előtt...

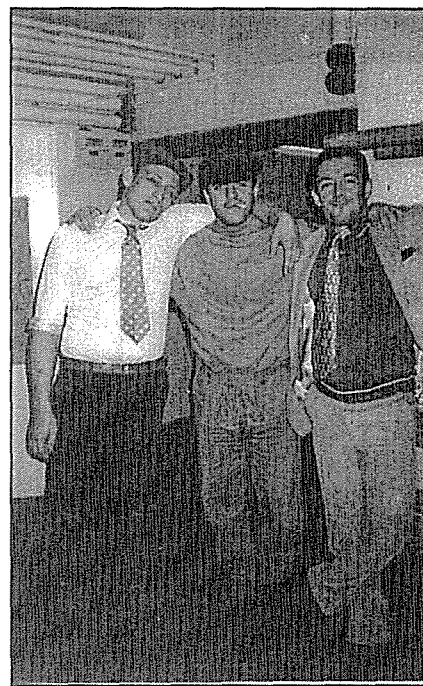
„Vasgyár a neve a helynek...”

...avagy miért ébredt fel éjszaka-ként Iványi Anikó?!...

Avagy: ebéd után jól esik a pihenés...

A munkásosztály találkozik az értelmiséggel

Avagy vizsgaidőszak alatti jövőndölés a csillagokból

KOS (március 21. – április 20.)

Felesleges izgalmaknak teszi ki magát, ha most magányra vágyik. Hát mi lesz a tételekkel, csak nem ön akarja őket kidolgozni? Hiszen eddig is milyen jól bejött a fénymásoltatott tételek kötege! Nem, ezt sajnos nem engedheti meg magának, még egy kis kitartásra van szükség! Ha igazán jól akar vizsgázní, keresse meg Balla tanár urat, és simogassa meg jobb kézzel a szakállát! Higgye el, szerencsét hoz! (Kivétel, ha nála vizsgázik, akkor nem működik a csodaszakáll!)

Szerencsenap: június 5.

BIKA (április 21. – május 20.)

Fürödhet a sikerben, hiszen hivatásában felért a csúcsra. De ön nem az a fajta, akit a hírnév elbizakodottá tenne. Bár még mindig nincsenek kidolgozott tételei, Ön mégis optimista – ami késik, nem múlik! De vigyázzon, nehogy Pató Pál úr sorsára jusson: „Ejh, ráértünk arra még!”... Ne higgye, hogy túlértékeli magát. Az esetleges akadályok éppen arra jók, hogy megint bebizonyíthassa: többet ér bárkinél. Mindent elérhet, amit akar, csak tegye meg a döntő lépést! A szerelemben felhőtlen boldogság várja. A szeretet gyakorlását nem szabad abbahagynia! Sohasem!

IKREK (május 21. – június 21.)

Pénzügyekben, vállalkozásokban, sőt a szerelemben is szerencse kíséri. Ne hallgasson a szóbeszédre, a rosszindulatú pletykák nem árthatnak Önnek! Most kell döntenie (hányadiknak megy be vizsgázní), a fontos ügyeket dűlőre juttatni (melyik tanárnak mit fizessen?). Az égiek kegyeit élvezze – természetesen a vizsgáztató tanárokat is! Bízson magában és a barátai is (biztosan kölcsönadják a puskákat)! Minden jó, ha jó a vége, vizsgák után jöhetnek a fergeteges éjszakák...

Szerencsenap: június 19.

RÁK (június 22. – július 22.)

Elérkezett a nagy színvallások és húzások időszaka. (Mármint a tételhúzásoké.) Akár be se menjen a vizsgáira! Már csak akkor bízhat, ha mind a kilenc utóvizsga lehetősége még a tarsolyában van. Önön már Balla tanár úr csodaszakállja sem segíthet! De ne adja fel! Az élet tartogathat Önnek kellemes meglepetéseket (esetleg megbetegszik a tanár...), vagy gondoljon a vizsgaidőszak utáni felhőtlen bulikra... Talán a következő vizsgaidőszak jobban sikerül!

Szerencsenap: ilyen sajnos nincs...

OROSZLÁN (július 23. – augusztus 23.)

Fáradtnak érzi magát mostanában, de ez nem is meglepő (és mulatságos), hiszen egy igen hosszú, és oroszlánt sem kímélő vizsgaidőszak kellős közepén járunk. Fáradtságán könnyen

segíthet, ha egy kicsit több időt tölt testmozgással, legyen az egy könnyed séta a Tereferéig és vissza, vagy csak egy röpke feles a Vasutasban. S hogy a Rákóczi söröző se maradjon ki, ugorjon be oda is, hátha találkozik valamelyik vizsgáztató tanárral... Ebből még bármi kúszhat!

SZÜZ (augusztus 24. – szeptember 23.)

Mostanában a Szüzek is meglehetősen türelmetlenek (nem férnek a bugyijukba?), de ez nem is csoda, hiszen hetek óta keményen dolgoznak. Talán a vizsgaidőszak közepe felé már minden Szűz élvezheti munkája gyümölcsét. De a hónap sok meglepetést tartogat még Önnek. Jöhet az édes pihenés! Rosszul teszi, ha megváltoztatja terveit, ne feledje, ahol a legnagyobb a szükség, ott közel a segítség. Szerencsecsillaga változatlanul a feje felett ragyog, hiába, Ön a szerencse gyermeke. Irány a nyár – napfény, tengerpart, flört...

MÉRLEG (szeptember 24. – október 23.)

Nem érdemes hó végi hajrát rendezni. Ha elpazarolja energiáit, akkor éppen az utolsó napokban jut a mélypontra. A munkában így is eredményes, a szerelemben szerencsés lehet. Semmi sem olyan sürgős, mint hinné. Bízhat szerencséjében és a „csodatollában” (Psszt! Ezt még nem mindenki ismeri!). Tudta, hogy a büfé nemcsak a táplálkozási szükségleteket elégíti ki, de fontos információk is asztalra kerülnek? Olykor-olykor nézzen be, megéri! A Vénusz és a Mars együttállása erősen megkavarhatják a változások hatásait (hatóságait, ötéseit...).

Szerencsenap: június 9.

SKORPIÓ (október 24. – november 22.)

A nyugdíjas Skorpiók ma megérzik az időváltozást, a tanárok hangulatváltozásait, szerencséjére a „nagyágyú” remekül „gyógyít” minden fájdalmat, kérdést! A jó társaság (súgó társak) pedig két utóvizsgával is felér! Hát még egy kedves, aranyos Kos, aki talán még okos is. A szeretet megbocsátás. A Skorpió tisztában van ezzel, de tanárai, vizsgatársai nem értik, hogy tud a sikertelen vizsgákon is jól mulatni? Hát magyarázza meg nekik! S legközelebb bizonyítsa be, hogy $2 \times 2 = 5$! Ha sikerül, le a kalappal és az indexszel! Mi megbocsátunk, hogy a tanár megbocsát-e, az már más kérdés!

NYILAS (november 23. – december 21.)

Töretlen lendülettel halad célja felé. Ügyesen válassza meg partnereit a munkában és a szerelemben egyaránt, de közben ne feledkezzen meg a kötelezettségeiről! Legyen tekintettel a tanár tűrképességére is! (A tanár is ember.) Csak a lényeg! és semmi mellébeszélést! – hirdeti zászlaján. Úgy látszik, még nem olvasta az Atkinsont! Na, majd a

nyáron lesz ideje kiolvasni, hiszen a pótvizsga csak augusztusban esedékes. Ha elég bátor és határozott, mint Tell Vili, akkor akár még az almát is fején találja, találhatja! Órizzze meg titkait! (Még tanárai előtt is.)

Szerencseszó: precepció.

BAK (december 22. – január 20.)

Legszívesebben ezer dolgot csinálna egyszerre. (Hiába, Ön a tettek embere, vagy inkább áldozata!) Ez azzal a veszéllyel jár, hogy szétagprózza az idejét. Fékezze magát, úgy is elhalasztja vizsgáit, mint mindig! Ön a határidőt nem ismeri, hiszen a Vasutas is non-stop. Hajlamos másokat állandóan manipulálni, vezetgetni saját céljai érdekében. Ne tévessze össze a szezonat a faxommal, mert a „játék” eldurvulhat! Sebj, hűzivatár után nap-sütés következik. Legalábbis enyhülés! Egy-két pohár, és már puszipajtás az előbb oly „élvezettel” gyűlölt tudálekos és okoskodó nagyfőnök. Ez van, ezt kell inni (hinni, haza vinni, anyunak megmutatni)!

VÍZÖNTŐ (január 21. – február 19.)

Pénz áll a házhöz? Figyelem, nehogy elcsúszjon a lehetőségei mellett! Hiszen most kell megalapoznia a következő félév anyagi bázisát! Tanulni, tanulni, tanulni... (Mondá valamikor Lenin apánk.) De térjünk vissza a jelenbe, hiszen súlyos ezresek foroghatnak kockán. Egy a lényeg! Puskagyártás mellett próbáljon egy kicsit koncentrálni a tananyagra is, hiszen sose lehet tudni, lehet, hogy Önre húzzák a vizes lepedőt. De mint minden rossznak egyszer, ennek a vizsgaidőszaknak is vége szakad, jöhet az édes pihenés. Persze csak akkor, ha nem szerepel napirenden egy augusztusi utóvizsga... S ha mégis becsúszna valami nem várt kényszerrendevé egy vizsgáztató tanárral, ne aggódjon! A csillagok majd segítenek!

HALAK (február 20. – március 20.)

Kellemes szórakozást ígér a hónap vége, később azonban nemszeretem kötelezettségek várják (a vizsgaidőszaknak senki sem örül). Tanárainak sikerül bebizonyítania, hogy a jó tanulók mellett vannak rosszak is. Szeretettel veszik körül, egy baráti kapcsolat könnyen szerelemmé alakulhat. Na, ez kell még Önnek, amúgy is meg van kergülve! A szerelem csak pillanatnyi megoldás a vizsgaidőszaki magányra, de kellő lökést biztosít a sikeres vizsgákhoz. Amikor a Jupiter a 4. házhoz ér, és a Vénusszal egyesül (Világ Proletárjai!), akkor, de csakis akkor vizsgaidőszakon túli nyugalom tölti el. Ha tényleg nyugodt, jól esik egy nagyfröccs, esetleg hosszúlépés. Végre vége, jöhet a NYÁR!

Vacska Mati és Kukonya

Etetni tudni kell

Egy átlagos nap. Negyed egy. Éhes vagyok. Irány a kajállda.

– Mit kérsz?

– Bármit, csak kaja legyen.

Négy év alatt életem egyik fix helye az ebédlő volt. Mert enni azt kell, vagy nem?

KÖSZÖNÖM – így egyszerűen. Jól bírtad, Tibi!

Névjegykártya:

Név: Jakus Tibor
Szeme színe: sötétbarna
Haja színe: sötétbarna
Családi állapota: nő
Gyermekek száma: kettő
Gyermekek neve: Márk (nyolc és fél éves), Evelin (öt és fél éves)
Magasság: 178 cm
Súly: 80-82 kg
Lábméret: 42-es

Kedvenc...

szín: tengerkék, almazöld
szám: 18
sport: box
sportoló: Kokó
zene: DJ Bobo
színész: Mel Gibson, Christopher Lambert
színésznő: Demi Moore
autómárka: Porsche 911
étel: gombás ételek
ital: sör
ország: Ausztrália
szabadidő eltöltés: testépítés
mottó: „Mindig a helyzet adja, mi a mottó.”

Mini-interjú:

+ Hol dolgoztál eddig?
– Kossuth Ételtár, Jász Ételtár
+ Szeretted ezt a munkahelyet?
– Igen.
+ Hány éve vagy itt?
– A cég alkalmazásában 9 éve.
+ Mit utálsz benne, vagy mi nem tetszik?
– A sok talpalást nem kedvelem.
+ Hogyan bírod a csúcsidőt?
– Egy nagy adag kitartással.
+ Hogyan telik a napod?
– 8-tól 11 óráig tartanak az előkészületek (terítés, kenyérvágás, uzsonnakészítés), fél tizenkettőtől fél kettőig van a csúcsidő.

A déli tizenkettőkor elhangzó mondat: „– Már elfogyott”-ra a magyarázat: Már délelőtti tíz órától égne a telefonvon-

Adatok: Ülve 200 fő fér el az ebédlőben, naponta több mint ezer menü az adag.

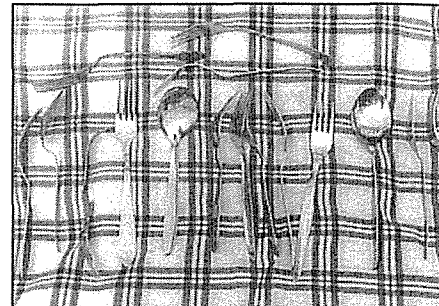
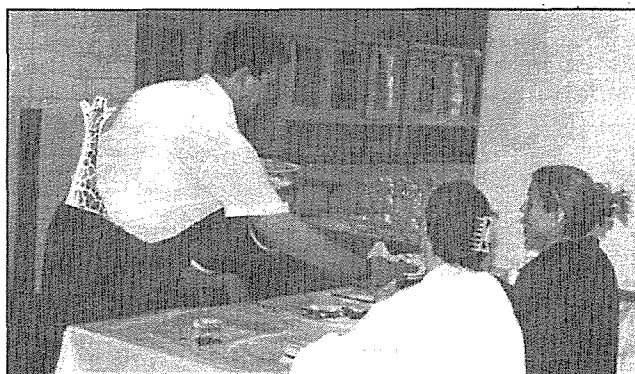
Személyzet: két szakácsnő, kilenc konyhalány, két felszolgáló, hetente négy tanuló.

Sértéshús: 400 kg/hét; szárnyas: 50-60 kg/hét; csont: 60 kg/hét, ha a gyerekeknek is van, akkor 300 l csontleves naponta.

A maradék az elkészített ételek 10%-a. Ezt sok malac hasznosíthatja. Az árban figyelembe veszik a hallgatók alacsony (sőt olykor megalázó) ösztöndíját is. És ha nem vennék figyelembe? A menzán megfordultak már külföldi vendégek is, és kelük jó hírét Japántól Angliáig. És a berendezéseket ki tálítja fel? Ugyan már, minék felújítani, így szép, ahogy van. A sárga fal és narancssárga székek annyira egyediek, vétek lenne kicserélni őket.

Értelmesen rendelni is tudni kell!

Egy mindennapos sztori...
Egy enyhén másnapos fiatalember, miután megtalálta a széket, a következőképpen rendelt:
Pincér: – Mit hozhatok?
Vendég: – Csak levest.
P: – Karfiol-, vagy csontlevest?
V: – Levest kérek.
P: – Akkor csontleves jó lesz?
V: – Mindegy, csak „A” leves legyen.

Mini-interjú:

+ Hol dolgoztál eddig?
– Tanulóként is itt és egy éve állandósítottak.
+ Mit utálsz benne, vagy mi nem tetszik?
– A talpalás.
+ Hogyan telik egy napod?
– Ugyanúgy, csak megvárom, amíg a Tibi mindent megcsinál. Fél kettőtől fél négyig takarítok.

Névjegykártya:

Név: Velkei Zoltán
Szeme színe: sötétbarna
Haja színe: sötétbarna
Családi állapota: nőlen (barátnőlen!)
Gyermekek száma: megszámlálhatatlan
Gyermekek neve: ismeretlen
Magasság: 179 cm
Súly: 82 kg (120 cm mellbőség, 42 cm kar)
Lábméret: 43 és feles

Kedvenc...

szín: fekete
szám: 7, 19, 44, 78 az ötödik titok (a múlt heti lottó ötös)
sport: testépítés
sportoló: –
zene: Scooter, Kozmix, Carter (Aaron? – A Szerk.)
színész: Arnold Schwarzenegger
színésznő: Pamela Anderson
autómárka: BMW
étel: rizsfelfújt, grill-csirke
ital: sör, rum unicum (Ilyen sorrendben is fogyasztja.)
ország: Magyarország
szabadidő eltöltés: testépítés
mottó: „Élj a mánnak!”

↑
Tibi, a pincér, munka közben

És az utolsó jó tanács: Aki jó kaját akar, az sok sört hozzon Tibinek! Nagyobb kiszérlésben is!

Összességében igaz, hogy én az éttermünk mentén hívom, de akár kajállda, akár étterem (Tibi szerint akár két csillagos szintű is lehetne, hiszen ülve rendelhetsz, és helyedbe hozzák a szépen díszített kaját.) – én nagyon szerettem itt enni.

Te „édes kéthetes”!

Tanító szakon, nappali tagozaton a 6. félévben is „kötelezően ajánlott” (már aki szeretné a 7. félévet is a képző falain belül (?) tengetni) eltölteni 10 nap egyéni tanítási gyakorlatot itt, ebben az általános iskolában.

Az évfolyam ábécérendben követte egymást február 1-jétől. (Az „A”-sok vizsgaidőszakukat szinte ki sem pihenve estek bele a taposómalomba.) Természetesen – mivel nem vagyunk egyformák, se a tanítónők, se a gyerekek – mindenki másként élte meg. Arra voltam kíváncsi, kinek mi jut eszébe a „kéthetes”-szó hallatán.

Hát, különfélék. Nézzétek:

– Én nagyon szerettem. Kár, hogy vége. Jó volt.

– Semleges.

– Szar volt. Fárasztó. A tervezetírás felesleges.

– A kéthetes tangyakra jellemző szavak: alváshiány, ebédeltetés, gumiudvar, hármások, négyesek, ötösök?, unás, unos-untig-untalan...

– De jó, hogy vége!

– Meg kellett csinálni, megcsináltam. Kit érdekel?

– Megerőltető. Sokat kellett éjszakázni, de sokat is tanultunk belőle.

– Nagyon jó volt. Bár egy kicsit durva. Sok problémánk volt egy-két évfolyamtársunk segítőkészségét illetően. Rosszul esett.

– Akinél én voltam, bizonyára tanítói diplomával és több évtizedes tapasztalattal pottyant erre a világra. Mert tőlem is ezt várta.

– Idegtépő!

– Már csak nyolc nap!

– De durva volt! Mondok egy sztorit. Fáradtan, hajnalban írtam a tervezetet, s ahelyett, hogy: „Az Ablak-Zsiráf használatával lexikonhasználat fejlesztése”, a következőt írtam: „A Zsebzsiráf használatával...”

– Hú! A második órán tanítottam (volna). Az óra előtt öt perccel elkértem a hangszereket, s nem érttem, miért mondja az énektanár, hogy siessék. Átmentem a koliba tervezetet írni abban a hitben, hogy a 3. órán tanítok! Hát nem akkor tanítottam... volna. Azt a bizonyos énekórát már

a kéthetesen kívül tartottam meg. A második órában!!! Egyébként jó lett volna, ha tovább tart, mert így is marha kevés a gyakorlat. Nem ártana minden félévben ilyen tíz nap.

– Hirdetést tanítottam. Adatokat gyűjtöttek benne a gyerekek. Kértem, keressenek benne szereplőket, kik adhatták fel a hirdetést. Az egyik fiú így szólt: Víg György. Ügyes vagy, mondtam. A mellette ülő kislány szolidan jelentkezett, mikor felszólítom, a következő szereplőt mondta: Békéscsaba.

– Imádom a gyerekeket! Lehet rájuk hatni. Ha akarod, meg bírod szeretetni magad. Egyébként az érem másik oldala: álmatlanság, folyamatos fáradtság, a végére közönyösség. Volt egy jó sztori. Az egyik kisgyerek odajött hozzám reggel, s így szólt: „A tanító nénivel álmodtam. Fogorvos volt és kihúzta a fogamat.” Jó élményei lehetnek a

gyereknek rólam! És a másik, első nap: „Mónika néni? – így a gyerek. Igen, az vagyok – így én. Mire ő: – Monica Lewinsky?!”

– Álmatlanság, idegbaj, gyomorgörcs, tündéri gyerekek. És egy jó kis anyanyelv:

– „Hol születél Kitti, melyik városban? – kistanító néni.

+ Magyarország! – az alsós gyerek.

– Város, Kitti, város! – előkaptam

a Magyarország térképet – Nézd, ez itt az ország, ezek itt benne a városok. Én itt születtem, ...városban. És te hol?

+ Magyarország!

– Hát hol élsz, Kitti, hol vagy most, melyik városban? – szólt már közbe a tanár.

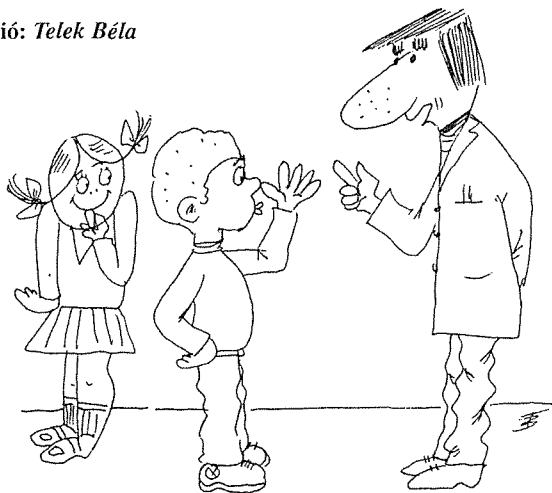
+ Jászberény.

– Na, akkor hol születél? – próbálkozott újra a tanító néni.

+ Magyarország.”

– Az egyik órán – amelyiken nem én tanítottam – az egyik kisfiú szólt: WC-re kell mennie. A tanár kiengedte. Azon nyomban ugrott egy másik (eleven) fiú, hogy neki is pisilni kell. Erre a tanár rögtön kapcsolt, s így felelt: „A WC-re nem ketten járunk. Az egészen más műsor!”

Illusztráció: Telek Béla

„Te ott állsz a pult (másik) végén”

Ha azt mondom, hogy ez az interjú Nyári Erikával készült, talán nem sok embernek ismerős a név, pedig nap, mint nap látjuk s érintkezünk vele (*na nem úgy!!!*). Ő a kollégium büfés lánya, s napi tíz órában szolgálja ki a fősulisok szomj- és étvágyát (*ugye, így már ismerősebb!*). Szerintem érdemes egy kicsit jobban megismerni, hisz ő is kollégiumunk kis közösségéhez tartozik.

– Az első kérdés nyilvánvaló: hogy kerültél a koli büféjébe?

+ Elöttem Gábor (talán az „idősebbek” emlékeznek rá: borzasztó lassú volt) dolgozott itt, de ő átkerült a kórház büféjébe, ahol én voltam. Gyakorlatilag így „helyet cseréltünk”. De a kolit sokkal jobban kedvelem, hisz fiatalok között vagyok, a kórház nyomasztó volt, más-

fárasztó lenne.

– Mit csinálsz szabadidődben?

+ Ha most hazamegyek, ebédelni fogok (*a beszélgetés 11-kor készült*), egyébként pedig pihengetek, mozi-ba megyek, vagy a barátaimmal a Pannóniába.

– Tényleg, főiskolás bulikba szoktál járni?

+ Nem, csak néha, csütörtökön a

Pannóniába. A legfőbb gond, amiért nem

megyek, hogy másnap mindig dolgozom, s a hétköznapi

hajtást nem bírnám két-három óra alvással. Csütörtökön

azért megyek el néha, mert

pénteken egyrészt nincs olyan nagy forgalom, másrészt csak

2-ig vagyok nyitva.

– Milyennek találod a főiskolásokat te, mint kívülálló?

+ Hát nem is tudom... Fiatalok, bírom őket. Amit

mások mondanak – hogy kocsmáznak, részegesek –

engem nem érdekel, mindenki azt mond, amit akar, s én ezt

nem látom, tehát nem ítélem el. *Ha én is itt lennék, én is biztos ezt csinálnám.*

– Történt a büfében esetleg valami extra, valami lehetetlen dolog?

+ Ha valaki este hat óra után zsömlét kér, az elég agyament

dolog.

– Egyébként olvasod a Zsebzsiráfot?

+ Igen, mindig olvasom, és tetszik. Főleg az utolsó két-három szám, amelyek már színvonalasabbak. Mikor

idekerültem, még vékony volt, lapos, de mára mind terjedelemben, mind minőségben javult. Persze sok cikk

nem igazán érint, hisz a főiskolásoknak szól, de van benne jó pár olvasmányosabb rész is.

Névjegy

név: Nyári Erika,
született: Jászberény, 1974.
augusztus 17.

Kedvenc...

...étel: pizza
...ital: pezsgő + energiaital
...zenekar: nincs
...színész: sok van

ars poetica: „Amíg élünk,
remélünk!”

részt itt a hétvégeim szabadok, szóval mindenféleképpen jobb.

Nő a pult mögött...

– Neked mi a véleményed, szerencsés, hogy a büfé 11-től 2-ig zárva tart?

+ Tulajdonképpen nekem mindegy, hiszen le kell dolgoznom a munkaidőmet, de azt tőletek hallottam, hogy a lehető legrosszabb időpont ez. Én felvettem azt a lehetőséget a főnökömnek, hogy legyünk nyitva ekkor is, de azzal az indokkal, hogy akkor a főiskola büféjébe kevesebb ember járna, elutasított. Nekem persze nagyon

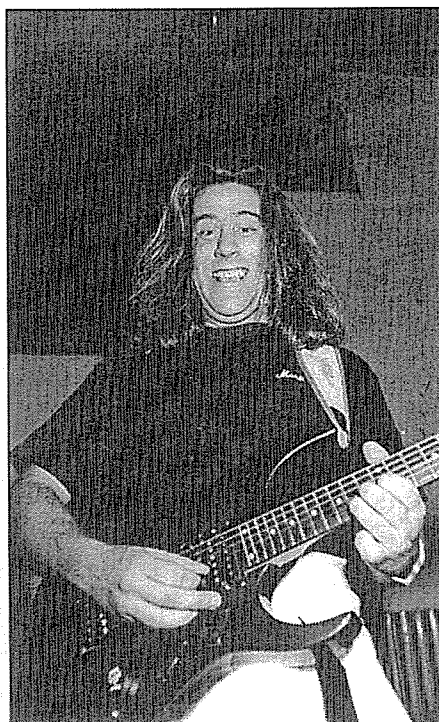

A farsangról, és ami mögötte van

A Korbácsos Nő és „Partnere” (1. hely)

többszörösen is nagy napon. Kezdeném ott, hogy BÜFÉ. Ez minden bulizás kezdete és vége, Alfája és Omegája. Már hét órától üzemelt, megteremtve az alaphangulatot. Némi várakozás után elkezdődött a Dob-show...

Husznay-szóló

Március 17-e a Zöld sziget, avagy a védőszent után elnevezett Szent Patrik napja, egy régi ír ünnep. Ilyenkor boldog boldogtalan kis zöld lóhere alakú kokárdát tűzve magára kortyolja a Guinness-t és nagyszerű ír muzsikára táncol, azaz bulizik. Idén mi magyarok sem tettünk másként ezen a napon, igaz, hogy mi ezt farsangnak nevezzük és Guinness sem volt, bár Steven jóvoltából volt kis zöld kokárda a következő felirattal: „Kiss me though I'm not Irish” (Kíváncsi lennék, ki az, aki vette a lapot?).

Ennyi bevezető után elevenítsük fel, hogy mi is történt ezen a napon. Kezdeném ott, hogy BÜFÉ. Ez minden bulizás kezdete és vége, Alfája és Omegája. Már hét órától üzemelt, megteremtve az alaphangulatot. Némi várakozás után elkezdődött a Dob-show... Azt hiszem, nem vagyok elfogult, ha azt írom, valóban jók voltak, megérte a várakozást. Ezt követte a jelmezesek felvonulása. Első helyezett lett a Korbácsos Nő és „Partnere” formáció, második Superman szőlóban és alsógatyában, harmadik helyezést Csillag érte el, a Sztár (he-he-he). Tortát csak az első helyezett kapott – a többiek nagy bánatára. De itt kell még megjegyezni, hogy voltak még olyan nagyszerű jelmezek, mint a Középkori Lovag (azt hiszem, eredeti jelmez volt...?) dílházból szabadult öngyilkos jelöltek, Mágus és Japán

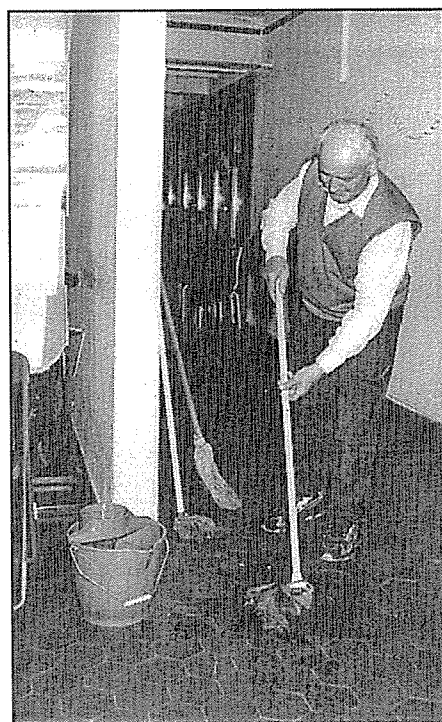
lányok (egyiküknek nem is kellett olyan sokat rákészülni).

Amíg ez lezajlott, a Dob-show-ról áthangoltak a Logaritmus nevű zenekarra, akik hajnalig játszották a jobbnál jobb zenéket. A fergeteges buli-hangulatot mindössze kétszer akasztottuk meg egy kiesit, két tombola húzás erejéig. Itt aztán volt minden, cumisüvegtől a vacsora meghíváson keresztül a Baileys-en át (ez is ír) egy nagyszerű piros kesztyűig, minden. És amit a világért sem felejtene ki, az a rektorjelöltek, a Négy Muskotályos bemutatkozása. Kis produkciójuknak akkora sikere volt, hogy néhány héttel később meg is nyerték a rektorválasztást.

Persze a legjobb dolgok mindig a büfé körül történnek. Ezt bizonyította az is, hogy nem igen akaródzott sokaknak kihörpíteni poharukat és folytatni egy másik intézményben. De azért csak sikerült rávenni őket. Ezt követte a visszapakolás, ami feltételezem, senkit sem túlzottan érdekel. Én is csak azért említem meg, hogy a szervezők nevében ezúton köszönjük azoknak, akik segítettek ebben.

Köszönjük a részvételt is mindannyitoknak. Az, hogy a következő farsangot kik szervezik, már a jövő zenéje, de aki elég szemfüles, talán észrevette, hogy egy új „hagyomány” van kibontakozóban a másodéves „művszereseket” illetően. Tehát ezúton üzenem az elsősöknek, hogy készüljenek a megmérettetésre...

Szabó Zsófia

Buli után a takarítás - á la Sanyi bácsi

Fotó: Bencsik Maresi, Sárközi János

In memoriam Rektorválasztás, avagy levél hozzátok!

A tavalyi sikeren felbuzdulva újra összeállt egy kis csapat, hogy megszervezze az idei rektorválasztást. Nagy lelkesedéssel és remek, használható ötletekkel vágtunk bele. Figyeltünk, nehogy későn kezdjünk neki, nehogy valamilyen gyakorlat, ünnep, szünet, tangyak, ...stb. közbejőjjön. Megcsináltuk a plakátokat (a főiskolait valaki magával vitte), a Zsebzsíráfban is meghirdettük, sőt anyagi támogatást is kaptunk. Tervegettük a vetélkedőt, különböző látványos dolgokat találtunk ki... s vártunk...

S beindult a gépezet! Rengetegen jöttek és érdeklődtek és nagyon sok, ötletes dologgal találkoztunk. Ennyi csapatán a főiskola történetében sosem jelentkezett! Sok színes műsorral gazdagították a mindennapjainkat. A szavazáskor a főiskolások 82%-a adta le voksát. Kis csapatunk boldogan summázta, hogy idén is érdemes volt megszervezni a rektorválasztást.

Nos, akkor most szálljunk le a földre és szedegessük össze az állunkat!

A tény az, hogy a kis csapat, meg a lelkesedés az igaz volt, de semmi több. Ja, igen még az is volt, hogy sokan érdeklődtek (ha jól emlékszem, hárman). Az egyetlen csapat, aki elindult a *Négy Muskotályos*. Lehet, hogy azért nem is indultak többen, mert tudták, hogy nincs esélyük a *Muskotályosok* ellen.

Nos e rektorcsapat első eksőnje a *Nőnap* köszöntő ajtájainkon. Majd ezután a rektorújságukban gyönyörködhetünk,

és ennek betetőzéseként a *farsangi bemutatójukat* láhattuk! Igen, ezt nevezem én profi munkának. Mellőzve minden szabályt, a *Kulacsban* tartott bulijukon átadtuk a jól megérdemelt ajándékokat és természetesen a *Coopéktól* átvettük a *rektorkulcsot*.

Nos, itt ez a sztori be is fejeződik, de megragadván az alkalmat, hangot adok a véleményemnek. Elkeserítő a főiskolások passzivitása! Félreértés ne essék, itt nem csak a tanítósokról van szó, hanem éppúgy a *művelődésszervezőkről* és a *szocpedesekről* is. Egyeseknél a főiskola a kocsmákban, másoknál a délutáni sorozatoknál merül ki. Nem röhejes? Sajnálom, hogy nem használjátok ki az ilyen lehetőségeket! Jó, jó, jöhet a szöveg, hogy *tanítós* vagyok és nincs időm, meg hogy ilyen tervezeteket, meg

ilyen „mittudomén”-t kell csinálni, és hogy a *művelődésszervezők* a heti tíz órájukkal ráérnek! ÉBREDJETEK MÁR FEL!!!

Azt is tudom, hogy sok leányka teljesen megbotránkozik, hogy milyen fertő, meg pia ez a főiskola, hogy ő azért jár ide, hogy tanuljon és nem azért, hogy ilyeneket csináljon! Erre csak azt tudom mondani, hogy akkor menjen haza! (Legalább nem kell minden este a telefonon lógnia!) Tisztában vagyok azzal, hogy itt a fősuln nincs színvonalas program. (Ha csak nem a keddi *Rap Caféra* gondolunk, ami a főiskolás bulik határeset. Ha diszkózenét szeretnék hallani, akkor elmegyek hétvégén ilyen helyre, de ha már főiskolai tivornyaként van hirdelve, akkor nem szeretnék állandóan a *jászberényi aranyifjakba* botlani, akik azt hiszik magukról, hogy baromi helyesek, de tükröt sose láttak!)

Annak az embernek üzenem, aki „dídzsének” nevezi magát, hogy nem csak tuc-tuc és nyálás zenéből áll egy jó buli. (Bár részegen tökmindegy.)

Visszatérve, oké, hogy kellenének jobb és még jobb programok, de ha van valami és ti még csak nem is próbáltok meg részt venni benne, akkor teljesen felesleges annak az öt-hat embernek erőlködni (és ez már nemcsak a tanítósokra vonatkozik, hanem a többiekre is).

Ja, a rektorválasztásról annyit, hogy remélem, jövőre valaki megcsinálja ismét és nagyobb lesz az aktivitás. Így tanév végén – gondolom – sok mindenkit felzaklattam, de ez van.

Üdvözléssel:

Bolyhi

*A Rektorválasztás idei győztese: a Négy Muskotályos
(Kovács Krisztián, Viszkok Attila, Benkő Tamás,
Ghiurca Valentin)*

A Farsagon színpadra is lépett a Négy Muskotályos

Fotó: Sárközi János, Szabó Zsófia

Főiskolai Napok '99

Az idén március 30-án, 31-én és április 1-jén kerültek megrendezésre a Főiskolai Napok.

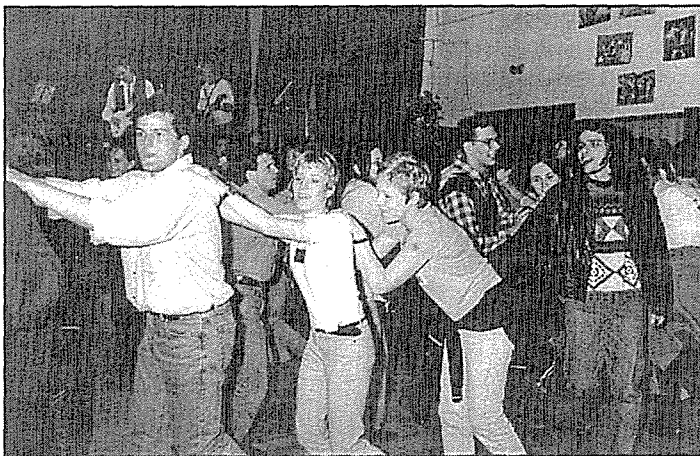
A szervezést egy új csapat végezte, hiszen mint ismeretes februárban a *Hallgatói Önkormányzatban* személycserék zajlottak le. Így egy újszerű feladattal szembesültek a friss tagok, és ha nehezen és szegényesen is, sikerült létrehozni egy programot.

Kiemelem, hogy nehezen, ugyanis az alapkoncepció az volt, hogy az előző évekből merítve (sok embernek nem tetszettek a szervezett programok), a főiskolásoknak lehetőségük nyílik saját ötletek, tervek megvalósítására.

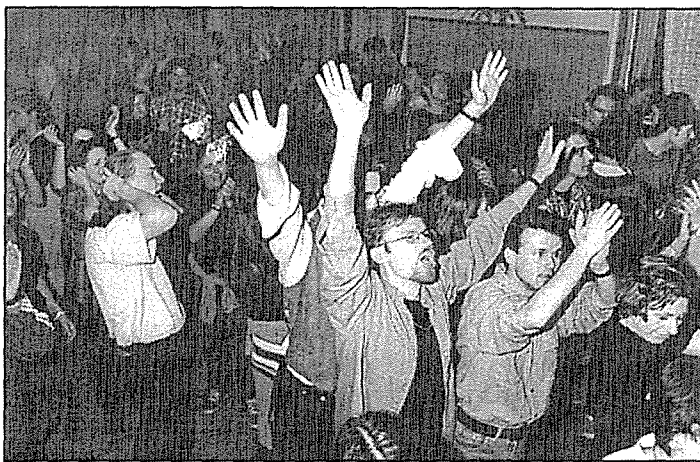
A szervezők ekkor szembesültek az első problémával, ami mellesleg szomorú is, a MEGBÍZHATATLANSÁGGal. Sokan, sokáig hitegetve mondták, hogy ezt meg ezt szeretnék, így és így. Ebből persze az utolsó pillanatig sem lett semmi. Így a szervezők kénytelenek voltak egy hét alatt egy megfelelő szintű programot összeállítani.

Sikerült megszervezni egy *Víz utcai* bulit, ahol meglepően sokan szórakoztak problémamentesen a *Tuschinger Band*-del. Volt sport, ahol fociban, pingpongban és biliárdban mérhették össze az emberek erejüket. A kultúra sem maradt távol, hiszen *Valló Edének* köszönhetően egy elismert fagott művészt hívhattunk meg *Hargitai Géza* személyében.

Nevezni lehetett a már

Hajnalig tartó mulatozás folyt a Víz utcában

Akik ott voltak, jól érezték magukat (még Oszy is, pedig ő már végzett!...)

hagyományos *JTIF-lépcsőfutóversenyre* is, majd a Főiskolai Napokat egy „garden-party” zárta a kollégium melletti tisztsáson.

A rendezvény lebonyolítását követő megbeszélésen vetődött fel a második probléma, ami már a programok idején is látható és elszomorító volt, az ÉRDEKTELENSÉG. Persze, ilyenkor jönnek az okos emberek, hogy csak akkor lesznek érdeklődők, ha rendes program lesz, meg ha például jó zenekarok lépnek fel.

Kérem, ez badarság! Hogyan szervezzünk jó programokat drága pénzért, ahol az emberek már az első nap csak azt nézik, mikor megy vonatom, és hogy mikor érek haza. Hiába szerveznek itt egy időpontra két-három stílusú programot, ha egyre sem mennek el tíznél többen. Ha a szervezőnek égő, hogy a fellépőt lehívja egy jóformán üres terembe, akkor mit gondolhat(nak) az előadó(k)?!

Sajnos észre kell vennünk, hogy mindaddig, amíg a főiskolai hallgatók nagy többségét hidegen hagyja iskolájának fakultatíve szervezett programjai, addig felesleges erőltetni ezeket.

Persze, tisztelet a kivételnek, hiszen voltak, akik még ezeken a SZEGÉNYES programokon is remekül szórakoztak, nekik utólag is köszönjük, hogy ott voltak!

„Tömegjelenet” a Lépcsőfutóversenyen

Bankett-forgatókönyv (utólagos tapasztalatok alapján)

Előzmény:

A bankett előkészítése már hónapokkal ezelőtt elkezdődött. A jegyekkel és alvókártyákkal a szervezők idegeire mentek a tisztelt résztvevők. A negyedévesek veszekszenek folyamatosan, néhány csoport bejelenti, hogy távollétével tüntet. A szervezőket mindenki ócsárolja és kritizálja.

A termet elkérik, az abroszokat elkérik, megrendelik az ételt és az italt, meghívják a zenekart, leszerződtesik a biztonságiakat, elkészítik a kétféle meghívót és az asztalkártyákat.

Előkészület:

Az ominózus nap kora délutánján a mindenes-brigád átvonul a főszuli ebédlőjébe, felmérni a terepet, berendezni a termet. Ilyenkor természetesen millió halasztást nem tűrő probléma merül fel, amit a brigád ügyesen elhárít. Hosszas munka eredményeként megszületik az asztalrend, az asztalkártyák mutatják a csoportok és tanárok helyét. A brigád tagjai részletekben átvonulnak a kollégiumba ünnepi ruhát ölteni.

Ezzel párhuzamosan:

A kollégiumi szobákból, melyekben negyedéves hallgatók laknak erőteljes készülődés hangjai szűrődnek ki: vad sminkelés, hajszáritás, cipzárrángatás. Az elegáns emberkék lassan átszállingóznak a főiskola dísztermébe, ahol néhány csoport műsort ad a vacsora előtt.

A tulajdonképpeni rendezvény (bankett) lezajlási folyamata:

Az előzetes hirdetésnek megfelelően a vacsora az első esemény, amely 18.00-tól kezdődik. Az érkezőket a mindenes-brigád néhány tagja fogadja étvágygerjesztőnek szánt aperitifekkel. Az italok sajnos nem felelnének meg az igényeknek, emiatt az egyik tálcát tartó mindenes kissé rosszul is lesz (pusztán az alkoholgozástól) és szolgálatát másnak adja át.

Az érkező vendégsereg folyamatosan

elfoglalja helyét, a brigád legnagyobb rémületére azonban semmibe veszik az oly gondosan elhelyezett asztalkártyákat. Néhány perc múlva még nagyobb rémület: majdnem egy asztalsor üresen marad. Ennek némi feloldása: legalább le lehet ültetni a T. O.-ról érkezetteket, mivel nekik nem volt külön fenntartott hely. A vacsora kihordása folyamatosan zajlik. Mire az utolsó ember is megkapja a tányérját, az elsőtől már lehet elvenni. De nehogy valami jól sikerüljön, a késők is folyamatosan szállingóznak befelé. A késő tanárok be sem mernek menni a terembe, kapásból visszafordulnak.

19.30 táján a mindenes-brigád óvatos kísérletet tesz az asztalbontásra, ez persze nem egyszerű feladat. A mikrofonon történő felszólítás hatástalannak bizonyul, személyesen kell megkérni az asztalnál ülőket, hogy hátsó fertályuk felemelésével segítsék a brigád munkáját a táncter kialakításában. Az asztalokat letakarítják és kihordják. Eközben persze még mindig érkeznek vacsorára éhes vendégek.

A zenekar elfoglalja helyét, indul a zene. A tánc lassan kezdődik, de nem kell nagy nógatás. Aki nem táncol, az némi itallal próbál ráhangolódni a bulira. Az érkező biztonságiakkal a bejárat a főkaputól áthelyeződik az oldalsó ajtóra. A brigád munkája megsokasodik, hiszen váltva vacsoráznak és a pultnál egyre többen tolonganak. El kell kezdeni az üres üvegek és poharak gyűjtését is. Az est folyamán a kéziseknek jó dobásuk van, az esti meccs után egyetlen játékos jön el vacsízni. De neki legalább jó társasága van.

A buli hangulatát talán egyetlen tény is jellemezheti: 22.00-kor elfogy a 12 liter sherry; a brigád ital-megbízottja kénytelen utánrendelni a töményből. Amely tanárok nem kívánnak részt venni az est táncos részében, lassan olajra lépnek. A maradék egyre duhajabb kedvükbe kerülnek. A kollégium igazgatója a töle megszokott megfontolt tempójában lejt, a Közművelődési Tanszék vezetője azonban tüzesen ropja és igen gyakran cserélgeti partnereit, mondhatni az összes közelében lévő leányt megtán-

coltatja. Ez persze a külső szemlélőnek is feltűnik, főleg a zakó hátán látható, külső elválasztású mirigyek működése miatt fellépett foltról. A Közművelődési Tanszék másik jelenlévő oktatója is kitesz magáért, bár ő nem bírja olyan sokáig a tempót, elég hamar távozik.

A 21.00-tól folyamatosan érkező nem vacsorás vendégek jelentősen megnövelik az alkoholfogyasztást és majdnem mindenkit meglepetésként ér a hír: a pia ingyen van! Felmentésként 23.00-kor megérkezik az utánrendelt ital, ez új dimenziókat tár fel bankett menetében (magyarázat: van, aki már csak ülni, van, aki csak fekiúdni tud). Az új mennyiség is rögtön megcsappan, mihelyst a résztvevők megtudják, hogy megérkezett. A romeltakarítás folyamatosan zajlik, de ettől függetlenül a fehér abroszok a színek egyre szélesebb skáláját viselik magukon.

Amikor a zenekar szünetet tart, önjelölt dalospacsírták rohamozzák meg a színpadot, ezt a tömeg egyik fele hangos tiltakozással reagálja le, mások éltetik az aktuális nótafát. A Természettudományi Tanszék vezetője a süket mikrofonon keresztül próbálja érces hangját hallatni, és nem érti, miért nem hagyják énekelni. Szintén a szünetekben indul a nótarészleg, amit többek hiányolnak a zenekar repertoárjából. Ezt a szervezők kissé rossz néven veszik, hiszen köztudott, hogy egyszerre minden igényt nem lehet kielégíteni.

A rendezvény hangulata kezd elfajulni. Evita felhúzza szoknyáját, és a fotóssal ropja, a Felkelő Nap Országának képviselője tanítványával romantikázik, és úgy általában mindenki megtalálja a párját. Néhányan az asztal tetejéről próbálják az emelkedett hangulatot elérni.

Egy hajszínéről nevezetes negyedéves gondoskodik a mindenes-brigád szórakoztatásáról: bejelenti, hogy egy bánatos leány a második emelet egyik ablakában artista mutatványokat próbál, és a leány személyét is felismerni véli. A brigád egyik tagja az egyik biztonsági őrral végigloholja mindkét emeletet, holott a tornász ambíciókkal megáldott leány már régen a földszinten ácsorog

a pult előtt, sírástól bedagadt szemekkel várva, hogy valaki teletöltse a poharát, és különben sem az, akire a végzős gondolt. A riasztó eset után (de nem pusztán ezért) a folyosókat a gondnok lezárja.

A zenekar lassan kifogy minden ismert dalból, sajnos még a JTIF-indulót sem tudják eljátszani. Egy negyedéves kérésére egy harmadéves hallgató lép a reflektorfénybe (Józi, hol vagy?). A zenekarral párhuzamosan a buli is haldoklik.

Néhány eset azért még felrázza a hangulatot. Például egy meséjéről elhíresült végzős szocpedes fiatalembert megtámad a sarokból egy teljesen ismeretlen mobiltelefonos egyed; vagy a lezárt ajtók kinyitása után előkerülő párocska története, akik még a lezárás előtt tűntek el - a fiú elsős, a lány negyedikes. Egy másik ugyanilyen összetételű pár nem ilyen szemérmesen csinálja, vállalja a kapcsolat nyilvánosságát. A legkülönbözőbb emberek kerülnek intim viszonyba egymással. Egy elsőéves tesist a brigád egyik tagja kénytelen átszállítani

a koliba, mert nem tudják felébreszteni. 2.00-kor a Védelem Kft. alkalmazottai távoznak, a szolgálatot a brigád tagjai vállalják fel.

Ebbe a tompa kábulatba csendül bele a távol-keleti tanárnő barátnőjének hangja, aki valahogy ottmaradt az első emeleten, az ülőgarnitúrán, alvó állapotban, a tanárnő felejtette ott. A brigád hazaküldi. Ő volt az utolsó vendég.

Utóhang:

S z o m b a t délelőtt a kollégiumban csak horkolás hallatszik, bár van, akinek nem felelnek meg a kolszolgáltatásai, inkább kimegy a vasútállomásra. Itt-ott felbukkan néhány elgyötört arc, főleg a kávéautomata környékén.

„Néhányan az asztal tetejéről próbálják az emelkedett hangulatot elérni...”

Szintén ők félreérthetetlen jelekkel próbálják a mulatozók tudtára adni, hogy közeledik a záróra, villámként cikáznak a még talpon lévő résztvevők között kezükben teli rekeszekkel, felmosóröngyökkel, miegyébbel. Az alkoholtól tompa agyak lassan bár, de veszik az adást, szétszéled a társaság. Valakinek már itt véget ér az este, visszavonul a kollégiumba aludni, a virgocok átsétálnak a közeli vendéglátóipari egységbe. A brigád ekkor kezd bele az igazi munkába, a takarítás gyönyöreit elvonják minden másról a figyelmet.

A botrány persze késleltetve van, akkor robban ki, mikor a használt terítők visszakérülnek a G.H.-ba, és óriási megrökönyödést vált ki az állapotuk (mármint az, hogy milyen mocskosak), pedig ez így van minden évben.

A visszhang vegyes. Aki jól érezte magát, azt mondja: „Jó buli volt.” Aki nem emlékszik semmire, az is. A többi nem számít, hiszen egy év múlva megint lesz bankett.

„Partvis”

Fotó: Sárközi János

MÚLTIDÉZŐ

A fenti címmel új rovatot indítunk, melyben öregdiákok mesélik el egy-egy kedves történetüket a múltból. Elsőként Dézsi Zoltán mondja el, mire is emlékszik vissza szívesen.

„Aki most azt várja, hogy valami szaftos, alkoholizmussal összefüggő történetet fog olvasni, melyben lelepleződik, hogy a TK-sok évekkel ezelőtt is sokat piáltak, nos annak teljesen igaza van. Utolsó éves voltam (ami egyben itt az első évem is volt, hiszen ezt megelőzően Esztergomba jártam), s nem igazán szerencsétlen tanáraimat jelenlétemmel. Annál

inkább részt vettem a közösséget erősítő programokon, például a Vasutasban megrendezett Tivornyákon. Egy alkalommal éppen az említett egységben söröztünk, amikor egy szimpatikus fiatalember engedélyt kért, hogy leülhessen mellém. Természetesen ez ellen nem volt kifogásunk. Jójúzen iszogattunk, s beszélgettünk mindenféléről. Éjfél után azután szedelődözni kezdtem, mondván, hogy holnap be kell, hogy menjek első órára, mert vészesen közelít a félév, s én még egyen sem voltam. Újdonsült barátunk megkérdezte, hogy kivel lesz óránk, mire én közöltem, hogy valami Várszegivel, akit ugyan nem ismerek, de bizonyára örülne neki, hogyha végre egyszer találkoznánk. Asztaltársunk mosolyogva visszatütemetett a helyemre, majd közölte: Várszegi Tibor vagyok.”

Teszt végzős hallgatóinknak (II. rész)

Névjegy:

- 1., Név?
- 2., Születési hely és idő?
- 3., Magasság?
- 4., Testsúly?

Kedvencek:

- 5., Város?
- 6., Étel?
- 7., Ital?
- 8., Állat?
- 9., Női, illetve férfinév?
- 10., Tantárgy?

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Kábitószer?
- 12., Szerelem?
- 13., Főiskola?
- 14., Zsebzsír?
- 15., Háború?
- 16., Pénz?

Egy kicsit bővebben...

- 17., Életfelfogás?
- 18., Búcsú a főiskolától...?

Névjegy:

- 1., Bodzsár Csilla (Pilács).
- 2., Nem ma volt, az biztos. Második X-en már...
- 3., 173 cm.
- 4., 54 kg.

Kedvencek:

- 5., Róma.
- 6., Palacsinta (krémes).
- 7., A jászberényi üdítő nedű: csapvíz. (Amitől csak egyre jobban kiszáradok.)
- 8., Kutya.
- 9., Emese, András.
- 10., Ének, tesi.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Főlesleges.
- 12., Az illetékes tudja, hogy mi jut eszembe róla...
- 13., Alvás.
- 14., Olvasás (meg rajzolás).
- 15., Nem kellene!
- 16., Nincs.

Egy kicsit bővebben...

- 17., Le kellene szokni az utólag gondolkodásról...
- 18., Sok minden eszembe jut... Leginkább az, hogy nem akarok búcsúzni, mert az egyértelműen a távozást jelenti. Meg az, hogy nem túl szép dolog szétszakítani egy családot! (Gólyafiakat, gólyalányokat, gólyaférjet a gólyafeleségtől és gólyaanyától.)

Névjegy:

- 1., Vő Attila.
- 2., Gödöllő, 1973. november 12.
- 3., 173 cm.
- 4., 72 kg.

Kedvencek:

- 5., Jászberény.
- 6., Rakott krumpli.
- 7., Ásványvíz (reggel).
- 8., Az egyetlen egybetűs!
- 9., Réka, illetve -
- 10., Filozófia (kocsmái).

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Friderikusz, Frei, Juszt, TV, Vészhelyzet, Esmeralda.
- 12., „Love never die” (Drakula).
- 13., Ebédlő, büfé, koliban délelőttök a fotelokban.
- 14., Újság?
- 15., Hülyék...
- 16., Volt, nincs, majd lesz és az is el fog fogyni.

Egy kicsit bővebben...

- 17., Amin nem tudsz segíteni, azon ne idegeskedj. Holnap is felkel a Nap. Örökké nem eshet...
- 18., Elmúlik lassan, pedig tarthatna akár nyugdíjig is... Csak a szervátültetést kellene megoldani.

Névjegy:

- 1., Pető Rózsa.
- 2., Jászberény, 1976. 05. 29.

3., 165 cm.

4., 7 kilóval több, mint kel-
lene.

Kedvencek:

- 5., Egy világkörüli út után foglalnék állást e kérdésben. (Valószínűleg Kairó, de e-sélyt adok a többi városnak is!)
- 6., Ha éhes vagyok bármi, csak kaja legyen.
- 7., Johnnie Walker.
- 8., Főiskolánk hímnemű hallgatói, a városban van már állatkert, és most már Rezervátum is.
- 9., Klotild, Rafael.
- 10., A filozófiát kellene írnom, mások szerint pedig nem. Államvizsga után az összes tantárgy.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Rosszabb, mint a hirtelen halál, mert ez önmagad-ból úgy kiforgat és megaláz saját magad előtt, hogy azt kívánod bár meghaltam volna egy balesetben.
- 12., Ha őszinte és viszonzott, életed legjobb és legszebb része, de ha nem...
- 13., Hajrá, JTKF!
- 14., Az elmúlt négy év alatt egyre színvonalasabb lap. Köszönet azoknak a keveseknek, akik dolgoznak is vele és legalább egy órára – olvasás közben – bebizonyítják nekem, hogy a JTIF-re járnak jó fejek is, mert ezt néha nagyon nehezen veszem észre.
- 15., „Szeretkezz, ne háborúzz!”
- 16., Mindenki azt mondja: „– Á, az nem számít!” és azt is, hogy „– Nem boldogít!”. Ezt azok mondják, akiknek elég van belőle. De ha nincs pénzed, akkor éled meg a saját bőrdödön, hogy mit jelent a PÉNZ!

Egy kicsit bővebben...

- 17., „Quidquid discis, tibi discis.” (Petronius) Bármit tanulsz, magadnak tanulsz. „A szavak arra valók, hogy elrejtsek az ember gondolatait!” (S. J. Malagrida)
- „Landamus veteres, sed nostris utimus annis.” (Ovidius)

„Az elődöket dicsérjük, de a magunk korában élünk.”

„Soha nem mondd azt, hogy soha!”

18., Jó volt ide járni. Köszönöm mindazoknak, akik segítettek és azoknak is, akik nem. Nélkülük nem lennék egy hónap múlva diplomás ember. Bár én máig nem értem, hogyan végeztem el a tanító szakot, hiszen sem énekelni, sem rajzolni, sem táncolni, sem gimnasztikázni nem tudok. A tangyak óráim pedig rendszeresen katasztrófák voltak. A többi ne is részletezzük (a félévi nyelvtan uv, úszás, stb.). Az indexem hátsó lapjait meglátva minden vizsgáztató furcsán nézett rám, vajon miért? Megtiszteltetés volt szakemberek óráit hallgatni, vagy nézni. (Ezt a főiskola falain kívül értékeli csak az ember). Köszönet a szüleim-nek, hogy lehetővé tették, hogy diplomás ember legyek! Összegezve: „Szex, fagyí és Rock and Roll”!

Névjegy:

- 1., Tábori Zsuzsanna.
- 2., Szolnok, 1976. január 10.
- 3., 160-170 között.
- 4., Hé, fiúk!

Kedvencek:

- 5., Mexikó City.
- 6., Nem mászik, nem pis-log, kevésbé büdös.
- 7., Ózibaracklé (+ fészíté-sei).

Teszt végzős hallgatóinknak (II. rész)

8., Katicabogár, Zsiráf (talán egyszer elérem).

9., Artúr, Pongrác, Aladár.

10., Filozófia, Komm. ism. (ami humán).

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

11., Minek? (Így is hülye vagyok.)

12., Rátaláltam.

13., Családias (nekem!). Szeretem.

14., A Benkő Tomi korszak.

15., A csend utáni állapot. Gusztaustalan.

16., Semmi.

Egy kicsit bővebben...

17., Azt hiszem kevés lesz a hely. Az élet túl rövid ahhoz, hogy ne élvezsem minden pillanatát. Az ízeket és illatokat csak úgy szeretheted, ha boldogabbá teszed a körülötted lévőket. Az életben nincs vesztes!

18., Minden lehetőséget, emberi kapcsolatot meg kell ragadnod, hogy ne váljanak unalmassá az itt töltött napjaid. Szeretlek Benneteket!

Névjegy:

- 1., Kesztyűs Zsolt.
- 2., Tiszaföldvár, 1975. október 29.
- 3., 173 cm.
- 4., 76 kg.

Kedvencek:

- 5., Sydney.
- 6., Brassói.
- 7., Árpakóla.
- 8., Kuttyus + Hali.
- 9., Ildikó, Zsolt.
- 10., Jog.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Pörögj, marha.
- 12., Szeretem!
- 13., Mármint ez???
- 14., Egy hosszú nyakú állatfajta, amit zsebre dughatsz.

15., Közel van...

16., Jöhet! Sőt jöjjön! SŐT KELL!!!

Egy kicsit bővebben...

17., Mikor mi.

18., Á, még nem.

Névjegy:

- 1., Korbely Szilvia.
- 2., Szarvas, 1977. január 23.
- 3-4., Mármint a jelenlegi állapotomban kérdeitek! Mert napról napra változik mindkettő.

Kedvencek:

- 5., Szarvas!
- 6., Minden, amit nem én főzök... Ez vicc volt. Nincs.
- 7., Imádom a jó vörös- és fehérborokat. Ezen kívül a whisky és a tequila.
- 8., -
- 9., ???
- 10., Az már régen volt: a gimiben. Magyar, rajz, műv. tört.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Vigyázni kell vele...
- 12., „...nincsen számodra kijelölt társ a Földön, az egyetlen. Az eleve elrendeltségnek ez az ostoba idevetítése az egyik legnagyobb verem, amelybe a szerelmek belesétálnak.” (Xaver Varnus)
- 13., Az jó.
- 14., Szintén jó.
- 15., Nem jó.
- 16., Ez a szükséges rossz.

Egy kicsit bővebben...

17., „...az élet is. Csak játék, hogy játszani öröm, s hogy igazi vesztes csak akkor lehetsz, ha a lelkedben burjánzó ostoba félelemmel kizárod magad belőle. A világ, amelybe beleszületünk, inkább ellenséges, mint közömbös, de semmi esetre

sem barátságos. Elemek és tragédiák, a kezdet és a vég súlyos titkai, és saját lényünk törekény falai közé vagyunk bezárva. De rabtartónk színes ceruzákat adott a kezünkbe, s rajtunk múlik, hogy a szívérvány melyik színét választjuk életünk ma még szürke kifestőkönyvéhez. (X. V.)

18., Ha sokat bulizol, ki lehet bírni. Őszintén: ááá, hagyjuk!

Névjegy:

- 1., Farkas Orsolya.
- 2., Kazincbarcika, 1976. 10. 14.
- 3., 163 cm.
- 4., 47 kg.

Kedvencek:

- 5., Riva del Garda (Olaszország).
- 6., Vajas kenyér paradicsommal.
- 7., Curasso.
- 8., -
- 9., Fanni és Richard.
- 10., Testnevelés.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Utálom még a szót is kimondani.
- 12., Biztos létezik.
- 13., Szuper volt.
- 14., Túl sok számát nem olvastam.
- 15., Nem vagyok kíváncsi rá, milyen is lenne.
- 16., Nem baj, ha van, de nem elsődleges.

Egy kicsit bővebben...

17., Egyre feljebb és feljebb, de a legfontosabb számomra az elismerés és a bizalom irántam. Utálom a pontatlanságot és a hazug, kétszínű embereket.

18., Már nem félek tőle, mi lesz velem, ha vége lesz. Imádtam a társaságot, a

tivornyákat. Nagyon fog hiányozni és igyekszem majd minden szabadidőmet Berényben tölteni, bár ezt biztos nehéz lesz megoldani. Sajnos későn jöttem rá, de tanácsként azt ajánlanám mindenkinek, hogy szórakozzon, ameddig lehet, minden lehetőséget használjatok ki, és próbáljatok ki mindent, kivéve a kábítószer!

Névjegy:

- 1., Gáblí Heni.
- 2., Szolnok, 1977.
- 3., 175 cm.
- 4., 70 kg.

Kedvencek:

- 5., London.
- 6., Milánói makaróni.
- 7., Körtelé, rostos őszibarack.
- 8., Macska és a ló.
- 9., Margaréta, Szilárd.
- 10., Ilyen nincs.

Kapásból, avagy mi jut eszedbe róla?

- 11., Egy utazás (a pokol felé), ahonnan nincs kiszállás.
- 12., Ó.
- 13., Kihívás?
- 14., A második legjobb dolog a főiskolán (Az első maradjon titok!).
- 15., Félelem.
- 16., De jó volna.

Egy kicsit bővebben...

17., Több vasat kell a tűzben tartani.

18., Jó volt, szép volt, de elmúlt. Egyszer mindennek vége kell, hogy legyen. Búcsúzás? Utálok búcsúzkodni, de hát ez az élet, nem? Ha újra születnék, akkor ismét nem hagynám ki a főiskolás éveket.

Összegejtötte:
BT, Vacska Máté és
Kukonya.

Arachnophobia – Pókiszony

Pókok. Kicsi, nyolclábú állatkák, kisebbek, nagyobbak, van közöttük kecese, vékonylábú és zömök, vastag, nagy szőrös lábakkal. Szóval, elég díszes társaság, s mi – emberek – eme tág társadalom tagjaitól félünk. Mit félünk?

Rettegünk! Legalábbis a népesség jelentős része. Ezt nevezhetjük fóbiának. A fóbiák leggyakrabban előforduló csoportját „közönséges fóbiának” nevezzük. Ide tartoznak a magasságtól

való félelem (akrofóbia), a zárt tértől való félelem (klausztrofóbia – milyen jó, hogy nem működnek a liftek?!) és az úgynevezett állatfóbiák. Ezek a félelmek – állítólag – a nőknél (lányoknál) kétszer olyan gyakoriak, mint a férfiaknál (fiúknál).

Kíváncsiságom nem hagyott nyugodni, s egy kis közvélemény-kutatást végeztem hón szeretett kollégiumunkban. Íme az eredmény:

Kérdések:

- 1., Mi a kedvenc állatod?
- 2., Melyik az, amelyiktől félsz?
- 3., Hogyan „viszonyulsz” a pókokhoz?
- 4., Van-e valaki a családban, aki fél a pókoktól?
- 5., Mi a reakciód, ha egy pók mászik a hajdon?

Válaszok:

Kukonya (Léda – alias kedvenc munkatársam):

- 1., Egy kis „kövér” tigris.
- 2., Minden állattól félek, de főleg a kutyáktól, macskáktól.
- 3., Félek, iszonyodom tőlük és undorodom.
- 4., Egyedül vagyok ezzel a problémával a családban.
- 5., Sikítok, és legszívesebben az összes bőrt leszedném magamról. Undorodom az egésztől.

Robu Albert:

- 1., Juhász kutya.
- 2., Nincs.
- 3., Eltaposom, vagy agyonütöm.
- 4., Anya.
- 5., Megölöm.

Kapuvári Emese:

- 1., Papagáj.
- 2., Amelyik csúnya és szemtelen.

3., Egyáltalán nem izgatnak. Néha a szobában megfogom őket és kirakom az ajtón kívül szegényeket, hadd éljenek tovább.

4., Szerintem nincs.

5., Kiveszem a hajamból (hacsak nem madárpók).

Korbely Szilvia:

- 1., Nincs.
- 2., Béka.
- 3., Közömbös.
- 4., Nincs.
- 5., Azt hiszem, ordítanék.

Kövér Tamás:

- 1., Sárkány.
- 2., Piranha.
- 3., Szeretem őket.
- 4., Anyukám.
- 5., „Leszállnál, most lett megmosva?”

Gergely Anna:

- 1., A kutya. A boxer.
- 2., A vérszomjas kutya.
- 3., Egyszer, körülbelül tizenegy évesen halálra rémültem egy ronda, nagy szőröstől. Azóta én ijesztgetem vele a legjobb barátnőmet.

4., Az öcsém – miattam.

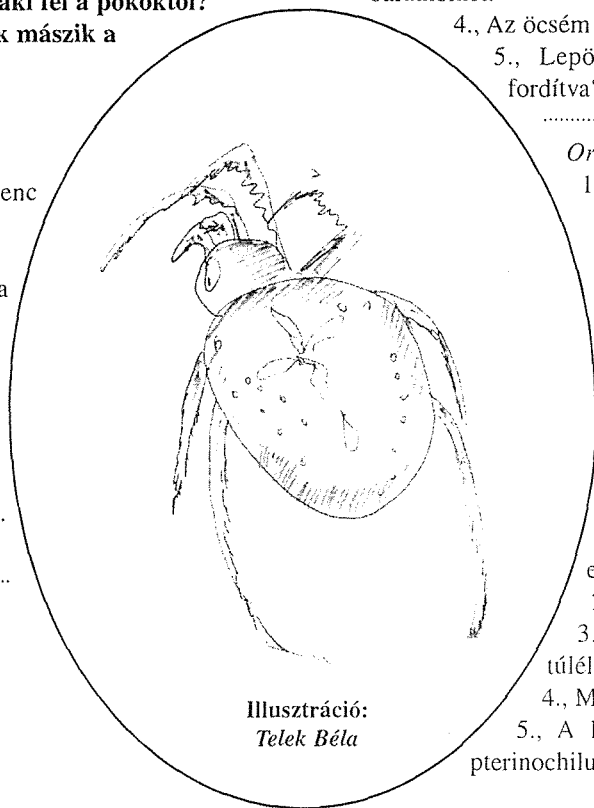
5., Lepöckölöm. Aztán összeesek. Vagy fordítva?

Orosz Csilla:

- 1., Kutya.
- 2., Macska.
- 3., Nem félek.
- 4., Nincs.
- 5., Lelököm a hajamról, de nem ölöm meg.

S végül, de nem utolsó sorban e téma egyik nagy szakértőjét, *Rakottyai Gábort* kérdeztem. Íme a válaszai:

- 1., Halak, pókok és minden egzotikus.
- 2., Kígyók (mérgek).
- 3., Érdekes állatok, a természet túlélői.
- 4., Mindenki, rajtam kívül.
- 5., A házi pókoktól nem félek, de egy pterinophilus pinifectől igencsak megijednék.

Illusztráció:
Telek Béla

Azt hiszem, egész jó az arány...

Az idén is TOUR-tunk

Kezdetben vala a sötétség. A derék és böcs TK-sok csak kóboroltak minden cél és elképzelés nélkül Jászberény kocsmáiban, s maguk sem értették, hogy tulajdonképpen mit is keresnek ők az egyes vendéglátó-ipari alapegységekben. Némán itták söreiket (borait, töményeiket), s az élet nagy kérdésein merengtek.

Mit is kellene tenni, hogy tartalommal telítődjenek a közösen eltöltött napok, hogy végre történjen valami, amit annak idején a mostani általános iskolások is emlegetnek majd TK-s korukban, amire jó lesz visszaemlékezni nagypapaként is. Egy alkoholizációval eltöltött estén azután megvilágosodott a négy muskotályos agya. A történet való leírására ma már nem vállalkozhat a krónikás, hiszen az eltelt több, mint egy év alatt mindent befedett az ősköd, de valószínűsíthető, hogy a kocsmában elhelyezett (az alkoholisták kultúrált szórakoztatását szolgáló) *Junoszt* típusú televízióban éppen a Rockenbauer Pál nevével fémjelzett *Másfél millió lépés Magyarországon* című dokumentumfilm foroghatott, ami arra sarkallta a sokat próbált, hányatott életű testőröket, hogy életre híják a *Nagy Kör Tour* elnevezésű művelődési programot, mely ars poeticájaként a következő jelölték meg: „*Másfél millió kistróka Jászberényben*”. Idézet a túra tervezetéből: „a rendezvény jól szolgálhatja az intézmény első éves hallgatóinak beilleszkedését Jászberény mikro-tár-

sadalmába. Lehetőség nyílik a helyi nevezetességek és népszokások megismerésére, valamint arra, hogy a túra során a 4 (négy) évre idetelepült diákok közelebb kerülhessenek az őslakosokhoz, bizonyításuk számukra azt, hogy (ha nem is tudnak

öltözetben (túracipő, hátizsák, szakadt póló, cigaretta, sörbontó).

Élmény volt látni a sok romlatlan, fiatal arcot, a tiszta tekinteteket, a szervezők némileg már ráncosabb, többet próbált, de mindenképpen atyai homlokát, s jó volt arra gondolni, hogy a hosszú túrát követően, milyen édes is lesz majd a résztvevők számára a pihenés a kollégium különböző helyiségeiben (zuhanyzó, folyosókövezet, pingpong-asztal, stb). Így utólag (már kocskázat nélkül) kijelenthetjük: a rendezvény elérte célját. Az őslakosokkal valóban sikerült közelebbi kapcsolatba kerülni. A *Sziget Büfében* például a helyiek szeretete odáig fajult, hogy külön-külön köszöntötték a túrán résztvevő fiatalok édesanyját. A közösségformálás tekintetében sem elhanyagolhatóak a sikerek. Többen közel

Indulásra készen...

fejen állva italokat fogyasztani) nem rosszabbak azoknál, akik már évtizedek óta járják a város magán és állami vendéglátó helyeit.” Az elméleti kidolgozást a túra útvonalának kijelölése követte, bár az ötletgyárosok már az első pillanatban deklarálták, hogy csak az indulás és az első néhány állomáshely kötött, a túra további részében érvényesülni kell a spontaneitásnak, és az alkotó fantáziának. Ennek megfelelően az előre kijelölt 29 kocsmatervezet volt (mint kiderült, az is maradt). A tavalyi sikeren felbuzdulva az idén 14-en vágtak neki a túrának a megfelelő

kerültek egymáshoz, s túlárado szeretetüknek ajkaikkal is hangsúlyt adtak. Persze voltak olyanok, akik különböző okok miatt nem járták be a túra teljes útvonalát (delirium, szerelem, stb.), de a krónikás ezúton küld kétségbeesett segélykiáltást a szervezők felé: „*Fiúk, nekik is adjátok meg a gyakjegyet és a diplomát, megérdemlik*”.

A *Négy Muskotályos* sajtóirodájának közleménye szerint egyébként a hatalmas sikerre való tekintettel októberben újabb túrán vehetnek részt a(z) (le)épülni vágyó fiatalok.

Dézi Zoltán

KRONOLÓGIA

(állomásról-állomásra)

1. állomás: Pótkerek

Délután egy óra. Csengő hangok, tiszta tekintetek. *Kisöreg* az első pohár után elégedetten jegyzi meg, hogy egyelőre minden rendben, a társaság bírja a fáradalmakat (valaki hangosan büfizik). *Kiszu* fennhangon újságolja, hogy üveges borból 45 forint a fröccs, majd körbenéz. Mivel senki sem tudja eldönteni, hogy sokallja, vagy kevesli az összeget, csendes bólintások érkeznek válaszként. *Hibi* valamit talál a bögréjében, amiről többen valószínűsítik, hogy bogár. Mivel az állat által elfogyasztott alkohol visszanyerésére nincs mód, *Hibi* vele együtt fogyasztja el italát.

Fontos pillanat: (be)nevezés a túrára

2. állomás: Garázs

Egyöntetű a vélemény, hogy a kocsmában hányásszagú fröccsöt árulnak. Ha már erről esik szó, *Adria* megjegyzi, hogy ő bizony hamarosan rókázni fog (a felvetéshez többen lelkesen csatlakoznak). *Fater* a demokráciát megcsúfolva a Kulacsba vezényli a társaságot, holott a lányok közfelkiáltással a Vasutast kívánják meglátogatni.

3. állomás: Kulacs

Még mindig teljes a csapat, bár többek lába szépen lassan teleszkóppossá kezd válni. A hangulat emelkedéséről az is tanúskodik, hogy egyre erőteljesebb a kommunikáció a résztvevők között, s kiborulnak az első asztali díszek is. *Kata* optimista: ha vége a túrának, elmegyünk valahova kocsmázni. 14:07, amikor felcsendül az első jó

KRONOLÓGIA (állomásról-állomásra)

hallható, szépen kivezetett (vagy intonált) csuklás (*Kiszu*). Az első testi közeledési kísérlet is megtörténik, de sajnos nem szökken szárba a szerelem: „*Jó lenne, ha levenné rólam a kezéd*”. Néhány pillanatra pánik remegtet a levegőt, mikor valaki izgatottan bejelenti, hogy a Sofőr büfében nincs alkohol. A válságstáb összeül, és törli a programból az említett vendéglátó-ipari alapegységet. (Örömkönnye, csók.)

4. állomás: Mini presszó

A fröccs mindössze 13 forint. Ennek ellenére a tudósító UNICUMOT fogyaszt, s érzi, hogy mind nehezebben szántja tolla a papírt. Elcsattannak az első csók. Többen úgy vannak, mint az eszperanto tanfolyamosok: megtalálják a közös nyelvet. 14:40-et mutat az óra, amikor először tart vissza egy résztvevőt, az egyenes vonalú, egyenletes mozgásban egy ki nem világított karó.

5. állomás: Sport Büfé

Elhangzik az első igazán őszinte vallomás (*Hibi* részéről): „*Má' be vagyok nemi élve, mint az ürülék*”. (Természetesen egyszerűbb nyelvezetben.)

6. állomás: Kék Büfé

Három résztvevős lengőteke bajnokság, melynek csak győztese van, hiszen legalább egyszer mindenki el tud dönteni egy bábut. *Kisőreg* nehezen tudja palástolni jókedvét, s táncra perdül. *Fater* távolba révedő szemmel elégedetten, de mégis elgondolkodva szemléli a látottakat.

(Benkótomi: – Számomra sokat jelent, hogy így együtt vagyunk. Talán fél liter bor után szentimentálisnak tűnök, de jó érzés, hogy dupla annyian vagyunk, mint tavaly. Jó együtt lenni, s jó tudni, hogy mindenki emlékezni fog ránk – már csak emiatt is (!) –, mivel mi találuk ki ezt a nótát. Atyjai vagyunk valaminek, ami remélhetőleg hagyomány marad. Tudom, sokan firtatognak, hogy a „szesz tart össze bennünket”, de ez nem igaz. A pia azért kell, mert ez adja a keretet az egésznek, de itt mégis a beszélgetések, az együttléti a lényeg, ami (és ezt már sajnos kifutó diákként mondhatom) későbbi barátságokat, munkakapcsolatokat alapoz meg.)

Lorenzo szájából kiszakad az első „Mocsos Fradi!”, majd *Soma* próbálja színészi hajlamait kiélni szavalással: – „*Aki másnak kertbe kerész, annak fűtyül a huhogány*”. A vers osztatlan sikert arat, a művész megfáradtan kifarol a kocsmából, majd hanyatt esik a küszöbön.

A tudósító is ember...

7. állomás: Kanizsa

Megérkezik *Öcsi*, s így együtt van a *Négy Muskotályos*. *Katának* kedve támad felhívni az édesanyját, s nehezményezi, mikor erről többen le kívánják beszélni. 16:07-kor felcsendül az első nóta, s *Sebes* megjegyzi, hogy kezd egyre jobban lenni (pedig az egyik helyen ropit fogyasztott).

8. állomás: Rákóczi

A tudósító ráborul a pultra, több UNICUMOT (ZWACK) elfogyaszt, s elfelejt jegyzetelni.

9. állomás: Gól

Soma elhatározza, hogy felmászik a

lengőteke állvány tetejére. A döntést tett követi, s csak odafent jön rá; nem tudja, hogyan is kerül vissza a már amúgy sem túl stabil anyaföldre. Végül az akarat és a gravitáció lehozza. *Kata* az elfogyasztott alkohol jótékony hatásának köszönhetően elfekszik a fűben, amit négy kitéhezett kan felkérésnek tekint, s ráugrik a meglepődött, de (szemmel láthatóan) el nem keseredett lányra.

Egy „józan” vélemény

Gondban voltam. Buli készül, amin az összes barátom ott lesz. És én nem mehetek, mivel nem iszok alkoholt. Pedig egy *kocsmatúra* azért erről szól...

Persze, nem pánikoltam, egyszerűen jelentkeztem *ENSZ-ellenőrnék*. Akkor még nem tudtam, mit tettem.

Először átsiklottam az inté jeleken. Hogy mindenki sajnálkozva mosolyog rám, hogy többen aggodalmukat fejezik ki velem kapcsolatban, hogy néhányan felajánlották, hogy fizetik a pszüchiátermet...!

Gondolkodóba akkor estem, amikor eljutottak hozzám a tavalyi elődömről szóló hírek. Hogy ő nem csinálta végig... Hogy milyen idegtépők voltak vele... Hogy a végén *örjöngött*... Hogy akkor pedig sokkal kevesebben voltak...

De akkor már nem volt visszaút, mivel más jelentkező nem akadt a posztomra! (Már ennek is gyanúsak kellett volna lennie!)

Így azon a bizonyos napon én is ott „gyülekeztem” az aulában. És mindent összevetve, *egyáltalán nem bántam meg*. Hiszen jó kis társaság gyűlt össze, és végig jól éreztem magam. Voltak, akikkel ott beszéltem

életemben először, és olyan nem, akivel utóljára.

Sőt! Régi viszályok rendeződtek, új szerelmek alakultak (ha csak egy éjszakára, egy órára is), és szinte mindenki jól mókázott.

Nekem egy kicsit az volt meglepő, hogy kevesen voltak, akik igazán kidőltek. Persze, azért akadt olyan is...

Voltak, akik később csatlakoztak hozzánk, voltak, akik hamarabb abbahagyták. És voltak, akik azért piszkáltak, hogy ne rohanjunk annyira, és voltak, akik azért, hogy haladjunk már...

És, mint kiderült, nekik volt igazuk, hiszen a kifűzött célt csupán az időhiány miatt nem tudtuk teljesíteni, mert a legtöbb kocsmá „korán” zárt.

De így is rekordot döntöttünk. És ez a lényeg.

Persze, azóta néhány helyet kicsit kerülök, mivel még aznap este kaptunk visszajelzéseket, hogy itt-ott majdnem több kárt csináltunk, mint hasznot... Gondolok a poharakra, hamutálakra, fűszertartókra, stb.

De azt hiszem, ez valahogy várható volt. Röviden összefoglalva, jó buli volt, jó társaság, és utólag is köszönöm, hogy megkíméltétek az idegrendszeremet, és én is gond nélkül végig tudtam csinálni.

Eduss

10. állomás: Tere-fere

Sűrű sor a WC előtt, ki-ki állapotának megfelelően kiüríti fölöstestnedveit. *Adria* 5 cent bélizért (jb-i folklór) elfogyaszt egy fej tulipánt, majd megjegyzi, hogy ezek után alighanem pirosat fog hányni. *Kiszu* arcán a jóllakott övödásokra oly jellemző mosoly, majd kijelenti: „*Most már nem is kívánok semmit. Esetleg egy kis sört.*” 17:15, az első VUK (ami tudvalevőleg egy helyes kis róka).

A 10. és 11. állomás között szétszakad a banda, többen többfelé indulnak, de hosszas keresés után sikerül egymásra találni, egyedül *Kiszu* tűnik el, de másnap ő is előkerül.

KRONOLÓGIA (állomásról-állomásra)

11. állomás: Sziget Büfé

Az első összetűzés az őslakosokkal, akik nehezményezik, hogy a bunkó főiskolások (kiemelés a helyszínről) padnak használják a kocsmai kerítés tetejét. Verekedés végül nem lesz a dologból. Ettől függetlenül eltörnek az első poharak.

„Kölykök a hátsó udvarból”

12. állomás: Törpe Büfé

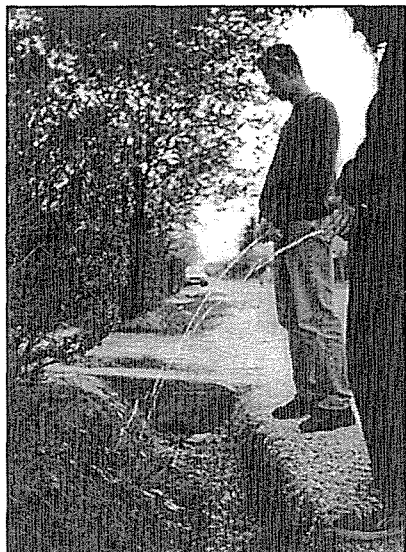
A fáradtság első jelei mutatkoznak az immár közel négy órája úton levő társaságon. Többen vitatkoznak, mások apátiába zuhanva figyelik az eseményeket, *Adria* levelet ír, de közben többször elfelejti, hogy kinek. Megint mások a zenegép dallamaira táncolni kezdenek, amit nehezen viselnek az őslakosok. Az első táncos duó: *Lorenzo* és *Barbie*. Élénk feltűnést kelt, amikor *Öcsi* a techno dallamaira kacsatáncot kezd járni. Többen csörögnek, a szeretet elural mindenkit.

13. állomás: Kismackó Falatozó

Töbбекnek eszébe jut a *Beatrice* együttes közkedvelt nótájának egyik sora: „ami befolyik az rögtön kifolyik”. A főszervező, *Fater* feszültsége oldódik, legalábbis erre utal, hogy beáll a csörögők közé.

14. állomás: Sánta Falatozó

Return of the *Kata*. Senki sem tudja (különösen ő nem), hogy hol volt egy órán keresztül, s hogy a város 178 kocsmája közül hogy bukkant rá éppen a Sántára, de nem is ez a fontos, újra erősíti jelenlétével a társaságot. *Niki* csak azért csörög, hogy bekerülhessen a tudósításba (ám legyen), *Hibi* pedig 19-szer nevezi lassú alkoholistának *Fatert*. A tudósító újabb két UNICUMOT rendel, majd mikor senki nem látja, titokban elfogyasztja a nevezeteket.

„Ami befolyik, az rögtön kifolyik...”

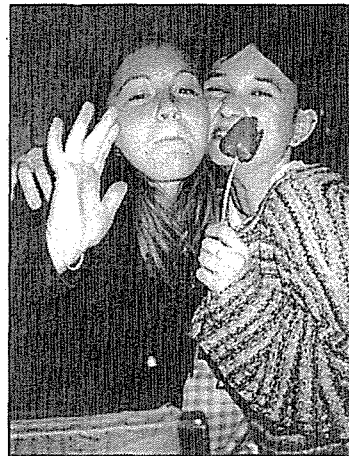
15. állomás: Dreher

Adria immáron másodszor járul a WC kagyló elé, próbálkozását ezúttal is siker koronázza. *Öcsi*, *Győző* és a tudósító pálinkát isznak, ami

mindhármójukat végleg kiiktatja az értelmes lények sorából. Csörögések mindenfelé.

16. állomás: Pipacs

Végre sikerül valahol az italokat szanaszét önteni, aminek mindenki örül, kivéve a kocsmaszemélyzetét és józan vendégeit (ez utóbbiak nem a TK-sok közül kerültek ki). Egyre kevesebben tudják, hogy tulajdonképpen hol vannak, és mit is keresnek ott.

17. állomás: Königbrau

Nem tudom, mi történt ott. (Az est további részéről a szervezők elmondása alapján számolunk be. – A Szerző.)

Mosolyogni!

18. állomás: Jóbarát

Sok pohár eltűnik, s többek zsebe gyanúsán csörög.

19. állomás: Arany síp

Elcsattan az első csók az egyneműek között.

(**Renáto:** – *Bánom, hogy lemaradtam az elejéről, de igyekszem pótolni a tölteteket. Célom nem lehet más, mint a takonyrészség. Hogy mik a terveim a mai nap további részében, nos azt hiszem, szerelmék még a merevedés állapotába kerülnek, hogy az Óperenciás tengeren túlra... (hangja elcsuklik a meghatótságtól, s közben rajtaütésszerűen elfelejti, mit is akart mondani). Mindenesetre azt hiszem, nem érzek majd ma éjjel vágyat a nők iránt, illetve nem teszek különbséget a nemek között.)*
(A szövegrészlet megszakad, mert többen már menni szeretnének a következő kocsmába.)

20. állomás: Gál Kocsmá

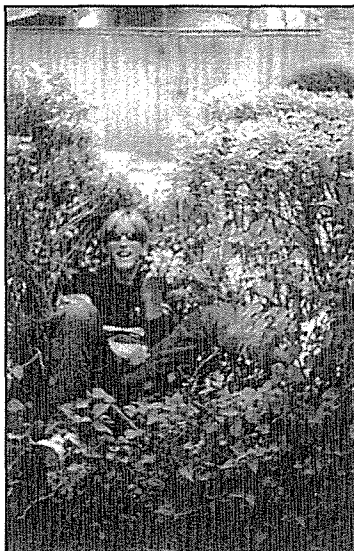
Nincs információ.

21. állomás: Szileksz

A jelen lévők emléktárgyát fogyasztanak márciusban elhunyt társuk, *Tamás Laci* emlékének adózva... A megható pillanatok és az emlékezés percei után *Kisöreg* a távirányítóval babrál, de nem sikerült neki...

(**Viszkokarcos:** – *Jól érzem magam. A hozzáállás pozitív, ezen azt értem, hogy nincs olyan, mint tavaly, amikor egy-egy kocsmánál többen leragadtak, ha az tetszett nekik. Számomra felemelő érzés a sok első lány. Ez az, ami erőt ad szervező munkánkhoz. Ez alapján bízom abban, hogy a hagyomány túlél bennünket, s utódaink még egy évtized múlva is tisztaírnak majd. Ez a rára felkészíti a lányokat az előttük álló nehéz, hányatott évekre, bár azt kell, hogy mondjam, a résztvevők többsége már eleve remek referenciákkal érkezett iskolánkba, s az elmúlt néhány hónap igazolta klasszizukat. Hogy ki lehet közülük igazi kemény, szesztorinákon megedzett csaj, nos az én titkos favoritom *Niki*.)*

KRONOLÓGIA (állomásról-állomásra)

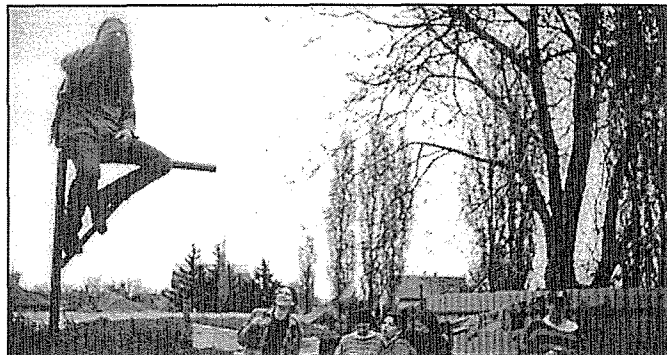

„Virágok közt”...

22. állomás: Zöld Ász
Kisebb incidens veszi kezdetét Kisöreg és Soma között...

23. állomás: Tücsök
Az incidens fokozódik, kicsúcsosodik, végül megnyugtató módon véget ér... (A Fater-Pintyő békítő kettős hathatós támogatásával.)

24. állomás:
Vasutas Klub Söröző
Nincs információ.

Soma a Góiban a helyzet magaslatán

25.
állomás:
Kulacs

A nap „dumályi”

Katika: „Gyere velem, tré a fejem.”
Kiszu: „Az a baj, hogy ennek az egészen, amit csinálunk, semmi olyan vége nem lesz, amire szívesen emlékezünk majd. Például, ha bogarakat szednénk a fűben, jobb lenne.”
Adria (tenyerét a szája elé tartva lehelget): „Azt szagolom, olyan büdös-e a pofám, mint a fröccs volt.”

Párbeszéd két résztvevő között:

Pintyő: – Kérsz egy kisfröccsöt?

Necsa: – Kösz, nem.

Pintyő: – Nem úgy értettem; nekem kérsz-e?!

Kiszu (14:10, 14:20, 14:30, 14:40-kor, majd folyamatosan): „Pisílnem kell.”

Az eseményeket
helyel-közzel figyelem-
mel követte:

Dézsí Zoltán

(A cikk szerzője haj-
danán főiskolánk hall-
gatója volt.)

Statisztikai adatok a II. Nagy Kör Túrán bekövetkezett „fogyasztásról”

A II. Nagy Kör Tour hivatalos végeredménye:

1.	Niki	25
	Hibi	25
	Fater	25
	Kisöreg	25
	Pintyő	25
	Katika	25
2.	Győző	24
3.	Lorenzo	22
4.	Atesz	20
5.	Sebes	16
6.	Kata	15
	Encsi	15
	Barbie	15
7.	Necsa	14
8.	Adria	13
9.	Tito	10
	Kiszu	10

Összteljesítmény:

35,2 liter sör;
30,4 liter bor;
10,9 liter tömény fogyott el.

Pintyő fára mászik, de a rendőrök leszedik. Igazoltatás közben közli a rend őreivel, hogy siessenek, mert gittelnie kell. A legjobb állóképességű versenyzők – lehetnek vagy ötven-hatan – tánra perdülnek, és természetesen nem hagyják abba az italfogyasztást egészen hajnali öt óráig. Kisöreg többször nekidurálja magát, hogy kipihenje a kirándulás fáradalmait (le-lehajtja fejét az asztalra), ám az éber kidobó miatt egyik asztalról a másikra kénytelen hajtania megnyúzott ábrázatát...

26. állomás: Vasutas Klub Söröző (újra)

Út közben újabb csók csattan... Megkezdődik a tapasztalatcsere a túráról, közben újabb boroskólák és fröccsök kerülnek az asztalra. Már csak négy résztvevő van talpon és jelen. Beindul a józanodás.

„27. állomás: Kollégium”

6:05: a végső győztesek visszaérkezése a kollégiumba (Hibi, Snaszi, Niki, Fater). Tizenhét órás túrázás után a négyes leveti magát a harmadik emeleti tv elé, szemek a képernyőre ragadnak, majd néhány másodperc elteltével szemhéjaik lezáródnak. Délelőtti ébresztés az emelet egyéb lakói által.

**A Rákóczi út és a Jókai utca sarkán található
ZÖLDSÉGES BOLT**

várja kedves vásárlóit!

**Nyitva tartás: hétfőtől péntekig 6 óra 30-tól 17 óra 30-ig,
szombaton 6 óra 30-tól 12 óráig.**

Vállaljuk éttermek teljes körű kiszolgálását.

„Ha megkérdeznéd, hogy mit nem mondtam el...”

Akit megkérdeztünk, nem más, mint **Cipő (Bódi László)**, az immáron 10. évében járó **Republic** énekes-dalszerzője. A zenekar háza táján ismét nagy a mozgolódás. Április végén jelent meg tripla válogatáslemezüik, ami az együttesre jellemző három stílus (népdalok, közéleti, illetve szerelmes dalok) legjelentősebb szerzeményeit öleli fel.

– Mit vártok a hármas válogatásalbumtól?

+ Ez az előző kiadónk (EMI-QUINT) ötlete volt igazából. Mi nagyon szerettük volna, de most, hogy ez a zenekar tizedik éve, így van valamiféle aktualitása a dolognak.

– Új számok is lesznek azért ezeken a lemezeken?

+ Szerencsére egy kereskedelmi rádió már játssza is az egyik számot, a *Nagy László* verset (*Ki viszi át a szerelmet?*). Egy másikat pedig a koncertekről lehet ismerni. Ez egy népdalfeldolgozás (A csikósok, a gulyások...), amit *Gulyás Ferivel* ketten éneklünk (Ő a *Mente* együttes vezetője, a *Republicot* tekerőlanttal kíséri – A Szerző.). Van még két „rég” dal, amik eddig mindig lemaradtak a lemezekről.

– Néhány hónap múlva megjelenik a sorban következő „rendes” lemezetek is.

+ Már teljesen meg vannak írva a dalok, nagyjából mindegyiket el is játszottuk. Az érdekessége, hogy a *Zoli*

(*Tóth Zoltán* – gitár) négy komplett dalt írt, szöveggel. *Csabának* (*Boros Csaba* – basszusgitár) van két dala, *Tamásnak* (*Patai Tamás* – szólógitár) egy, ezeknek én írtam a szövegét. És hát vannak még a saját dalaim. Nagyon érdekesnek tűnik számunkra ez az új anyag. Úgy néz ki, hogy négy-öt szám be fog kerülni a koncertműsorba, ami igazán mérvadó egy lemeznél.

– A három válogatáslemezen szereplő új dalok rajta lesznek ezen a következő albumon is?

+ Azok nem, ez a kiadónak az érdeke.

– Verslemezt még tervezel?

+ Tervezni mindig tervezek, csak erre szerencsére nincs idő a zenekar miatt. Nekem olyan ötletem is volt, hogy ezt egy *Republic* lemezen belül valósítsuk

mint egy *Republic* koncert, csak a régi dalok szimfonikusokkal lesznek átdolgozva. Számunkra ez egy érdekes lehetőség.

– Térjünk át egy egészen más jellegű műfaj képviselőire. Ti miért nem engeditek az *Irgy Hónaljmirigynek*, hogy parodizáljanak benneteket?

+ Abszolút semmi probléma nincs közöttünk, mi ezt megbeszéltük. Én abból a példából kiindulva nem szeretném ezeket a feldolgozásokat, hogy amikor annak idején *Hofi Géza* elénekelte a *We Are The World*-öt, utána már nem tudtam úgy meghallgatni, mint azelőtt. Nekünk annál sokkal fontosabbak ezek a dalok, hogy ez megtörténjen velünk. Olyan ez, mintha a kisgyereket bohócruhába öltöztetnék, de

nem arról van szó, hogy mi nem szeretjük ezt a műfajt. Koncerten egyébként előadhatnák bármit, abba nem szólhatunk bele, de nem kerülhet fel a lemezre.

– Egyébként szoktál mások koncertjeire járni?

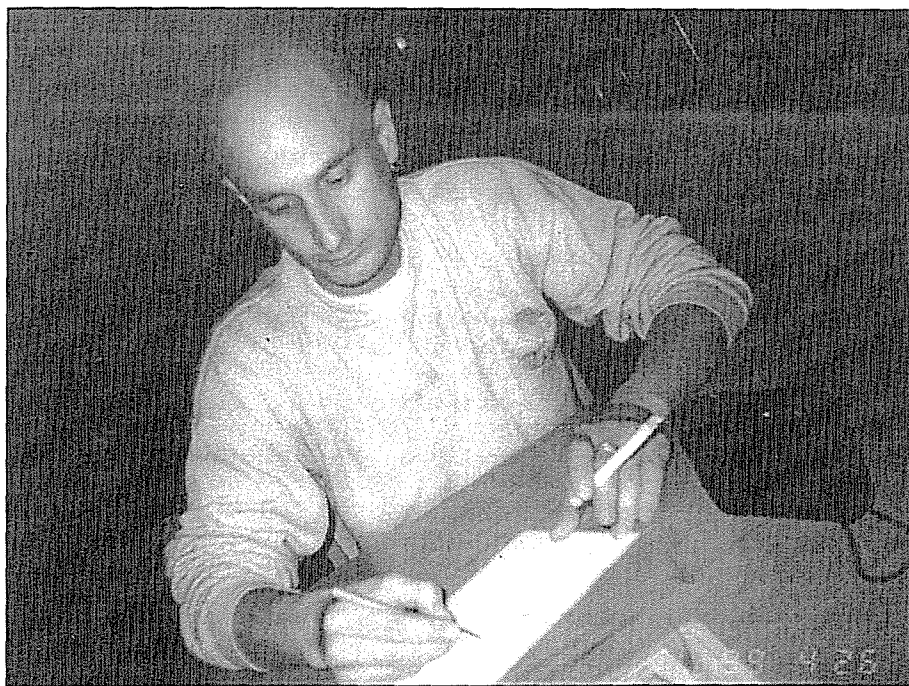
+ Legutóbb *Beatricén* voltam, illetve *Bródy János* koncertjén, amúgy elég ritkán fordul elő.

– Ha már az „elődöknél” tartunk, állítólag az

Egy nehéz nap éjszakája című *Beatles* film nagy hatást tett rád annak ide-

jén.

+ Igen, meg a *Zolira* és a *Tamásra* is. Ők is amiatt kezdtek el zenélni. Az a világ fogott meg, ami végül is érdekesebb, mint a valóság. Ma már nem olyan, mint akkor, de egy hét éves gyerekek nagyon csábító az a mesés szerű hangulat. Egyfajta gyerekes naivitás van benne.

Cipő üdvözlétét küldi a Zsebzsír olvasóinak

meg. Nem a közeljövőben ugyan, de elképzelhető.

– Hallottam, hogy most szimfonikus zenekarral próbáltok.

+ Szimfonikus zenekarral tizenegy koncertünk lesz, amit az OTP szponzorál. Ezek egész napos események záró fellépései lesznek különböző nagyvárosokban. Tehát olyanok lesznek,

Interjú Cipővel

– Úgy tűnik tényleg közel áll hozzád a „gyerekvilág”, hiszen *Halász Judit* legutóbbi lemezére is írtál két dalt.

+ Valamikor megígértem a *Jutkának*, hogy írok neki egy „lovasskás” dalt, de végül is az a szöveg a *Zolitól* (Tóth Zoltán) származik. Ilyen még nem volt eddig, hogy az én dalomra a *Zoli* írt szöveget, csak fordítva.

– TavalY karácsonykor – nem a te kezdeményezésedre – megjelent néhány dalszöveged egy igényesen kivitelezett kis verseskönyv formájában.

+ Nagyon örülök neki, hogy megjelent, főleg annak, hogy ilyen minőségben. Így legalább van valami értelme. A visszajelzések is jók. Ha a verseskötet kategóriába soroljuk, akkor nagy példányszámban jelent meg és fogyott belőle eddig.

– A kötetet *Vetlényi Zsolt* illusztrálta (aki ismerős lehet nekünk a papírboltokban kapható, kedves, színes mappái által). Hogy került ő a képbe?

+ Ő már akkor felhasználta a verseimet a képein, amikor még nem ismertük egymást. Egyszer aztán, amikor egy TV-felvételre mentem, ő otthagyt nekem néhány fotót a festményeiről. Később összefutottunk, és most nagyon jóban vagyunk. Ő a mai kor *Csontváryja* szerintem. *Boros Csaba* vásárolt is tőle egy-két képet.

– Művészet után egy kis sport. Sokan tudják rólad, hogy jó néhány évvel ezelőtt igen komolyan fociztál *Kisvárdá* csapatában. Ma van-e ennek szerepe az életedben?

+ Nincs. Reggelente néha fekvőtámaszokat nyomok, hogy felébredjek. Régen nagyon szerettem futni. Ma ezt nem igénylem, mert annyit megyek. Az *Attila* (Nagy László Attila – dob) komolyan karatézik és a *Zoli* is thai-csizik.

A Zsebzsiráf Olvasóink
Szeretettel
Cipő
99. június 26.

Cipő: Üzenet (...)

Cipő verseskötetének
borítólapja

Miután választ kaptunk kérdéseinkre, a frappáns zárógondolat keresése helyett ezúttal egy kérést teljesítettünk. Mégpedig azt, hogy *Cipő* dedikálja a lapot.

„Hajrá Zsebzsiráf!
Leszünk mi még exkluzív folyóirat!”

„Őrizd a házat,
őrizd a képeket
A lelkedben építs
egy várat...”

Szöveg:

Simon Viktória
és
Vörös Edit

Fotó:
S. V.

B Ó D I L Á S Z L Ó

Cipő

~ A 67-ES ÚTON ~

Bizonyos dalokhoz szövegei

Véletlen találkozás egy Bizó Boy-jal

Beszélgetés Szakács Csabával

Átlagos vasárnap este volt. Ül(t)ünk a vonaton a Keleti-pályaudvaron, s vártuk, hogy induljon a szerelvény Hatvan, egyben Jászberény felé.

Aztán abban a kupében, ahol ültünk, Attila (K. A.) felismerni vélte, hogy útitársunk a Bizó Boys egyik tagja, aki éppen Miskolcra tartott.

Mivel természetesen volt nálam diktafon, s Attinak még nem volt írása a soros Zsebzsírfba, hát meginterjúvoltuk Csabát. Miért is ne?!

Alább a vele készített rendhagyó beszélgetést olvashatjátok.

Kovács Attila: - Milyen zenés-táncos előképzettséggel rendelkezel?

Szakács Csaba: + Az egész egy évvel ezelőtt kezdődött, amikor egy barátom lehvott egy tánciskolába. Elkezdtem járni az órákra, egyszer megláttam Zoltán Erikát és megkérdeztem, hogy mit keres itt. Akkor közölte velem, hogy ez az ő tánciskolája. Itt rázódtunk össze így heten az évek során. Rég gondolkodtunk egy zenekar alapításán, mivel elég sikeres fellépéseink voltak már háttértáncosként vagy divatbemutatókon. Egyszer Whigfield háttértáncosai voltunk. A

K. A.: - Melyik stúdióban dolgoztok?

Sz. Cs.: - Először a TOM-TOM (Magyarországon az egyik, ha nem a legjobb stúdió - K. A.), majd a BIZARR és végül a MUSIC GARDEN.

K. A.: - Hogyan készülnek a dalaitok?

Sz. Cs.: + Vannak saját ötleteink, emellett külső szerzőkkel dolgozunk, de a legtöbb „RAP-részt” mi írjuk.

Benkő Tamás: - Népszerű embernek érzed magad?

Sz. Cs.: + Nem éppen, mert mire föl? Nem mondhatom el magamról, hogy milliókat keresek és 600-as Mercivel járok. Népszerű ember, úgymond sztár akkor valaki, ha az utcára már nem tud kilépni, de ez már bizony megkötöttség.

B. T.: - Elképzelhetőnek tartod, hogy egyszer te is ilyen „sztár” leszel?

Sz. Cs.: + Szerintem mindenki szeretne valamelyik híres vagy ünnepeit lenni, de ez Magyarországon nem lehetséges. Vannak zenészek, zenekarok, de sztárkultusz Magyarországon nem létezik.

K. A.: - Járjátok mostanában az országot?

Sz. Cs.: + Járjuk, de mivel most van egy kis zűr és névváltás is, ezért egy kicsit visszafogottabban csináljuk, és persze készül a második album.

K. A.: - Mikorra várható a megjelenése?

Sz. Cs.: + Az őszi-téli időszakban, de nyáron kiadunk egy új számot, ami már kész van. Most

Sz. Cs.: + Százezer felett.

K. A.: - Kicsit leálltatok, eltűntetek, valamilyen névváltoztatásról is beszéltél, kifejténéd ezt bővebben?

Sz. Cs.: + A névváltás annak köszönhető többek között (különböző komplikációk mellett), hogy a rajongók a leveleikben lusták

voltak mindig kírni a BIZÓ BOYS nevet, egyszerűen csak B. BOYS. Ez nekünk is megtetszett, de ez csak nyáron és az album megjelenése körül lesz esedékes. Ettől függetlenül szerintem mindenki úgy fog hívni minket, mint eddig.

K. A.: - Milyen arányban állnak az „élő” és a play-back fellépések?

Sz. Cs.: + Előfordult már az is nemrég a Kongresszusi Központban a Zoltán Erika koncerten, hogy élő zenekarral dolgoztunk, ekkor egyértelműen a mikrofonok is „élők” voltak. Sajnos, mivel nem egy kéttagú zenekar vagyunk, ezért nem könnyű megoldani a URH-s mikrofont.

K. A.: - Szurkolsz valamilyen nagyobb csapatnak akár fociban, kosárlabdában, vagy

Név: Szakács Csaba.
Művésznév: Shaba.
Születési idő: 1977. március 6.
Születési hely: Budapest, XIII. ker.

Kedvenc...

...étel: Szecsuáni csirke.
...város: Párizs.
...ország: Amerika.
...könyv: Svejk, a hős katonája.
...zenekar: The Boyz, Five, EYX, TNT, Bestiak, Fresh, Grooveband, Roy és Ádám.

*Zsebzsírf olvasóink
sokszori levelet a
Bizó Boys-tól
Hagyó Csabához
[Signature]*

még megkeverjük, finomítjuk. Az új album egyébként megint tőlem jó lesz.

K. A.: - Vannak példaképeid?

Sz. Cs.: + Five, The Boyz - velük nemrégiben találkoztunk is, igen nagy élmény volt.

B. T.: - Hogyan telik egy napod?

Sz. Cs.: + Hétfőn, szerdán, pénteken

kötelező táncóráink vannak, kedden és csütörtökön pedig Komáromban táncot tanítok. Egy átlagos napon későn kelek és este sokáig járom a klubokat. Ha egy sűrű napom van, akkor hatkor kelek, fél nyolckor próba van, délután háromig, utána két óra szünet, majd ismét próba vagy stúdiómunka. Előfordult egy nyári fellépéssorozat alatt, hogy három napig a buszban éltünk, laktunk. Annyi lehetőségünk volt összesen a nagy távolságok miatt, hogy benzinkutaknál, ahol lehetett ott letusoltunk.

K. A.: - Mennyit keresel összesen a táncolás-sal és a zenéléssel?

Sz. Cs.: + Jól élünk. Mondjuk nem úgy, mint egy bankár, de körülbelül, mint egy bankban dolgozó számítógépes-kommunikátor.

K. A.: - Számokban kifejezve, mennyi jön össze tisztán egy hónapban?

egyéb, esetleg külföldi klubnak?

Sz. Cs.: + A focit nem igazán, inkább az amerikai sportágakat szeretjük. Én főleg a Chicago Bulls, White Sox és a Los Angeles Raiders rajongója vagyok.

B. T.: - Hogy állsz az alkoholfogyasztással?

Sz. Cs.: + Nem fogyasztok többet, mint egy átlagember. Én is ugyanúgy be tudok rugni, mint bárki más.

B. T.: - Mit iszol a legszívesebben?

Sz. Cs.: + A kedvemtől függ, ha boros kedvem van, akkor boros kólát, ha edesebb ízekre vágyom, akkor Bianco-t iszom a vermouthe-ok közül, ha kiütős napomban vagyok, akkor meg vodkázom és pezsgőzöm.

K. A.: - Üzensz valamit a főiskolásoknak?

Sz. Cs.: + Bulizzatok jó sokat!!!

tánciskolában minden évben van egy évadzáró buli, azt gondoltuk, hogy csinálunk egy meglepetésszámot. Ez lett a BIZÓ BOYS című szám, mely az első albumon rajta is van. A zenei alapot Hauber Zsolt (ex Bonanza Banzai) szerezte. Felléptünk, előadtuk és nagy sikerünk volt, ekkor azt mondta Zoltán Erika, rendben srácok, akkor próbáljuk meg. Ennek eredményeképpen márciusban megjelent egy Maxi CD-nk és novemberben az első albumunk.

K. A.: - Hogy viszonyultak a szüleid a dologhoz?

Sz. Cs.: + Sajnos anyukám már nem tudta megélni ezt a dolgot, mert 1995-ben meghalt. Édesapámmal, három nővéremmel és két bátyámmal élek együtt. Apu egy kicsit máshogy gondolja az életet, próbál visszahúzni. A testvéreim viszont mindenben mellettem állnak.

PETŐFI SÁTOR

Láma a nádasban

Béget a láma
Nyálas a szája
Öltözzetek szűk ruhába
Diszko napja alkalmára, Holdjáró cipő!

Görbe a lába
Szűkül a mája
Röhögjétek teli szájjal
Nagykabátba', vastag sálba', jó melegen!

Dagad a hája
Nöstény alája
Kötözzetek sonkát, rákkal
Paradicsom paprikával, lecsóleves!

Bújik a nádba
Teljesen kába
Bödöröknek nagy halála
Temetkezés óceánba, Indiai!

(K. Gy.)

Korál Győző filozofikus okfejtései

Akinek holdjáró bakancsa van, annak kevesebbet kell lépni a lépcsőn.
Amikor a jó véget ért, csak akkor veszed észre, hogy jó volt.
Minden elmúlik egyszer. A minden is, az egyszer is.
Ha ugrik a tű a lemezen, tegyél fel egy szalagot. A lemezre.
Vizsga előtti morfondírozás: – Ugyan MI oka lenne rá, hogy megbuktasson?!
A bort el kell pusztítani. Tudod, milyen sok van?!

Viccek

– Ki az abszolút autószerelő?
– Aki a topmodellből kiszerelei a dudát.
– Miért visz magával a rendőr két követ az ágyba lefekvéskor?
– Az egyikkel lekapcsolja a villanyt,

a másikkal megnézi, hogy becsukta-e az ablakot.

– Hogyan száll fel Rózsa Gyuri a buszra?
– „Egyes ajtó, nyílj ki!”
– Mi az: se keze, se lába, és énekel?
– Csonka András.

Válogatás Simon Viktória poénos (poén)gyűjteményes füzetéből

Aktuális mottó(nk):

„Az ember „perverz”, az Isten végez.”

– Hogy hívják az egereket?
– leg h a n g o s a b b szórakozóhelyét?
– Zajlik.

– Mit mond Mari néni, amikor véletlenül magára szórja a bűzát, és átmeleg előtte egy fekete macska?
– „Gabonás vagyok.”

– Miért nem babonás a molnár?
– Mert gabonás.

– Hogy hívják azt a pókot, amelyik állandóan középpontban szeret lenni?
– Fókuszpók.

– Miért van púp Orbán Viktor fején?
– Azért, mert „ráesett” a választás.

– Hogyan lehet zenével rákérdezni a buddhizmus egyik ágára?
– Zen-e?

– Hogy hívják Anti bá-

csit, az Amerikába kívándorolt baktériumkutatót?
– Anti Bakteriális.

– Hogy hívják az operákban szereplő gyilkos fegyvert?
– Operatőr.

– Melyik a leggusztustalanabb szín?
– A bélszín.

– Mi van akkor, ha csődbe megy a Pick szalámigyár?
– Pick d(r)áma

– Hogyan gyógyítható a nimfománia?
– Elvonókúrással.

Más szóval...

A hazájához hűséges énekes másképpen: vokálpatrióta.

Könnybe lábad = könnybe teszed a lábad

Útonálló egyes szám második szám-ban = utálisz (út-állsz)

A tv-bemondó neve: Mész Dia

Politikus berkekben hogy beszélnek a csoportos orgiáról?
– „Tegnap nemzetközi csúcstalálkozón vettem részt.”

Tettrekészség

Én a „tetvek” embere vagyok.

Tüköröm, tüköröm, mondd meg nekem...

Az alábbi poénos történet szereplője egy nagyon közeli ismerősöm (én magam), s most – mazochista módon, némi exhibicionizmussal vegyítve – megosztom olvasóinkkal, okulásként s röhögésre.

Április közepén muskotályos társaimmal (s nagykövati csapattársaimmal) Egerben jártunk. Az Egri Tanárképző Főiskola magyar szakos hallgatói szakester szerveztek, s mi részt vettünk az esti mulatozáson.

Amikor a buli itt véget ért, átsétáltunk a Hungária nevű diszkóba (kár volt érte, nem túl jó hely). Hajnali három óra volt. (Az időt csak azért említetem, hogy érzékelhető legyen fáradtságom: ezért plusz információ az is – no és magyarázat –, hogy előtte hétfőn volt a kedd reggelbe nyúló II. Nagy Kör Túra...) Szóval, Hungária diszkó. Egyedül baktattam a számomra ismeretlen(!) helyiségben, éppen senki nem volt mellettem, akivel Jászberényből együtt mentem, s már kezdtem magányosnak érezni magam – a körülbelül háromszáz ember jelenléte ellenére. Elindultam a terem belseje felé, hogy megtaláljam

társaimat. Köröttem átláthatatlan sötétség, lassan körvonalazódó, lütemesen mozgó, tömött párok egymás hegyén-hátán, táncolnak a lassú zenére. Én csak megyek előre, hunyorgok, keresem ismerőseimet. Egyszer csak jól ismert arcot látok (hítem: V. Attilát!) – „Végre!” – gyorsítottam meg a körülményekhez képest lépteimet, kerülgetve a táncoló fiatalokat. Kezemet magasba emelem, jelezve az „ismerős arc” felé, hogy közeledem, várjon meg! A zajban verbális kapcsolatafelvételi felesleges lett volna kezdeményezni. De láttam, hogy észrevett, kezemmel integetek. „Ő” visszaint. Közeledek, az ösztáv fogy, már csak néhány méter választ el „minket”. Végre valaki „földi”!

De ez az arc, és a lassan kirajzolódó alak túlságosan is ismerős nekem!... Kezem még mindig a magasban, jelez, hogy itt vagyok, jövök.

Jön ő is, és integet, keze a magasban. Már csak egy lépés. Mennyire ismerős! Ez nem az Attila. Ez...! Ez...!

Enyhe koccánással egy tükörnek ütközöm... Körülöttem mosolyognak. Elsomfordálok a tükör mellett (az egész falon körben, végig tükör volt)...

Már nem vagyok egyedül...

(tomek)

Aranyköpése(in)k...

R. Erzsébet: – Nekem is lenne mit kiten-nem oda!...

K. Tímea: – A pénzt a bankszámlaszámkra utaljátok!

– Sörösüveggel még soha nem próbáltam!... (miközben átszellemülten zenél az asztalon sorakozó poharakon, üvegeken)

– Bokaszin. (mokaszin helyett)

K. Zoltán: – A macska veri a farkát... (csóválja helyett)

V. Mariann: – Én csak a put-bill kutyáktól félek!

B. Adrién: – Milyen óráink is voltak tavaly? Videotechnika, stúdiógyakorlat, sajtóműfajok...

– Balla és Wirth tanár urak a Harmath Mária tanárnő Trabantját torta...

V. Attila: – Kíváncsi voltam, hogy ki neveti el magaráat hamarabb?

Sz. Annamária: – Ki tartja vissza a tökömet?

A. Renáta: – A tanító írástudó ember volt.

B. Andrea: – Nagyon a bögyörében vagy!...

V. Ede: – A macska egy meg nem értett állat.

K. Krisztián: – Nem hiszem el, hogy mi bajom van!?

– Egyes zéhát bármikor, minden körülmények között képes vagyok produkálni.

P. Renáto: – Fazi, mindenki belőled akar kiindulni.

– Törőcsik Mari vagyok!

B. Tamás: – Most már négyoszobás az agyunk.

– Ha beszél, egy nyál mindig kiül a szájára...

– A kultúra helyzete a rendszerváltozás óta stangál...

P. Bea (viccet mesél): – Sétál egy krokodil a Nílus párján...

(Mazsihoz szólva) – Lehúztad mán' a cheryt, Mari?

G. Valentin: – Holnap vizsgázunk medzsener-technikából...

K. Ádám: – Tudjátok, hány pénzt költöttem a héten?

H. Andrea: – Lecsúsztam, és még sem lettem füves... (az orfűi csoportkiránduláson, miután nekiindult gatyaféken a domboldalnak, s szerencsésen leérkezett)

– Ezt a nótát majd énekeljük el végzős korunkban, év végén, a szenátoron!... (szerenádón helyett)

Egy alsóéves kislány a Gyakorló iskolában Husznay Mikinek: – Tanító bácsi úgy néz ki, mint egy tanító néni!

Huuúúú-moros...

P. Renáto (Debrecenben a focipályán, miután a mellette álló K. A.-t éppen csak, hogy elkerülte egy magasra felrúgott, s veszélyesen alázuhanó labda): – S akkor milyen lehet, ha bombáznak?!...

Cs. Péter (a debreceni KLTE épülete mellett ismerős, zöld köpenybe bújt női csoport tűnt fel, miközben haladtunk a sporttelep felé): – De jó, a takarítónők is itt vannak a koliból, elkísértek minket, hogy szurkoljanak!...

Pár beszéd...

E. Gábor (pénteken délután nézegetve a hétvégi kaposvári programfüzetet): – Gyerekek, hétkor táncház lesz.

K. Krisztián: – Az nekem nem jó, mert vasárnap haza kell mennem!...

H. Andrea: – Hány napra megyünk?

K. Tímea: – Öt éjszakára!

Rövid eszmecsere a banketten:

– Képzeld, Várszegivel megittuk a pertut.

– Van pertu is? – néz sóvárogva a pult irányába a hallgató (fiú).

– Nincsen. Mondom, hogy megittuk!

K. Tímea: – Van azon a helyen valamilyen infrastruktúra?

V. Melinda: – Van. Kút!

P. Renáto:

– Hányingered van?

F. Ildikó:

– Legalább nyolc!

Két har-madéves srác tanakodik a félév végén esedékes első zárthelyi dolgozat előtt:

– Úgy tűnik, ebben a félévben is megérett a helyzet arra, hogy írjunk egy zh-t.

– Igen, addig fajult...

U g y a n ő k később:

– Fiúk, a zh-n ülünk egymás mellé. Különben

ne is vállaljuk!

– Így van. Akármilyen feltételekkel mégse írhatunk zh-t...

Még mindig ugyanaz a téma, ugyanazok a szereplők:

– És mi lesz akkor, hogyha nem abból a tantárgyból írunk zh-t, amelyből gondoljuk?

– Miért, miből gondoljuk?

M. Nándor (a bográcslecső jóízű falatozása közben Kisvárdán): – A tűzrakáshoz szétszedtetek egy padot?

S. Gerda: – Igen. Véletlenül...

H. Anita (a nyári élmények mesélése közben): – Ami a nyáron a legjobb volt nekem, az Vikivel volt...

S. Viktória: – Jól esik, hogy felvállalod!

Végül egy érdekes közlemény a kollégium hangosbemondóján egy szürke csütörtöki este ('99. 03. 25.), **K. Helgától:** – Jó estét, kedves kollégisták, K. H. vagyok! Ma délután megettem két fej hagymát, és a Benkő Tomi azt mondja, hogy ettől bűdös a pofám!...

Olykor-olykor oktatóink is mondanak csütörtököt...

T. Kiss T.: – A ló szerszáma és az ember között közvetlen kapcsolat van.

Tóth J.: – Mit tehetett az a szerencsétlen gríz, izé; grúz?

Kézilabda

Az NB I B-s női kézilabda-bajnokság mezőnye a szezon végéhez érkezett.

Főiskolánk együttese teljesítve a rajt előtti célkitűzést a hatodik helyet szerezte meg a végig kiegyensúlyozott pontvadászatban.

A lányok által elért szép eredményhez lapunk valamennyi munkatársa nevében tiszta szívből gratulálunk, és kívánunk a lányoknak, valamint a csapat vezetőségének jó pihenést, sikeres felkészülést az 1999-2000. évi bajnoki évadra!

Következzen a már megszokott rendszerben a tavaszi bajnoki mérkőzések, illetve két Egyetemi-főiskolai bajnokságbeli összecsapás jegyzőkönyvszerű közlése, néhány „lelátói beszámolóval” fűszerezve, majd egy főiskolás hallgatótársunk (lány) írását közöljük le, aki ily módon próbál kedvet csinálni a szurkoláshoz. Végül Fekete Evelinnel, a gárda tehetséges játékosával olvashattok interjút.

(bt.)

15. forduló

Hajdúnánás – Alurad JTKF DSE 22:13 (13:6)

Hajdúnánás, 200 néző.

Játékvezetők: Kocsmáros, Nagy.

JTKF DSE: Gyarmati - Pesti, Farkas 4, Viczián 3/2, Péntes 3/1, Kókainé 2, Szenczy 1. Csere: Hang (kapus), Fekete K., Fekete E.

Ugrin György: – *Elég furcsa játékvezetéssel találtuk magunkat szembe, bár hozzá kell tennem, hogy a Hajdúnánás jobban játszott, győzelme megérdemelt. A különbséget viszont túlzottnak érzem.*

16. forduló

Alurad JTKF DSE – Delfint KC (Kecskemét) 28:20 (14:12)

Jászberény, 200 néző.

Játékvezetők: Marsi, Szilágyi.

JTKF DSE: Gyarmati - Pesti 2, Kókainé 3, Farkas 9, Péntes 6, Viczián 1, Nagy 1. Csere: Hang (kapus), Szenczy 3, Fekete K. 3/2, Csüllög.

Kiállítás: 6, illetve 8 perc.

Hétméteres: 3/2, illetve 8/6.

Ugrin György: – *Nagy fegyvertényt hajtottunk végre a Kecskemét legyőzésével, különösen úgy, hogy többgólos hátrányból sikerült fordítanunk a remek hajrának köszönhetően.*

17. forduló

Kiskőrös – Alurad JTKF DSE 29:21 (14:9)

Kiskőrös, 400 néző.

Játékvezetők: Brabinszky, ifj. Belső.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 1/1, Szenczy 2, Fekete K. 2/2, Péntes 5, Farkas 9, Nagy. Csere: Hang (kapus), Pesti, Fekete E. 2.

Kiállítás: 2, illetve 2 perc.

Hétméteres: 11/7, illetve 3/3.

Ugrin György: – *Ellenfelünk jobb képességű játékosokból áll, ezen a mérkőzésen nem is lehetett más célunk, mint a tisztas helytállás.*

18. forduló

Alurad JTKF DSE – Narancs SE (H. mezővásárhely) 18:17 (8:9)

Jászberény, 200 néző.

Játékvezetők: Kocsmáros, Nagy.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 1, Szenczy 1, Farkas 6, Péntes 2, Viczián 6/1, Pesti 1. Csere: Hang (kapus), Fekete K. 1/1, Fekete E.

Kiállítás: 8, illetve 10 perc.

Hétméteres: 2/2, illetve 8/7.

Ugrin György: – *A harmadik hely várományosa ellen nagy bravúrt*

vittünk véghez a két pont megszerzésével.

19. forduló

Lágymányos KC – Alurad JTKF DSE 23:20 (12:8)

Budapest, 150 néző.

Játékvezetők: Szabó, Völgyi.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 3, Péntes, Farkas 8, Szenczy 1, Viczián 6 (4), Pesti. Csere: Hang (kapus), Fekete E. 2,

Kiállítás: 6, illetve 4 perc.

Hétméteres: 7/6, illetve 4/4.

Ugrin György: – *Ez a vereség különösen fájó a számomra, mivel reális nyerési esélyt hagytunk kihasználatlanul. Ez a két pont a végelszámolásnál nagyon jól jött volna.*

20. forduló

Alurad JTKF DSE – BEAC 23:27 (11:18)

Jászberény, 150 néző.

Játékvezetők: Koncz, Várhegyi.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé, Péntes 1, Farkas 6, Viczián 12 (7), Pesti, Nagy. Csere: Hang (kapus), Fekete E. 4, Fekete K.

Kiállítás: 2, illetve 10. perc.

Hétméteres: 9/7, illetve 7%.

Ugrin György: – *Szerencsétlen körülmények között veszítettük el a meccset, ellenfelünknek minden sikerült, nekünk sajnos semmi nem jött be.*

21. forduló

Adonyi VSE – Alurad JTKF DSE 23:31 (12:14)

Budapest, 150 néző.

Játékvezetők: Csiháné, Horváth.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 5, Fekete E. 2, Farkas 6, Péntes 3, Viczián 7 (2), Nagy 2. Csere: Hang (kapus), Fekete K. 6 (1), Bus, Horváth, Pesti.

Kiállítás: 6, illetve 4 perc.

Hétméteres: 5/5, illetve 3/3.

Ugrin György: – *Kötelező két pont, különösebb nehézségek nélkül.*

22. forduló

Alurad JTKF DSE – Agro SE Orosháza 21:29 (12:14)

Jászberény, 200 néző.

Játékvezetők: Bányász, Tóth.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 1, Péntes, Farkas 4, Fekete E. 3, Viczián 7/2, Nagy 1. Csere: Hang (kapus), Fekete K. 5/2, Pesti.

Kézilabda

Kiállítás: 2, illetve 4 perc.

Hétméteres: 5/4, illetve 3/3.

Ugrin György: – Az osztály toronymagasan legjobb gárdája ellen 45 percig partiban voltunk, utána sajnos elengedtük az ellenfelet.

23. forduló

TFSE – Alurad JTKF DSE 17:21 (9:12)

Budapest, 100 néző.

Játékvezetők: Péterfy, Szikszay.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé, Fekete E. 4, Farkas 6, Viczián 4, Péntes 3, Nagy. Csere: Hang (kapus), Pesti 1, Fekete K. 3.

Kiállítás: 4, illetve 6 perc.

Hétméteres: 4/4, illetve 0.

A TF elleni meccs után negyed órával:

Ugrin György: – Nehéz mérkőzésnek ígérkezett a mai, hiszen bárhová is utazik egy csapat, idegenben soha nem könnyű nyerni. Maga a találkozó „birkózós jellegű” volt, sok hibával. Minden játékosomnak voltak jó percek, voltak természetesen gödrök is a teljesítményekben, kiemelni talán csak Hang Györgyöt tudom, aki az utolsó tizenöt percben csak egy gólt kapott. De előtte a Nórinak (Gyarmati Nóra) is voltak szenzációs védései.

+ Három forduló még hátra van a pontvadászathól. Mi várható, s Ön mit vár el a csapattól?

– Bízom benne, hogy otthon meg tudjuk nyerni a „kötelezőt” a Szeged és a Gyula ellen, s akkor elérjük azt a helyezést, amelyet elterveztünk.

+ Ez hányadik hely?

– A hetedik, s akkor már azt a költségvetést kapjuk meg, amit beterveztünk. Most már tehát pénzre megy a dolog.

+ Visszatérve a mai mérkőzésre: milyennek ítéli a játékvezetők ténykedését?

– Két jóindulatú játékvezető dirigált, akikkel jó a kapcsolatunk, nem szokott gondunk lenni egymással. Szerintem – s ez nem nagyképűség – láták, hogy jobbak vagyunk, ezért megengedhették maguknak azt, hogy nem fújtak be minden szituációt a javunkra. Az ugyanis furcsa, hogy nem lövünk hétméterest az egész meccsen... Szerencsére azonban nem volt veszélyben egy pillanatig sem a győzelmünk.

A szurkolást pedig köszönöm szépen a csapat nevében is, sokat segítettek a jelenlétükkel és a biztatásukkal!

(benkő)

24. forduló

Alurad JTKF DSE - Tornádó SE (Szeged) 28:21 (12:9)

Jászberény, 200 néző.

Játékvezetők: Koncz, Várhegyi.

JTKF DSE: Gyarmati - Kókainé 6, Farkas 7, Péntes 1, Pesti 2, Viczián 7/5, Nagy. Csere: Hang (kapus) Csüllög, Fekete K. 1, Fekete E. 4, Bús.

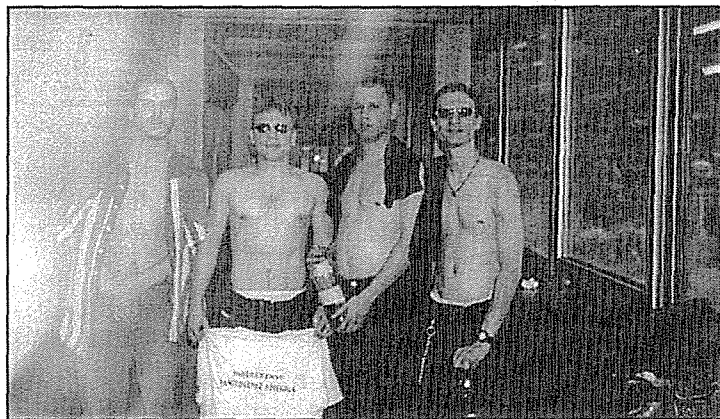
Kiállítás: 4, illetve 8 perc.

Hétméteres: 5/5, illetve 5/5.

Ugrin György: – A végeredmény realisan tükrözi a mérkőzés képét, végig sikerült kézben tartanunk az irányítást.

Csapategység a pályán és a nézőtéren

Négy góllal (21:17 arányban) nyertek lányaink az április 30-án, a Testnevelési Egyetem együttese ellen

megfeleltek az elvárásoknak.

Amiért ez a mérkőzés még emlékezetes marad, az a szurkolóknak (is) köszönhető, akik ott voltak főiskolánkról. Megérdemlik, hogy név szerint is megemlítsük őket: B. Tamás, K. Attila és barátnője (Juci),

a kézilabda-bajnokság 23. fordulójában. Ez

A B-közép a TF-meccsen

K. Krisztián és V. Attila.

eddig talán még nem szenzáció, mert aki figyelemmel kísérte csapatunk szereplését (remélhetőleg vannak még ilyenek), az tudja, hogy ezen a mérkőzésen elvárható volt a győzelem.

Hál' Istennek nem is kellett csalódnunk, mert a lányok maximálisan

Ezen a pénteki napon ismét sikerült bebizonyítani, hogy igenis vannak sportszerető hallgatók, akik képesek akár idegenben is szurkolni az oly nagyon szeretett csapatnak.

(K. K.)

(Fotó: Juci)

25. forduló

Alurad JTKF DSE – Gyula 22:16 (10:8)

Jászberény, 300 néző.

Játékvezetők: Márton, Pék.

JTKF DSE: Gyarmati – Fekete E. 10, Kókainé 1, Péntes, Viczián 7 (5), Farkas 3, Nagy. Csere: Hang 1 (kapus), Pesti, Csüllög, Fekete K., Horváth.

Egyetemi-főiskolai kézilabda-bajnokság, a nyolc közé jutásért:

1999. március 9. Bercsényi úti sportcsarnok

Alurad JTKF DSE - Gödöllői ATE 31:14 (21:6)

Jászberény, 50 néző.

Játékvezetők: Lukács, Belente.

JTKF DSE: Gyarmati - Fekete E., Csüllög, Péntes, Viczián, Szenczy, Nagy. Csere: Varga.

Ugrin György: – Ez a mérkőzés nem tartozott a komoly erőpróbák közé, mivel ellenfelünk nem játszik szervezett bajnokságban.

A két csapat megállapodása alapján, egy mérkőzésen dőlt el a továbbjutás sorsa. A negyedöntőbe kerülés kérdése egy pillanatig sem volt vitás, csapatunk már az első játékrészben dűlőre vitte a dolgot, realizálva a két csapat közötti jelentős tudáskülönbséget.

(K. K.)

Kézilabda

Kiállítás: 6, illetve 6 perc.

Hétméteres: 5/5, illetve 4/4.

Ugrin György: – Ebben a győzelemben oroszánrészt vállalt két kapusunk, akik sorsdöntő pillanatokban ziccereket fogtak, valamint kiemeltem Fekete Evelin játékát, ő egymaga szerezte góljaink felét. Így az utolsó mérkőzés végeredményétől függetlenül a hetedik helynél hátrább már nem végezhetünk.

26. forduló

Bőcs KSC – Alurad JTKF DSE 17:23 (9:10)

Bőcs, 300 néző.

Játékvezetők: Fábri, Kovács.

JTKF DSE: Gyarmati – Fekete E., Pesti 2, Péntes 1, Viczián 2, Farkas 6, Nagy. **Csere:** Hang (kapus), Fekete K. 11 (4), Szűcs 1, Csüllög, Horváth.

Ugrin György: – Ez egy igazi presztízsmerkőzés volt, amelyen sikerült visszavágnunk az őszi vereségért, s külön örömteli dolog, hogy végeredményben sikerült odaérnünk a hatodik helyre. A szezonzáró mérkőzésen ezúttal a kapusokon kívül Fekete Kinga bizonyult a csapat húzóemberének.

Viczián vezérletével

Egyetemi-főiskolai kézilabda-bajnokság a négy közé jutásért:

Alurad JTKF DSE – Békéscsaba 35:24 (14:13)

1999. április 13. Bercsényi úti sportcsarnok, 50 néző.

Játékvezetők: Lukács, Belente.

JTKF DSE: Gyarmati – Fekete K. 7, Fekete E. 7., Szenczy 1, Viczián 9, Péntes 5, Nagy 3. **Csere:** Csüllög 3.

Hiába aratott fölényes győzelmet főiskolánk csapata a vendég csabaiak ellen, a visszavágó mérkőzésre már nem került sor a sajnálatos sérülések miatt, melyek már hetek óta tizedelik a csapatot. A nagy arányú győzelemben jelentős részt vállalt a kitűnően játszó Viczián Paula, aki csapatunk góljainak csaknem egynegyedét szerezte, s emellett jól felzárkózott melléje a két Fekete: Evelin és Kinga, akik egyaránt hét gólt szereztek a helyenként brutálisan játszó Békéscsaba ellen.

Ugrin György: – Ellenfelünk egyénileg rendkívül képzett játékosokból áll, de ezek a játékosok a mai meccsen nem alkottak igazi csapatot. A visszavágóra sajnos nem kerülhetett sor a sajnálatos sérüléshullám miatt. Mindössze hét játékosunk maradt, így pedig túl kockázatos lett volna a békéscsabai fellépés.

Szurkolunk!?

Amikor elsőként megérkeztem a Gólyatáborba, feltűnt, hogy kézilabdameccs lesz a Bercsényi úti iskolában, ahol a főiskola csapata játszik. A kézi szabályait nem nagyon ismertem és nem is rajongtam érte, de a meccsre el akartam menni. Elvégre ez a MI CSAPATUNK.

Időközben kiderült, hogy ez egy NB I. B-s csapat, ami nagy teljesítménynek számít egy főiskolától.

A meccsek sajnos hétvégén vannak, de én úgy gondoltam, hogy megéri a rászánt időt.

Szomorúan tapasztaltam, hogy én vagyok az egyetlen főiskolás szurkoló. Néhány tanár és egy-két jászberényi kijár ugyan a meccsre, ám ők nem csinálnak igazi hangulatot. Nem dobolnak, nem tapsolnak ütemesen és nem kiabálják, hogy: **HAJRÁ JTKF!**

Sokszor pedig „csak” ennyin áll vagy bukik egy győzelem. A kézis lányok nagyon hálásak tudnak lenni a szurkolóknak. Ugrin tanár úr is kellőképpen odafigyel arra, hogy a szurkolók jó hangulatban legyenek. A jó hangulat alatt azt értem, hogy pár liter borról, és néhány üveg sörről is gondoskodik a tanár úr. Szomorú lennék azonban, ha emiatt jönnének az emberek szurkolni. Az sem túl felemelő látvány, ha valaki részegre issza magát, és csak emiatt csatlakozik a csapathoz.

A kézisektől legendákat hallottam arról, hogy milyen szurkolótáboruk volt régen, ezelőtt négy-öt évvel. A főiskolások dobbal kísérték a meccsre a lányokat.

A legelkeserítőbb az, amikor egy meccset azért veszünk el, mert nincs megfelelő biztatás a csapatnak.

Hogyan ragadjalak ki titeket az érdektelenségből? Csak másfél órát kéne minden második hétvégétekből feláldozni (hazai meccs kéthetente van).

Jó lenne, ha sajátotoknak éreznék a csapatot, és legalább ennyit megtennétek érte!

Rentkó Erzsébet

Pingpong-verseny volt a Főiskolai Napokon

A Főiskolai Napok alkalmából egy fergeteges pingpong-versenyt látott az ezen alkalomból összegyűlt publikum (12 fő a versenyzőkkel együtt).

A tornán kilenc lelkes résztvevő mérte össze tudását, melynek befejeztével egyikőjük nyert, de az izgalom fokozása érdekében csak később jelenik meg a neve. A játékosok csoportokba lettek besorolva, amelyekből a két-két legjobb jutott a

négyes döntőbe.

A négyes döntőben körmérkőzéseken dőlt el, hogy ki lesz a bajnoki cím és a mindenki által kedvelt, értékes fődíj; egy üveg bor. (Külön köszönet a HÖK-nek a támogatásért.)

A végeredmény:

- 1., Kaszab;
- 2., Rózsa Z.;
- 3., Gömöri.

(fecske)

Több poszton is megbízhatóan – beszélgetés Fekete Evelinnel, a kézilabdacsapat játékosával

Kézilabdás lányaink három fordulóval a bajnokság zárása előtt a hetedik helyen állnak. Két hazai (a *Tornádó* – *Szeged*, és a *Gyula* ellen), valamint egy idegenbeli (*Bócs*) mérkőzés vár még a csapatra. Ezeken a találkozókön kell (lehet) kiharcolni a hön áhított hatodik helyet. E cél elérésében jelentős szerep hárulhat a több poszton (szélsőként és átlövőként) is bevethető *Fekete Evelin*re, aki góljai mellett hasznos mezőnymunkájával is kiveszi részét a sikerekből. A hátralévő találkozókról és még sok egyéb érdeklődésre számot tartható dologról beszélgettem vele.

(A beszélgetés még a bajnoki hajrá idején készült.)

– Több poszton is szerepet kapsz a csapatban, mégis a pálya melyik részén szeretsz leginkább játszani?

+ Igazából mindkét helyen, szélsőként és átlövőként is szívesen játszom. Eredetileg szélső voltam, az adott meccs-szituációtól függően játszom átlövőt.

– Milyen indíttatásból, kinek az ösztönzésére kezdte el játszani és hol?

+ A kérdés második felére válaszolva: Vácott kezdtem el játszani 1988-ban, 10 évesen. Családi indíttatásom nem volt, egy testnevelésórán a tanárom figyelt fel

– Legemlékezetesebb mérkőzésed a bajnokság során?

+ Az őszi, Lágymányos elleni hazai mérkőzésünk (a 6. fordulóban), amelyen sajnos megsérültem, s ennek hatása végigkíséri a tavaszi szereplésem.

– Véleményed szerint mi kellene az előrelépéshez, a csapat kiemelkedőbb szerepléséhez?

+ Az anyagi természetű dolgok nem rám tartoznak, úgyhogy erről

rám, úgy látszik látott bennem fantáziát.

– A jelenlegi csapatodban van-e olyan játékosársad, akivel a pályán kívül is jól kijössz?

+ Igen, Szenczy Norcsival vagyunk barátok, de amúgy mindenkivel jóban vagyok.

nem is tudnék érdemben nyilatkozni. Ami az egyéb tényezőket illeti, szerintem nagyobb csapategység kellene, amit úgy lehetne elérni, hogy több közös programot szervezünk a pályán kívül.

– Mit vársz a hátralévő három mérkőzéstől?

+ Bízom abban, hogy legalább a soron következő két hazai meccset megnyerjük, s végig lesz tartása a csapatnak. A közérzetünknek (is) jót tenne, ha helyezésben előbbre tudnánk lépni.

– Végzőként, beszélnél jövőbeli kézilabdával kapcsolatos terveidről?

+ Az elkövetkező három évben Jászberényben szeretnék játszani (lehetőleg minél jobban), hogy aztán a főiskola befejeztével (2002-ben) hova kerülök, azt még nem tudhatom. Jó lenne, ha kipróbálhatnám képességeimet egyet magasabb osztályban is. Tervezem, hogy megszerzem majd a szakdolgozatot, ugyanis most úgy érzem, hogy vonz az edzősködés.

Kovács Krisztián

Névjegyzék:

Név: *Fekete Evelin*.
Születési hely, idő: *Vác, 1978. szeptember 4.*
Szak: *Tanító (testnevelés).*
Poszt: *Jobbátlovő, jobbszélső.*
Magasság: *173 cm.*
Testsúly: *62 kg.*
Játékos-pályafutás: *Vác (1988-1996), FTC (1996-1998), JTKF DSE (1998 óta).*

Nevelőedző: *Holmann Ferenc*

Kedvenc...

...szín: *fekete, kék.*
...színész: *Christopher Lambert.*
...ország: *Spanyolország.*
...város: *Vác.*
...étel: *vadas.*
...ital: *unikum, sör.*
...zene: *Ákos.*
...sportág (a kézilabdán kívül): *műkorcsolya.*

...szórakozóhely: *Rákóczi (Jászberény), Titanic (Budapest).*

Osztályzatok (1-10):

Önbizalom: *3*
Kézilabda: *8*
Pénz: *5*
Siker: *6*
Főiskola: *7*
Zene: *10*

Labdarúgás

Az 1999. március 22-én, a Bercsényi úti csarnokban rendezett háromcsapatos torna végeredménye:

A 2x20 perces találkozók végeredményei (ezen a mérkőzősorozaton debütált játékezőként **Hlatki Jácint**):

JTIF-válogatott - Ziccer Janka FC 4:3 (1:0)

JTIF-VÁLOGATOTT: Nagy - Erdélyi, Pirocska, Benkő, Csató, Kovács A. **Csere:** Matécsa L., Pinto, Kovács K.

ZICCER J. FC: Valló - Szabó, Katona, Gyarmati, Robu, Pöll. **Csere:** Vőő (kapus), Rózsá, Orbán.

Gólszerzők: Kovács A. (2), Benkő, Pinto, Robu (2), Pöll.

JTIF-válogatott - KRSE 5:6 (3:2)

JTIF-VÁLOGATOTT: Nagy - Pirocska, Matécsa, Benkő, Csató, Kovács K. **Csere:** Kovács A., Pinto, Erdélyi.

A főiskolás gólszerzők: Benkő (2), Csató (2), Kovács A.

KRSE - Ziccer 8:6 (5:3)

ZICCER J. FC: Valló - Szabó, Rózsá, Gyarmati, Pöll, Robu. **Csere:** Orbán.

A Ziccer gólszerzői: Pöll (3), Gyarmati (2), Robu.

A torna végeredménye:

1. KRSE Jászberény	2	2	-	-	14-11	6
2. JTIF-válogatott	2	1	-	1	9-9	3
3. Ziccer JFC	2	-	-	2	9-12	0

Debrecenbe - nem! - kéne menni..., avagy Csende-t kérünk!

Egy illúzióval lett szegényebb az a tíz, a labdarúgásért élő-haló főiskolai hallgató, akik részt vettek az idén április 22-én, Debrecenben „megrendezett” *Universitas Kupa* kispályás labdarúgó-tornán.

Igen, jól látod, Tisztelt Olvasó: a „megrendezett” szó nem véletlenül került idézőjelbe. Ez a torna ugyanis a labdarúgás megcsúfolása volt.

Már a fogadtatás sem volt barátságosnak nevezhető (de ezt a békát még valahogy le lehetett volna nyelni), ám sem játékszabályzatot, sem

versenykiírást nem biztosítottak számunkra.

Ilyen előzmények után játszottak le első és - mint később kiderült - utolsó mérkőzésünket. Ezen a találkozón 4:1 arányban veszített csapatunk, a becsületgólunkat Csató Péter szerezte. Szóval a jászberényi „gyógy-pedagógiai főiskola” csapata (a főszervező, Csende Sándor fogal-

6:3, avagy játszd újra, Tutti!

Kispályás labdarúgó-mérkőzésen:

I. évfolyam - Felsőbb évesek 6:3 (4:2)

1999. május 10., főiskolai pálya, 20 néző.

Játékezők: Hlatki Jácint.

I. ÉVFOLYAM: Németh - Eszes, Pinto, Gyarmati, Kovács A., Csató. **Csere:** Holló.

FELSŐBB ÉVESEK: Valló - Pirocska, Erdélyi, Kovács K., Ghiurca, Benkő.

Gólszerzők: Csató P. (4), Pinto R., Holló G., illetve Benkő T. (2), Erdélyi G.

Az 1998/99-es tanév utolsó „hivatalosan” megrendezett futballmérkőzésén egy sajtósági találkozóra került sor. A „golyák” ellenfele a felsőbb évesekből („felsőbb rendűek”) kialakított csapat volt. Az egyénileg képzetesebb játékosokból álló elsőévesek csapata Csató vezérletével ilyen arányban is megérdemelten nyert, megtépzva ezzel az „öregek” tekintélyét. A vesztes csapatból csak Benkő teljesítménye emelkedett az átlagos fölé.

Visszavágó előreláthatólag szeptemberben.

JTIF-válogatott - KRSE-JTIF vegyes 9:5 (4:0)

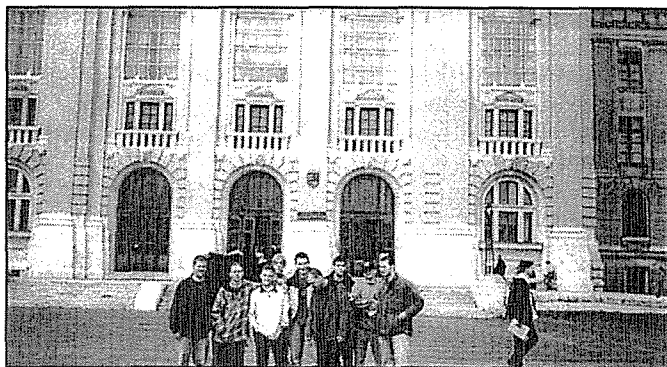
1999. május 3., Főiskola betonpályája, 25 néző.

Játékezők: Hlatki Jácint.

JTIF-VÁLOGATOTT: Zsíros P. - Pirocska M., Pinto R., Benkő T., Csató P., Gyarmati Z. **Csere:** Katona Z., Erdélyi G., Kovács K., Kovács A.

KRSE-JTIF VEGYES: Horti S. - Dézsi Z., Kertész V., Szabó R., Eszes K., Jovanov L. **Csere:** „Kacsá”.

Gólszerzők: Csató P. (2), Gyarmati Z. (2), Benkő T. (3), Katona Z., Szabó R. (öngól), illetve Horti S. (3), Eszes K., Dézsi Z.

A KLTE épülete előtt a csapat

mai szerint ezek voltak mi) jött, látott - és mehetett haza egy mérkőzést követően. Mindentől függetlenül nincsen bennünk harag, inkább szálnalmat érzünk, hogy egy nagyváros patinás múltú

egyetemének csak egy ilyen nivótlan rendezvény megszervezésére futja. Így utólag is köszönjük a debrecenieknek a meghívást és a szereplési lehetőséget, azt viszont nem ígérhetjük, hogy jövőre veletek ugyanitt. Közös érdek, hogy ne így legyen.

(kovácsk.)

JTIF-válogatott - KLTE (Debrecen) 1:4 (0:2)

20 néző.

JTIF-VÁLOGATOTT: Zsíros Péter - Pirocska Miklós, Pinto Renáto, Benkő Tamás, Gyarmati Zoltán, Csató Péter, Csere: Erdélyi Gábor, Katona Zoltán, Kovács Attila, Kovács Krisztián.

Gólszerző: Csató Péter.

A „torna” színhelyén

A Debreenben járt fiúk a „nagy átverés” után a pályaudvar szomszédságában található Petőfi Presszóban búslakodtak, s írták ki magukból felháborodásukat egy papírlapra. Ezt tesszük most közzé. Íme, a dokumentum értékű lap:

1999. április 22., 4-4-4-4-4, Debrecen, Petőfi Presszó 111150/

Hol voltak a pom-pom-os lányok?

„Debrecenbe ^{Kétem} ^{lehet nem...} ^{„Ki a versenykiírás, ha}
Né, mint a legutolsó ^{En nem?} ^{Samu bácsi}
Ez itt nem a győzelem ^{pedagógia} ^{Rad}
50 perc volt a hazug!
Debrecen.

(2) „Két óra után 40 perc ^{Kétem} ^{„Héj!”}
„Héj!” ^{Kétem}
„Öröngökh csak ^{Kétem} ^{„Héj!”}
mert idegileg győztem!” ^{Kétem}
„Egész Debrecenben a kutyák etetése évt a legtöbbet.” ^{Kétem}

Grande Samu is alacsony az ISM elnökével!

A halál ^{Kétem} ^{„Héj!”}

„17.15: Zsoltos magán a maradt. Kitértés ^{Kétem} ^{„Héj!”}
Rozs

Láthattam Benkő Tonit, amint kiírt egy MLSZ mezei
elnököt

Égy mezei egy ipó ^{Kétem} ^{„Héj!”}
„Sany. bá egy kurva jó csávó, csak
„Vélünk volt geci” ^{Peti}

A második mérkőzésen átlagon felüli teljesítményt

Mindenhol jó imi, csak attól nagy ahal a klubos ^{Kétem} ^{„Héj!”}
Benkő nem tud imi, mert ^{Kétem} ^{„Héj!”}
Nesze neked KLTE manager szaki, a szervezést is
csak ugatjátok ^{Kétem} ^{„Héj!”}

„Eldöntött” egyetemisták magas intelligenciájú földművelés szakos ^{Kétem} ^{„Héj!”}

„Csende-sebben rigodjatosk!” ^{Kétem} ^{„Héj!”}
„Nagy város - his én” ^{Kétem} ^{„Héj!”}

Labdarúgás

Nyilatkozatcsokor a JTIF Főiskolai Napok '99 „Négyes labdarúgó-torna” előtt:

Korál Győző ismét hadonászott

1999. március 29., Bercsényi úti Sportcsarnok, Jászberény

(A ZsZs alapkérdése: – Mit vársz a mai tornától? Hogyan fog szerepelni a csapatod?)

{az első meccs közben}
JTIF-válogatott
Benkő Tamás: – Most, hogy már az első mérkőzésen majdhogynem túl vagyunk – három perc híján –, úgy gondolom, hogy a második helyre jők lehetünk. A Zemplén FC az elsőszámú favorit.

Zemplén FC
Nervetti Péter: – A tornától nem tudom, de a torna után... Arra van egy-két elképzelésem.

ZsZs: – Arra gondolok, hogy hogyan fogtok szerepelni?

NP: – Elképzeléseink szerint egész másképp fogunk szerepelni, mint a valóságban.

ZsZs: – Mi az elképzelésed?

NP: – A négyben végezni...

Hevesi Zsolt: – Mi mindig győzelemre utazunk, így ma

is. Az első hely simán meglesz, és még szerény voltam.

Adamcsek András: – Nem merem elkiabálni, egyszer nyilatkoztam így és biztos győzelmet vártam, nem lett belőle semmi. Úgyhogy most inkább azt mondom, hogy szerény képességű csapat vagyunk, talán a harmadik helyet tudjuk megszerezni.

JTIF Old Boys
Tóth Zoltán: – Szűcs pútlát! **Mihalov Nándor:** – Mondom a szöveget, amit a kép alá kell írni: a győztes csapat.

{az első meccs után}
JTIF-válogatott
Csató Péter: – Szerintem jobban sikerült, mint ahogy terveztem.

ZsZs: – Hogyan fogtok szerepelni a tornán?

CSP: – Az első kettőben leszünk.

ZsZs: – Szeretnél gólkirály lenni?

CSP: – Nem szeretnék, csak nyerjünk.

Pinto Renáto: – Az első négyben szeretnék...

ZsZs: – De hát négy csapat van?!

PR: – Azért! Ez a célkinűzés, valamelyik helyet a szponzor

egy hétjegyű bankóval boronálja, boronálja, vagy mit tudom én mit csinál.

Ziccer Janka FC
{a 4-0-ás vereség után}

Orbán József: – Fa...om mindenkinek a seggére! Bocsánat, ez törölve. Nem tudok most nyilatkozni. Ammire fáj a vállam!

Kósa János: – Sok ingyen italt.

ZsZs: – A csapat hogyan fog szerepelni?

KJ: – A pia függvényében egyre emelkedőbb teljesítményt fogunk nyújtani.

Katona Zoltán: – Mi vagyunk a legnagyobbak!!!

JTIF-válogatott
Piroska Miklós: – Első hely – egyértelműen.

Kovács Krisztián: – Az az igazság, hogy a csapat összetétele a tavalyihoz képest kicsit megváltozott, ennek ellenére úgy gondolom, hogy a második helyre jők vagyunk. Bár a bravúr sem elképzelhetetlen.

Kovács Attila: – Szoros, de valószínűleg mi fogunk nyerni. Mi fogunk végezni az első helyen.

ZsZs: – Hogy ment az első meccsen a játék?

KA: – Sajnos rosszul, kicsit le is vagyok törve. De újult erővel kapcsolódok be a következő mérkőzések játékába.

ZsZs: – Mennyire viseli meg a csapatot a kapusprobléma?

KA: – Nagyon. Kurvára.

{a torna után}
JTIF Old Boys

Mihalov Nándor: – Véleményem szerint nagyon jók voltunk, kemények voltunk, csak hát rossz csoportha kerültünk. Úgy vettem észre, hogy ez volt a keményebb csoport. A másik csoport biztos, hogy könnyebb volt, úgy láttam, ott megszerezhetjük volna a győzelmet és a végső győzelemre is lett volna esély. Úgy gondolom, hogy realisan értékelve simán jobbak voltunk mindenkinél.

Az, hogy most nem nyertünk az egy dolog, mi a közönségnek játszottunk. **Matécsa László:** – Nagyon jól sikerült. Nagyon elfáradtunk és nagyon kikaptunk. Korrektek voltak az ellenfelek, ügyetlen volt a csapatunk.

Ziccer Janka FC
Valló Ede: – A torna?

Köszönöm, jól esett. Kikaptunk minden meccsen, nagyon rosszul játszottunk, nagyon rosszul védtem.

Kósa János: – Csak sz...atunk!

Zemplén FC
{Adamcsek A. meztelenül elrohant zuhanyozni, inkább, minthogy nyilatkozzon...}

Nervetti Péter: – Hajtós kis csapatok voltak, különösen ez az utolsó. Kiszemeltük azt a kis 99-est. Azt hiszem, a cserepadra, ha sok a sérült, akkor oda fog férni.

Hevesi Zsolt: – Nem ismertem az ellenfeleket, de nagyon jó volt a pálya talaja, összeszokott csapat vagyunk és bíztam a győzelemben! Győztünk is!

ZsZs: – Egyetlen góllal...

HZS: – Így van. Góltra játszák...

JTIF-válogatott
Csató Péter: – Ezt vártam.

Egy kicsit hidegzuhany volt számomra ez az utolsó vereség, de hát, ha bővebben kifejténém, konkrétan, elvileg ezt jobban kiszámítottam, ezt az utolsó mérkőzést.

Kovács Krisztián: – Van úgy, hogy a gyengébb csapat nyer. Ma ez fordult elő.

Következzen a torna eseménynaptára:

Egy góltra az újabb tornagyőzelemtől

Már megszokhattuk, hogy a Kollégiumi és a Főiskolai Napok egyik állandó rendezvénye az a teremifoci-torna, amelyet ezúttal már harmadik alkalommal rendeztünk meg, a két előzőhöz hasonlóan most is négy csapattal. A résztvevők között ezúttal egy új csapat is felbukkant, a budapesti Zemplén együttese, akik végül igen izgalmas és színvonalas küzdelmek során elhódították az első helyet.

A torna színhelye hagyományosan a Bercsényi úti sportcsarnok volt, a játékvezetői feladatokat pedig Balogh „Csúzi” Gábor és Hlatki Jácint látta el – közmegegyezésre.

Feltétlenül szólni kell még a mintegy ötvenfőnyi szurkolótáborról, az általuk teremtett jó hangulatról. Reméljük, ez a későbbiekben megrendezendő tornákra is jellemző lesz majd.

A JTIF Főiskolai Napok '99 „Négyes labdarúgótorna” végeredménye:

A torna összesített góllövőlistájának végeredménye:			
1. Zemplén Bp. FC	3	3	– 10-5 9
2. JTIF-válogatott	3	2	– 1 8-4 6
3. Ziccer Janka FC	3	1	– 2 6-11 3
4. JTIF Old Boys	3	–	– 3 6-10 0
A torna különdjait nyerték a csapatok, a nézők és a játékvezetők szavazatai, s a teljesítmények alapján:			
Gólkirály: Robu Albert (Ziccer Janka FC) – 4 találattal.			
A legjobb kapus: Valló Ede (Ziccer Janka FC) – 10 szavazattal			
A legjobb mezőnyjátékos: Benkő Tamás (JTIF-válogatott) – 7 szavazattal			
A torna összesített góllövőlistájának végeredménye:			
4 gólos: Robu Albert (Ziccer Janka FC);			
3 gólos: Wlach László (JTIF OLD BOYS), Benkő Tamás (JTIF-válogatott), Csató Péter (JTIF-válogatott), Ormai Péter (Zemplén Bp. FC);			
2 gólos: Gyarmati Zoltán (Ziccer Janka FC), Kovács Krisztián (JTIF-válogatott), Nervetti Péter (Zemplén Bp. FC), Adamcsek András (Zemplén Bp. FC), Lipták Lajos (Zemplén Bp. FC) Sipos Zoltán (JTIF OLD BOYS);			
1 gólos: Csillag Pál (JTIF OLD BOYS), Hevesi Zsolt (Zemplén Bp. FC).			
A torna hat mérkőzésén összesen 30 gól született.			

Labdarúgás

JTIF FŐISKOLAI NAPOK '99 „Négyes labdarúgó-torna”

A 2x10 perces mérkőzéseken az alábbi eredmények születtek:

Ziccer Janka FC - JTIF-válogatott
0:4 (0:2)

/Korábbi eredmények: 1:3 (0:1); 2:8 (1:3); 3:4 (0:1)/

ZICцер J. FC: Orbán József - Szabó Róbert, Gyarmati Zoltán, Katona Zoltán, Pöll József, Robu Albert, Rózsa Zoltán, Valló Ede, Tarjányi Szabolcs.

JTIF-VÁLOGATOTT: Erdélyi Gábor - Pinto Renáto, Piroksa Miklós, Kovács Krisztián, Kovács Attila, Csató Péter, Benkő Tamás.

Gólszerzők: Csató (6.p.), Benkő (9.p.), Benkő (13.p.), Kovács K. (16.p.).

Az előző tornához hasonlóan ezúttal is a két főiskolás csapat „nyitotta meg” a torna mérkőzés-sorozatát. Ahogy eddig mindig, úgy most is a nagyobb játékerőt képviselő JTIF-válogatott kerekedett felül, így továbbra is százszerű alkalmas a mérlegük a Ziccer ellen. A találkozó krónikájához még hozzátartozik, hogy a JTIF-válogatott kapujában „szükségjátékosként” Erdélyi „Géza” „Bubik Pista” Gábor szerepelt, akit a további két találkozóra Zsíros „Lajcsi” Péter váltott fel.

JTIF Old Boys - Zemplén FC Bp.
2:3 (1:1)

JTIF OLD BOYS: Tóth Zoltán - Csillag Pál, Sipos Zoltán, Matécsa László, Szakács Tibor, Dobos István, Mihalov Nándor, Wlach László.

ZEMPLEN: Hóbor László - Adamcsek András, Lipták Lajos, Lőrinc István, Ormai Péter, Hevesi Zsolt, Nervetti Péter.

Gólszerzők: Wlach (2.p.), Ormai (3.p.), Sipos (11.p.), Nervetti (18.p.), Ormai (19.p.).

Gyors gólváltást követően az első játékrész kiegyenlített küzdelmet hozott. Sipos gyors gólja a második félidő elején felkaprikázta a Zemplén játékosait, akik egyre-másra vezették támadásaikat Tóth Zoltán kapujára. Már-már levegőben lógott a meglepetés, amikor nem sokkal a lefújás előtt egy

A 2. helyezett JTIF-válogatott csapata (balról): Kovács K., Pinto R., Csató P. Alul: Kovács A., Piroksa M., Benkő T. (a képről hiányzik: Zsíros P., Erdélyi G.)

perc leforgása alatt két gólt rámoit be a Zemplén az addig remeklő Tóth hálójába.

Zemplén - Ziccer JFC 4:1 (2:0)

ZEMPLEN: Hóbor László - Adamcsek András, Lipták Lajos, Lőrinc István, Ormai Péter, Hevesi Zsolt, Nervetti Péter.

ZICцер J. FC: Orbán József - Szabó Róbert, Gyarmati Zoltán, Katona Zoltán, Pöll József, Robu Albert, Rózsa Zoltán, Valló Ede (kapus), Tarjányi Szabolcs.

Gólszerzők: Hevesi (6.p.), Adamcsek (9.p.), Robu (11.p.), Nervetti (17.p.), Lipták (20.p.).

A mérkőzésen papírforma szerinti eredmény született, a helyzeteit jobban kihasználó és a kapu előtt határozottabb játékokat mutató Zemplén megérdemelten győzött.

JTIF OLD BOYS - JTIF válogatott
1:2 (0:1)

/Korábbi eredmények: 7:2 (3:0); 0:4 (0:2)/

JTIF OLD BOYS: Tóth Zoltán - Csillag Pál, Szakács Tibor, Dobos István, Sipos Zoltán, Matécsa László, Wlach László, Mihalov Nándor.

JTIF-VÁLOGATOTT: Zsíros Péter - Piroksa Miklós, Pinto Renáto, Erdélyi Gábor, Kovács Krisztián, Csató Péter, Benkő Tamás.

Attila.

Gólszerzők: Csató (2.p.), Benkő (14.p.), Csillag (18.p.).

Két ellentétes félidővel jellemezhető a mérkőzés: a főiskolások gyorsan vezetést szerezve (Csató, 2. p.) jelentős mezőnyfölényt harcoltak ki az első játékrészben.

A második tíz percre feljöttek az „öregek”, mégis Benkő révén a „fiatalok” szereztek újabb gólt. Az utolsó öt percben kapuja elé szorult a JTIF csapata, ám az Old Boys a kínálkozó lehetőségeiből csak egyet értékesített, így elmaradt az egyenlítés.

(K. K.)

JTIF OLD BOYS - Ziccer JFC 3:5 (0:4)

/Korábbi eredmény: 2:5 (1:2)/

JTIF OLD BOYS: Tóth Zoltán - Sipos Zoltán, Matécsa László, Szakács Tibor, Dobos István, Mihalov Nándor, Csillag Pál, Wlach László.

ZICцер J. FC: Orbán József - Szabó Róbert, Gyarmati Zoltán, Katona Zoltán, Robu Albert, Pöll József, Tarjányi Szabolcs, Rózsa Zoltán, Valló Ede (kapus).

Gólszerzők: Gyarmati (1.p.), Robu (4.p.), Gyarmati (5.p.), Robu (7.p.), Wlach (13.p.), Sipos (14.p.), Wlach (18.p.), Robu (20.p.).

A Ziccer csapata rendkívül szélsőséges teljesítménnyel rukkolt elő, az első félidőben megszerzett tetemes előnyt (amely remek egyéni teljesítményekkel - Robu, Gyarmati - párosult) a második félidőre majdnem sikerült leadni, ám az utolsó pillanatokban a nagy formában játszó Robu helyzetfelismerése eldöntötte a három pont sorsát.

Zemplén - JTIF válogatott 3:2 (1:2)

ZEMPLEN: Hóbor László - Adamcsek András, Lipták Lajos, Lőrinc István, Ormai Péter, Hevesi Zsolt, Nervetti Péter.

JTIF-VÁLOGATOTT: Zsíros Péter - Pinto Renáto, Piroksa Miklós, Erdélyi Gábor, Csató Péter, Kovács Krisztián, Kovács Attila, Benkő Tamás.

Gólszerzők: Csató (1.p.), Kovács K. (2.p.), Ormai (9.p.), Lipták (11.p.), Adamcsek (14.p.).

Talán nem túlzás azt állítani, hogy a két csapat vívta a torna legszínvonalasabb mérkőzését, amely az első hely sorsáról volt hivatott dönteni. A JTIF-nek már egy döntetlen is elegendő lett volna a végső győzelemhez, ehhez képest repülőrajtot vett a csapat: egy perc leforgása alatt Csató és Kovács K. révén kétféle előnyre tett szert. Valószínűleg túlságosan megnyugtatta az előny a gárdát, amely a második félidőre egy kicsit visszavett az iramból, s ez megbosszulta magát.

A Zemplén fokozatosan átvette a kezdeményezést, és könyörtelen helyzetkihasználásával a maga javára fordította a mérkőzést, megszerezve ezzel a tornagyőzelmet.

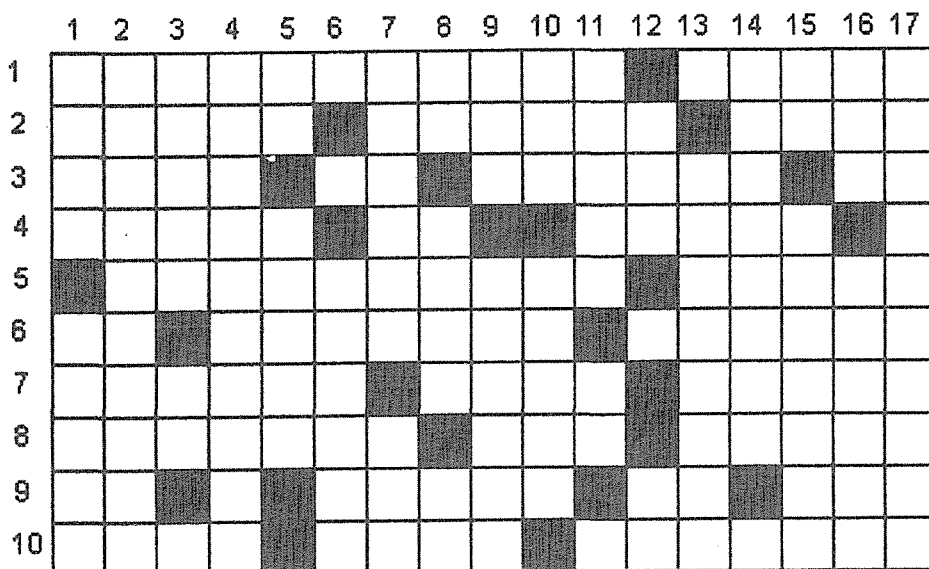

A 3. helyezett Ziccer JFC csapata (balról): Pöll J., Tarjányi Sz., Rózsa Z., Gyarmati Z., Szabó R. Alul: Kósa J., Orbán J., Robu A., Katona Z., Valló E. (fekszik)

A 4. helyezett JTIF Old Boys csapata (balról): Matécsa L., Dobos I., Wlach L. Alul: Sipos Z., Mihalov N., Csillag P., Szakács T., Tóth Z. (fekszik)

60. Rejtvény * Nyereményjáték

Találós kérdés

- Mi az, négy lába van és mégsem stabil?

(Egyre nehezebbek!)

Megfejtés: filmcím + főszereplő

Meghatározások:

Vízszintes:

- 1- A megfejtés 1. része
- 2- Kelendő - Régészeti feltárás - Rock and ...
- 3- Férfinév - Fa része - Hozzá nem értő - Nyújt, juttat
- 4- Magas, vékony - Ittium, oxigén - Kevert bálba! - Névelő
- 5- Lg - Gyümölcs -
- 6- Ezüst - „A” tárolóhely - Fog, szorít
- 7- Labda teszi - Majdnem Horn! - Vajon királyi székhely?
- 8- Szitkokat - Fekete István állata - Ezredes (LENOW)
- 9- Állóvíz - Bőr - Orosz uralkodók - Németül: igen - Bp-i sportegyesület
- 10- Hal petéje - Kén, lítium, nitrogén - Összeállított (fantázia)kép/ékezet nélkül/

Függőleges:

- 1- Fafajta - Jász...
- 2- Rámolgatok
- 3- Kórházi dolgozó - Tankönyv - Sugár
- 4- Ide rakjuk a szennyes edényeket
- 5- Kötőszó - Fogorvosnál mondjuk - Enyv
- 7- Kíván - Edény
- 8- Kötőszó - Férfinév - Sír
- 9- Hím állat - Nils Holgerson társa
- 10- Könyvtárosok használják - Szavazás kellékei
- 11- Hajdú... - Hidrogén, kén - Méter
- 12- Etc. - Tömeg jele - Megfelelő
- 13- Denténium - Nem tud aludni
- 14- Abba, majd ebbe az irányba - Idő jele
- 15- Angolul: nem - Kevert: Bangkok!
- 16- Becézett Ilona - Rosszindulatú
- 17- A megfejtés 2. része

J.O.Y.

Nyereményjáték vajon műüü?

Segítetek! Megszökött a szerkesztőség zsiráfja! Különös ismertetőjele, hogy szeret zsebekben bujkálni. A becsületes megtalálók között a következő nyereményeket sorsoljuk ki:
I. díj: 1 db 500 Ft-os vásárlási utalvány, amely a Sofőr büfében váltható be.

II. díj: 1 db 280 Ft értékű étkezési jegy, mellyel jogosult vagy egy teljes menü elfogyasztására a menzán.

III. díj: Fél éves előfizetés a főiskolai lapra (2 szám).

A megoldásokat a kollégiumban található, KOB iroda ajtaján lévő „postaládában” helyezhetitek el 1999. október 1-ig! Sorsolás október 15-én.

Játszani CSAK az alábbi szelvénnel lehet!!!

Név:
Évfolyam, csoport:
A hosszú nyakú fellelhetőségi helye, oldal száma:
A zsiráf pontos helye:
Az írás címe:

„Zöldre van a, zöldre van a
Kulaes ajtó festve.
Ide gyertek, ide gyertek
Minden áldott este!”

Hűtött itallal, meleg étellel és persze sok szeretettel várunk Benneteket!
Baráti összejövetelek, rendezvények lebonyolítását vállaljuk.

Kulaes vendéglő, Jászberény, Kossuth u. 103. (3 percre a kollégiumtól)
Tel.: 57/411 921